

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Sisè període

Sèrie P - Número 109
3 de juny de 2015

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 55, primera reunió

Dossier

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre la política econòmica i les inversions productives amb relació al Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou i amb relació al pla Juncker (tram. 310-00536/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre les actuacions fetes en la implementació del protocol aprovat pel Govern per a garantir les indemnitzacions a les víctimes de pilotes de goma (tram. 310-00537/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre el subministrament de pròtesis en mal estat (tram. 310-00534/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre la coordinació policial en matèria terrorista (tram. 310-00535/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre l'evolució de les exportacions i la internacionalització de l'economia (tram. 310-00529/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre les incidències al servei de rodalia (tram. 310-00530/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre l'impacte econòmic dels festivals de música (tram. 310-00531/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre la situació de preocupació social i risc per a la salut pública (tram. 310-00538/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre el desplegament a Catalunya de la Llei orgànica per a la millora de la qualitat educativa (tram. 310-00532/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre l'ús de les pròtesis ortopèdiques defectuoses comprades a l'empresa Traiber (tram. 310-00533/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre la liquiditat de la Generalitat (tram. 310-00539/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre les darreres actuacions del Consell de Diplo-màcia Pública de Catalunya (tram. 310-00540/10) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els beneficis de Telefónica Movistar i les causes del conflicte laboral de l'empresa (tram. 317-00310/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les subvencions als mit-jans de comunicació (tram. 317-00309/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els resultats de les elec-cions municipals i el garantiment del suport i la lleialtat insti-tucionals als nous ajuntaments (tram. 317-00312/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les declaracions de man-ca de tresoreria i el pagament als proveïdors (tram. 317-00315/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el contingut de la pregunta de la consulta als militants d'Unió Democràtica de Catalunya i el full de ruta del Govern (tram. 317-00313/10) p. 22

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a con-vèncer la població dels beneficis dels esforços del Go-

→

vern en el marc del procés polític de Catalunya (tram. 317-00314/10) p. 23

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'aprovació de les lleis de formació i qualificació professional, de simplificació de l'activitat administrativa i del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya en el marc de la recuperació econòmica i la lluita contra l'atur (tram. 317-00311/10) p. 24

Situació de comptabilitat

d'una diputada (tram. 234-00031/10) p. 25

Projecte de llei

d'ordenació dels cossos tributaris d'adscripció exclusiva a l'Agència Tributària de Catalunya (tram. 200-00032/10) p. 25

Interpel·lació

al Govern sobre els mitjans de comunicació (tram. 300-00315/10) p. 41

Projecte de llei

de mesures extraordinàries i urgents per a la mobilització dels habitatges provinents de processos d'execució hipotecària (debat de totalitat) (tram. 200-00045/10) p. 45

Proposició de llei

de modificació de la Llei 13/2005, del 27 de desembre, del règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs al servei de la Generalitat (debat de totalitat) (tram. 202-00083/10) p. 53

Interpel·lació

al Govern sobre les externalitzacions, els subcontractes i les privatitzacions dels serveis públics (tram. 300-00311/10) p. 64

Interpel·lació

al Govern sobre les infraestructures estratègiques (tram. 300-00312/10) p. 69

Interpel·lació

al Govern sobre les disposicions addicionals vint-i-unena i vint-i-sisena de la Llei 3/2015, de l'11 de març, de mesures fiscals, financeres i administratives (tram. 300-00314/10) p. 74

Interpel·lació

al Govern sobre les desigualtats i l'índex de progrés social (tram. 300-00313/10) p. 79

Interpel·lació

al Govern sobre la Inspecció d'Educació (tram. 300-00317/10) p. 84

Interpel·lació

al Govern sobre la signatura del Pacte per a la lluita contra la pobresa a Catalunya (tram. 300-00316/10) p. 89

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 55.1

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Pre-sideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secre-tària general i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Situació de compatibilitat d'una diputada (tram. 234-00031/10). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 567, 41).

3. Projecte de llei d'ordenació dels cossos tributaris d'adscripció exclusiva a l'Agència Tributària de Catalunya (tram. 200-00032/10). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 569, 3).

4. Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 200-00027/10). Comissió d'Ensenya-ment i Universitats. Debat i votació del dictamen de la co-missió (dictamen: BOPC 583, 3).

5. Projecte de llei de simplificació de l'activitat adminis-trativa de l'Administració de la Generalitat i dels governs locals de Catalunya i d'impuls de l'activitat econòmica (tram. 200-00037/10). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 585, 3).

6. Proposició de llei de creació del municipi de Medinyà (tram. 202-00075/10). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 584, 3).

7. Projecte de llei de mesures extraordinàries i urgents per a la mobilització dels habitatges provinents de pro-cessos d'execució hipotecària (tram. 200-00045/10). Ple del Parlament. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 530, 11 i 566, 16).

8. Proposició de llei de modificació de la Llei 13/2005, del 27 de desembre, del règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs al servei de la Generalitat (tram. 202-00083/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text pre-sentat: BOPC 516, 19).

9. Interpel·lació al Govern sobre els mitjans de comuni-cació (tram. 300-00315/10). Grup Parlamentari de Ciuta-dans. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre les externalitzacions, els subcontractes i les privatitzacions dels serveis públics (tram. 300-00311/10). Grup Mixt. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures es-tratègiques (tram. 300-00312/10). Grup Parlamentari So-cialista. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre les disposicions addi-cionals vint-i-unena i vint-i-sisena de la Llei 3/2015, de l'11 de març, de mesures fiscals, financeres i administra-tives (tram. 300-00314/10). J. Lluís Salvadó i Tenesa, del

Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre les desigualtats i l'índex de progrés social (tram. 300-00313/10). Grup Parlamen-tari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Al-ternativa. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre la signatura del Pacte per a la lluita contra la pobresa a Catalunya (tram. 300-00316/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Cata-lunya. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre la Inspecció d'Educació (tram. 300-00317/10). Grup Parlamentari del Partit Popu-lar de Catalunya. Substanciació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la investigació judicial en la sanitat pública (tram. 302-00287/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i vo-tació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'orientació per a l'aplicació, en l'àmbit local, de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (tram. 302-00290/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les condicions laborals, de salut i de seguretat dels treba-lladors (tram. 302-00288/10). Grup Parlamentari Socialis-ta. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política energètica (tram. 302-00291/10). Grup Parla-mentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les persones en situació de dependència o amb discapaci-tat i les entitats que hi treballen (tram. 302-00289/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la integració dels immigrants als barris (tram. 302-00292/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Cata-lunya. Debat i votació.

La vicepresidenta primera

Comença la sessió.

La llista de les preguntes per respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'ar-ticle 143 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

També els faig avinent que, atesa la sol·licitud de dic-tamen del Consell de Garanties Estatutàries sobre el Projecte de llei de simplificació de l'activitat admini-strativa de l'Administració de la Generalitat i dels governs locals de Catalunya i d'impuls de l'activitat econòmica, que ha estat presentada pels grups par-lamentaris Socialista i d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el punt 5 de l'or-dre del dia queda posposat, pendent de rebre el dic-

tamen del Consell de Garanties Estatutàries, i en les pròximes hores ja comunicarem quin és el canvi de l'ordre del dia que afectaria la sessió de demà dijous, migdia i tarda.

Pregunta

al Govern sobre la política econòmica i les inversions productives amb relació al Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou i amb relació al pla Juncker (tram. 310-00536/10)

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral, preguntes al Govern. La primera pregunta és la pregunta al Govern sobre la política econòmica i les inversions productives amb relació al Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou i amb relació al pla Juncker. Formula la pregunta el diputat Pere Aragonès, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller d'Economia, per Esquerra Republicana les inversions, la captació d'inversions és una part fonamental de la política econòmica; creiem que aporten, les inversions han d'aportar creació de llocs de treball, valor afegit i millora de la competitivitat de la nostra economia. En aquesta pregunta m'agradaria parlar de dos aspectes relacionats amb la política d'inversions.

El primer és amb relació a un projecte, el de Barcelona World, que es va presentar al setembre del 2012; es va presentar per part del president de la Generalitat, el senyor Artur Mas, el president de CaixaBank, el senyor Isidre Fainé, i els representants de l'empresa Veremonte, per tal de crear una ciutat de casinos al voltant de l'actual parc temàtic de Port Aventura. A partir d'aquella presentació es va fer una llei, una llei a mida, podríem dir, de l'inversor; fins i tot aquest inversor de Veremonte va venir aquí al Parlament i va dir que el que no s'arribés a cobrir dels impostos que s'haguessin de recaptar ho posarien ells, i, per tant, es van tensionar tota l'Administració i les institucions de la Generalitat per poder captar aquesta inversió. Alguns ja deiem que els números no ens quadraven gaire.

En tot cas, fa un any que es va aprovar aquesta llei. Aquests dies hem llegit als mitjans de comunicació que l'empresa Veremonte sembla que es retira d'aquest projecte. Tampoc sabem què se n'ha fet, de les desenes de milers de currículums que es van rebre en el Servei d'Ocupació de Catalunya quan es va anunciar aquest projecte. I, per tant, el que ens agradaria saber és en quina situació està aquest projecte i que ens confirmi que les nostres sospites que teníem fa un any, que això es tractava d'una inversió més de caràcter especulatiu, basada a generar plusvàlues immobiliàries, i no de caràcter productiu, de generar valor afegit a la nostra economia i al nostre turisme, siguin una realitat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Respon el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta... Senyor diputat, no es tensioni sobre aquest tema. Segueix el seu camí, el projecte del CRT segueix el seu camí amb tota normalitat. És un projecte productiu, és un projecte de potenciació de la indústria turística, és un projecte que vol fer donar un salt a l'àrea del CRT i des dels 4 milions de visitants actuals fins a un múltiple d'aquests 4 milions, que vol fer allò, constituir allò en un centre de visites de negocis, de convencions, i per això, doncs, necessita tot un conjunt d'equipaments.

Ho repeteixo, segueix el seu curs: dintre d'unes setmanes s'acabarà el PDU, hi han quatre operadors que han donat el pas de plantejar-se inversions, la segona fase del concurs començarà molt aviat, i tot això estic convençut que acabarà amb inversions reals i, ho repeteixo, productives i creadores d'ocupació.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la repregunta, el diputat Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, parlàvem de tensió de les administracions i de les institucions de la Generalitat, perquè es va fer una llei, podríem dir, a mida i es va fer una llei molt ràpidament i es van posar totes les energies del Govern a favor d'aquesta inversió. Nosaltres ara el que volem demanar-li és que també posin totes les energies en el desplegament del pla Juncker –el pla Juncker–, que ha de mobilitzar centenars de milions d'euros en inversió a tot Europa i on la setmana passada, arran de les gestions dels eurodiputats catalans, entre ells, doncs, Ernest Maragall per part d'Esquerra Republicana i NECat, l'Institut Català de Finances pot ser un agent dinamitzador del pla Juncker a Catalunya, al servei de les petites i mitjanes empreses.

Per tant, també els demanem quines són les actuacions que han fet amb relació a aquest tema i que també hi posin tota l'atenció, el mateix nivell que van posar per a Barcelona World.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Presidenta, senyora presidenta... Senyor..., diputats, el pla Juncker està avançant, està pendent del reglament que s'haurà d'aprovar al juny-juliol d'aquest any. Creiem que avança en una bona direcció, que per nos-

altres vol dir que sigui una valoració imparcial i amb criteris europeus dels mèrits dels diferents projectes. Els projectes seran, sembla, fonamentalment projectes privats, sense excloure completament els privats públics, però seran d'iniciativa privada.

I, efectivament, els eurodiputats catalans, de diferents colors, han aconseguit algunes millores en els plans: una, que efectivament l'ICF pugui servir d'agent promotor pel que fa al programa específic del pla Juncker per a petites i mitjanes empreses, i una altra, que quedí registrat explícitament que els criteris d'avaluació que aplicarà fonamentalment el BEI seran criteris de cost-benefici europeus, és a dir, que no hi hagin peculiaritats específiques a cada país a l'hora d'avaluar què és un benefici o què és una... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern sobre les actuacions fetes en la implementació del protocol aprovat pel Govern per garantir les indemnitzacions a les víctimes de pilotes de goma.

Pregunta

al Govern sobre les actuacions fetes en la implementació del protocol aprovat pel Govern per a garantir les indemnitzacions a les víctimes de pilotes de goma (tram. 310-00537/10)

Formula la pregunta la diputada Gemma Calvet, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades..., conseller Espadaler, avui li faré una pregunta clara i nítida, i aquesta sí que la farem perquè l'entengui tothom *(rialles i remor de veus)*: quan pagarà el Govern la indemnització compromesa i acordada a les víctimes de pilotes de goma?

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

(Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, jo també li faré una pregunta i una resposta clara i nítida: vostès saben que és la Comissió d'Estudi d'Ordre Públic la que va mandat al Govern per tal que redactés un protocol per restablir, si era el cas, doncs, les víctimes de les actuacions policials, particularment en l'àmbit de les pilotes de goma, i vostè sap quin és el grau de compliment. El Govern, com en d'altres mandats que emanaven d'aquesta comissió, els ha anat donat compliment, de manera que va redactar aquest protocol, el va aprovar en el seu dia, el va presentar

en seu parlamentària, concretament el 13 de maig de 2014, i a partir d'aquí va constituir allò que estableix el mateix protocol, que és la comissió, doncs, que ha de treballar cas per cas, una comissió interdisciplinària en què hi ha l'assessoria jurídica del mateix departament, en què hi ha el gabinet tècnic en representació del Cos de Mossos d'Esquadra i en què hi ha també la persona que es relaciona amb el Departament d'Economia i Finances en l'àmbit de riscos i assegurances.

I, per tant, la comissió està treballant amb tota normalitat, està constituïda i està fent l'avaluació cas per cas, perquè no es poden tractar globalment, sinó que cada cas és particular i és diferent i està fent l'anàlisi de cadascun dels casos i està, doncs, treballant la diversitat de casuístiques que hi han.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, la diputada Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Sí, gràcies, conseller. Efectivament, vostè ha posat una data sobre la taula: el 14 de maig del 2014. Creiem que ha passat més d'un any i que la raó moral i objectiva que va conduir a desplegar una sèrie d'accions parlamentàries, polítiques, i també policials i operatives dels Mossos d'Esquadra pel que fa a l'ordre públic i esdeveniments de massa era que hi havia hagut set persones que havien perdut l'ull com a conseqüència de les pilotes de goma.

Jo penso que s'ha fet una gran feina des del departament, s'ha fet una gran feina aquí al Parlament de Catalunya en aquesta comissió, i és evident que els operatius i els comandaments policials dels Mossos d'Esquadra també han fet una gran feina a canviar algunes de les maneres de fer a propòsit i com a conseqüència de les conclusions d'aquella comissió de treball. Però el que cal ara és una decisió política important, perquè no podem acabar aquesta legislatura, si vol per raons morals i de caire simbòlic, sense que les víctimes cobrin la indemnització que va ser el motor..., lamentable motor i segurament molt complex, però que va tenir una solució de continuïtat amb molta feina i amb molt consens polític, transversal en aquest Parlament.

Per tant, buidaríem de contingut aquest esforç i la utilitat d'aquesta etapa de la política pel que fa al Cos de Mossos i a la política del Departament d'Interior si no aconseguíssim aquest objectiu. I sap que hem fet tot l'esforç possible perquè això pugui ser així.

Per tant, li demanem aquesta decisió política, conseller. I volem posar en valor també tot l'esforç compartit que s'ha fet des de l'àmbit policial, i també des de l'àmbit polític i parlamentari, per fer que les coses canviïn. Perquè, certament, les coses han canviat, però ara cal acabar bé la feina. I aquest és un tema, per nosaltres, imprescindible d'assumir.

Gràcies, conseller.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, li agraeixo molt el tomb que planteja això, però tinc un punt de discrepància en la seva reflexió. La decisió política és la que vam prendre. La comissió, que ha dit: «Anem a crear un protocol...», del qual es desprèn una comissió que analitzi els casos. No és decisió política dir en quins casos s'escau o no el rescabament; aquesta és una decisió de naturalesa tècnica. Primera, perquè estem parlant de diner públic, i segona, perquè hem d'analitzar cas per cas; les casuístiques són molt diferents. I analitzat cas per cas, que és el que està fent la comissió, amb tots els integrants que abans li esmentava, doncs, s'arriba a les conclusions que alguns casos no s'avenen al que estableix el mateix protocol. S'arriba, en d'altres casos, al sentit que falta una resolució judicial, que creiem que pot ser relativament imminent, per tal de, ja, doncs, traslladar l'obligació del rescabament a la companyia, en aquest cas, asseguradora, que és qui és responsable, en aquest cas, civil.

Per tant, la decisió política està presa i la compartim, que és dir: «Escolti, facin el protocol, treballin en aquesta direcció i estudiïn tota la casuística.» Però no és decisió política fer el pagament de les indemnitzacions; és una decisió de caràcter tècnic, avaluar si en cadascun d'aquests casos pertoca o no la decisió, el rescabament. I això i no una altra cosa és el que s'està fent, al marge que aquesta comissió també està estudiant, doncs, tot el que és jurisprudència, per un costat, tot el que han estat dictàmens procedents del gabinet jurídic de la mateixa Generalitat, de la... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern sobre el subministrament de pròtesis en mal estat...

Pregunta

al Govern sobre el subministrament de pròtesis en mal estat (tram. 310-00534/10)

...que formula la diputada Núria Segú, del Grup Parlamentari Socialista.

Núria Segú Ferré

Senyora presidenta.... Senyor conseller, l'alerta sanitària de l'Agència Espanyola del Medicament, que alerta sobre els greus riscos per a la salut dels productes de l'empresa Traiber, requeria, per una banda, identificació dels pacients, la seva avaluació i el seguiment periòdic, i la comunicació de les incidències.

D'això fa més de sis mesos. Més enllà d'aquesta informació que sí que li volem preguntar, també voldríem conèixer quines mesures ha emprès el Govern per informar els pacients afectats dels seus drets, i també

pel rescabament de les despeses i dels danys i perjudicis ocasionats per aquestes accions presumptament delictives d'aquesta empresa.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, miri, el Govern ja fa sis mesos que es va fer càrrec d'aquest problema. Després d'una denúncia d'una exdirectiva d'aquesta empresa, vam prendre les mesures oportunes, cancel·lant l'activitat d'aquesta empresa, immobilitzant els seus estocs i, d'acord amb la Societat Catalana de Cirurgia Ortopèdica i Traumatologia, no fent cap mesura excepcional, perquè les pròtesis del nostre país són avaluades al mes de la intervenció, als tres mesos de la intervenció i a l'any, durant el primer any, i després durant un any cada any.

I, per tant, això ens ha permès identificar tots i cadascun dels malalts i, en aquests moments, tots estan sota control i tots són coneixedors de la pròtesi que porten en l'àmbit del sistema sanitari públic.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, la diputada Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, li he preguntat específicament sobre les mesures que ha pres per informar els pacients sobre els seus drets, que tenen, fruit d'aquesta situació. Sabem per la premsa que hi ha hagut reoperacions o persones a les quals se'ls ha hagut de canviar la pròtesi. Voldríem saber si això és veritat o no. I, per altra banda, voldríem saber quines mesures ha emprès vostè o demanat que emprenguin tercers per a rescabament de les despeses produïdes per aquest fet i per danys i perjudicis, perquè, senyor conseller, a nosaltres ens ha arribat per part de pacients desemparament, i per nosaltres això és inadmissible. Com també és inadmissible que acabem pagant tots els catalans la despesa del que significa per al sistema sanitari les accions que hagin hagut d'emprendre fruit d'una mala acció, una mala pràctica d'aquesta empresa.

Per tant, nosaltres el que li reclamem, senyor conseller, és que creï aquest servei d'atenció a les persones, per informar-les dels drets que tenen com a usuaris de la sanitat pública, i també que actuï proactivament, que es personi en contra dels responsables d'aquesta empresa que han produït aquesta situació. De fet, fins i tot, altres autoritats sanitàries han dit que ho farien. No l'hem sentit a vostè dir que ho faria. I això és el que li reclamem, senyor conseller, que no acabem pagant entre tots no solament el rescabament de les despeses produïdes, sinó també els danys i perjudicis.

Vostè sap que pot ser que només estigui començant, en aquest àmbit. Per tant, senyor conseller, exerceixi d'au-

toritat sanitària, doni tranquil·litat i confiança als pacients, informi i, sobretot, actuï, actuï, senyor conseller, perquè, malauradament, pel que sabem avui fins ara, nosaltres estem pagant entre tots les actuacions d'una empresa totalment inadmissibles. I, des d'aquest punt de vista, senyor conseller, de nou –de nou– li reclamem transparència, tranquil·litat i seguretat. Ho hem fet altres vegades des d'aquesta tribuna. Deixi d'actuar com un gestor i actuï com l'autoritat sanitària que és.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Miri, jo crec que confon una alerta sanitària amb una alarma, i crec que estan fent vostès una alarma. Aquestes pròtesis són unes pròtesis fetes amb moltes irregularitats i frauds, totes seguides i identificats els malalts que les porten, amb una taxa de reposició exactament igual a totes les altres pròtesis, exactament igual, i ho sabem a Catalunya, a diferència d'altres llocs d'aquest país, perquè, per a la seva informació, hi ha un registre d'artroplasties de Catalunya que fa més de deu anys i, per tant, podem comparar les dades, unes amb les altres. I, a partir d'aquí, misatge d'absoluta tranquil·litat. Aquestes pròtesis tenen la mateixa vida mitjana que les altres pròtesis, d'acord amb el registre de pròtesis.

Dit això, s'han fet sota frau; s'han fet sota engany; s'han produït sense llicència, i a aquest efecte el Govern ja ha actuat –el Govern ja ha actuat–, el Servei Català de la Salut ja s'ha personat en la causa contra aquesta empresa, i el Departament de Salut es persona també per tot l'efecte que aquestes pròtesis tenen sobre el sector privat. He de recordar-los que més del 60 per cent d'aquestes pròtesis han estat posades en centres privats i, per tant, també tenen el mateix seguiment.

I, si us plau, les alertes no són alarmes, eh? I, per tant, l'alerta és, simplement: tinguem cura d'una cosa que pot portar perjudicis. Hi estem a sobre. Tots els ciutadans que tinguin dubtes saben que poden trucar al 061, on hi ha un canal que contesta en quaranta-vuit hores, si aquest malalt té el dubte de si és portador d'una pròtesi Traiber o no. I, escolti'm, jo crec que –hi insisteixo– podem estar tots tranquils –tots tranquils– perquè els nostres professionals, d'acord amb l'Administració i d'acord amb les guies clíniques oportunes, revisen adequadament tots els nostres pacients portadors d'una pròtesi, sigui la pròtesi que sigui i, per tant, totes tenen el mateix nivell d'exigència en el seu seguiment. I, a més a més, tenim el registre, que fa deu anys, que no té ningú, ni a Espanya ni a la resta de l'Estat, que ens permet veure si aquestes pròtesis tenen una pitjor vida mitjana que les altres.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern sobre la coordinació policial en matèria terrorista.

Pregunta

al Govern sobre la coordinació policial en matèria terrorista (tram. 310-00535/10)

La formula el diputat Ferran Pedret, del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies. Senyor conseller, quina és l'anàlisi i la valoració que en fa, de l'estat actual de la coordinació entre cossos policials en matèria de lluita contra el terrorisme.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Doncs que, com tantes altres coses a la vida, és millorable. En qualsevol cas, no voldria que d'aquesta resposta es desprengués que no hi ha coordinació entre cossos policials. Hem de ser rigorosos, aquest és un tema molt seriós. Hi ha elements de coordinació que –ho he dit altres vegades en aquesta seu parlamentària– hem d'intentar perfeccionar, que hem d'intentar millorar.

La vicepresidenta primera

Per repreguntar, el diputat Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

És obligat, per tant, conseller, a la vista de la seva resposta, preguntar-li quina, en la seva opinió, hauria de ser la línia a seguir per millorar aquesta coordinació policial. Sap, conseller, que l'actitud d'aquest grup parlamentari, del Grup Parlamentari Socialista, ha estat sempre de responsabilitat en matèria de lluita contra el terrorisme i que mai n'hem volgut fer ni alarmisme ni demagògia. Però a la vista de tots està que en els darrers temps hi ha hagut alguns episodis francament lamentables que són d'enorme gravetat, sigui si és veritat el que el Cos de Mossos d'Esquadra ha denunciat i, en tot cas, no ha pogut acreditar, vist l'arxiu, sigui si no és veritat. En tots dos casos, el que s'ha posat sobre la taula manifestament és un problema d'enorme gravetat. I ens sembla que, tant en el cas que aquesta delació que s'ha denunciat fos certa, ens trobaríem davant d'una situació gravíssima que exigiria responsabilitats polítiques que caldria assumir, evidentment, per part del ministeri, i si aquesta delació no fos certa, també es tracta d'una acusació gravíssima que posa en dubte una matèria tan sensible com és aquesta.

Miri, de tots els elements en què és important que dos governs democràtics es coordinin en una organització estatal multinivell com és la nostra, aquesta de la lluita contra el terrorisme és una que hauria de quedar fora de qualsevol confrontació partidista o de qualsevol confrontació política. Aquí ens devem molt més al *demos* que a l'*ethnos*, senyor conseller. En això vostè i el ministre han de fer tot el possible perquè hi hagi

una coordinació al més eficaç possible i sense aquestes distorsions.

Nosaltres els vam dir en una i en una altra ocasió, reiteradament, durant tot aquest mandat, que havien de reunir la Junta de Seguretat de Catalunya. I ha estat finalment arran d'aquest incident que s'han decidit a fer-ho. No hauria estat molt millor poder tractar aquests assumptes i molts d'altres en la Junta de Seguretat de Catalunya que haver-nos de trobar en aquesta lamentable situació, senyor conseller?

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Em demana, de fet, moltes coses en una, però vull aclarir-li alguns conceptes que són bàsics. El Cos de Mossos d'Esquadra va actuar impecablement en el marc d'una investigació dirigida per l'Audiència Nacional, posant en coneixement del jutge –que no formulant una denúncia, posant en coneixement del jutge– una qüestió que ha quedat provada, que és que hi va haver una fuga d'informació que va alterar el curs de la investigació. Això és el que va fer el Cos de Mossos d'Esquadra; això és el que havia de fer i en això és on té tot el suport, doncs, dels responsables del Govern de Catalunya respecte a la policia. Per tant, això és el que es va fer i això és el que s'havia de fer. Altra cosa és que el jutge ho qualificués d'una manera i després ho arxivés, però el que havia de fer el Cos de Mossos d'Esquadra era donar aquesta informació, que era rellevant, a qui dirigia aquesta investigació, que era el jutge de l'Audiència Nacional. Això és el que va fer el Cos de Mossos d'Esquadra.

Dit això, que em sembla important clarificar-ho i puntualitzar-ho, vostè diu: «Han de fer el possible vostè i el ministre, doncs, per intentar conduir aquestes qüestions i portar-les...» Hi estic d'acord, amb l'anàlisi que fa, i ho intentem. I aquests dies, perquè així ens ho va mandat el president de la Generalitat, estem treballant en la possibilitat de fer una Junta de Seguretat de Catalunya, i estem en aquest sentit treballant, i no ho fem a través dels mitjans, i estem, d'alguna manera, intentant fer-ho. Ara, no ajuda massa a res, doncs, moltes vegades, l'actitud –jo li reconec, també el do de l'oportunitat– de fer aquesta pregunta sobre coordinació policial i lluita antiterrorista un dia en el qual el Ministeri de l'Interior inaugura a Barcelona una reunió de treball en la qual conviden trenta-vuit països, és a dir, trenta-vuit policies de diferents països, menys la policia del país que els acull. Aquesta és l'actitud que tenim davant.

Per part nostra, i en un tema tan tremendament sensible com és aquest, no quedarà. Farem els intents i més vegades els farem des de la privacitat, com crec que s'han de fer aquestes coses, però moltes vegades les respostes no són fàcils, com es pot imaginar. I per mostra, doncs, el botó que tenim avui damunt la taula amb aquest fet, que és absolutament, jo crec, lamentable, que hi hagi aquesta reunió i que hi hagin trenta-

vuit països convidats menys la policia, precisament, del país que els acull, en un tema en el qual el Cos de Mossos d'Esquadra no només té la competència, sinó que, a més a més, és competent, i ho ha demostrat en les detencions que ha fet, i ha estat una bona eina al servei de l'Audiència Nacional, que és qui comanda, a l'Estat espanyol, la lluita antiterrorista.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern sobre l'evolució de les exportacions i la internacionalització de l'economia.

Pregunta

al Govern sobre l'evolució de les exportacions i la internacionalització de l'economia (tram. 310-00529/10)

La formula la diputada Mercè Jou, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Conseller Puig, des d'aquest grup parlamentari estem convençuts que ja hem iniciat la recuperació econòmica; i que aquesta recuperació econòmica l'estan protagonitzant les nostres empreses, el seu dinamisme i la seva capacitat d'adaptar-se a uns entorns que són canviants, tant en els mercats fins ara més tradicionals com en el conjunt de l'economia; i que un bon exemple d'aquesta recuperació econòmica són, per exemple, les dades que vam conèixer ahir, la reducció de l'atur registrat en termes interanuals, hem baixat ja més de seixanta mil persones a l'atur registrat, o una dada que també és molt important i que sempre hem d'analitzar conjuntament amb l'atur registrat, que és l'afiliació, i l'afiliació ens dona que en un sol any hi han ara, actualment, 108.711 persones més cotitzant a la Seguretat Social. Però, bé, entenem que això, que és una bona dada i que és un bon començament, cal continuar-ho i cal intensificar-ho, i pensem que un dels elements més importants per fer-ho és continuar fent, doncs, que les nostres empreses s'internacionalitzin, exportin, s'obrin al món, per poder exportar a tots els mercats que puguin tenir al seu abast.

Nosaltres sabem que tenim un teixit industrial que és ric, és divers, i dintre d'aquest teixit industrial tenim empreses que ja són altament competitives, que ja fa molt temps que estan en els mercats internacionals; d'altres que fa menys però que ja s'hi van posant; però també és evident, doncs, que encara tenim un grup d'empreses que encara no han acabat d'apostar per un element que nosaltres considerem que és clau. I és clau perquè al final de tot plegat en el que repercuteix això és en el benestar de tots, a través de l'augment de l'ocupació, una ocupació que sempre ha de ser estable i de qualitat. I és per aquest aspecte que nosaltres li voldríem demanar, conseller, que ens fes una valoració de com veu vostè com evoluciona l'exportació de les empreses catalanes i el seu grau d'internacionalització.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

(Felip Puig i Godes)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. La seva pregunta ens permet, en nom del Govern, reafirmar el nostre compromís amb la recuperació econòmica i, al mateix temps, amb la reparació social. És, evidentment, una obsessió continuar guanyant la batalla contra l'atur, i les dades d'una evolució positiva, no prou ràpida però positiva, ens permeten mantenir un punt d'esperança, d'oferir major confiança als ciutadans que avui encara es troben sense feina i en un moment, també, de difícil, diguem-ho així, perspectiva de futur.

Amb aquesta visió, la indústria és, per al Govern de Catalunya, el principal motor de la recuperació econòmica, juntament amb el turisme, amb la logística, amb serveis, però la indústria és la que ens està portant, d'alguna manera, una important adaptació a un mercat global i un esforç d'innovació i d'adaptació dels nostres processos productius.

Les exportacions, gràcies a l'esforç de moltes empreses catalanes, a Catalunya ens estan donant una molt bona perspectiva pel que fa a l'obertura de la nostra economia. L'any 2014 vàrem superar, comptant només l'exportació a l'estranger, els 60.000 milions d'euros exportats per part de les nostres empreses, i si hi sumem les vendes a la resta de l'economia espanyola, estem parlant que Catalunya ha venut més de 103.500 milions d'euros en productes i serveis a la resta del món. Aquesta seria una posició, si la comparem amb el nostre producte interior brut, un indicador que ens situaria en un 51,3 per cent d'exportacions amb relació a la nostra riquesa; seríem la desena economia del món, molt per sobre de la mitjana europea, el 33 per cent, i per sobre d'economies com Àustria, com Alemanya, com Dinamarca o com Suècia, referint-nos a la proporció de les exportacions sobre el producte interior brut. Si aquesta proporció la fem *per capita*, Catalunya estaria en la setena posició de les economies del món quant al seu esforç inversor, molt per sobre, també, de la mitjana europea i per sobre d'economies com Alemanya, com Suïssa, com Finlàndia, com Suècia, com França.

Per tant, l'esforç que està fent la nostra empresa és ingent i continuarem, en aquest sentit, promocionant tot el suport a la internacionalització, amb l'obertura de noves oficines a l'exterior, garantint i ajudant que hi hagi més empreses que regularment exportin i continuant ajudant que els fluxos d'exportació de les empreses catalanes continuïn afavorint el creixement de la nostra economia.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern sobre les incidències al servei de rodalia...

Pregunta

al Govern sobre les incidències al servei de rodalia (tram. 310-00530/10)

...que formula la diputada Marta Pascal, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Marta Pascal i Capdevila

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller Vila, molt bon dia. Fa uns dies, assistíem a l'enèsima incidència a la xarxa de rodalies. De fet, es va produir un caos absolut, degut a una averia al centre de control ferroviari de trànsit. Resultat: dia laborable, hora punta, vuitanta mil usuaris afectats, dos-cents trens i un retard acumulat d'una mitjana d'uns quaranta-cinc minuts.

Aquest pèssim servei de rodalies és, malauradament, el pa de cada dia de molts catalans, que es troben sovint amb retards, amb manca d'informació i amb averies i fallades a la catenària, al subministrament elèctric, etcètera.

El mal endèmic de les rodalies respon a la manca d'inversions que s'ha fet en els darrers trenta anys per part de l'Estat espanyol a Catalunya, i els faig notar que, hagi governat qui hagi governat l'Estat espanyol, això ha estat així.

Per tant, la deixadesa cap als ciutadans de Catalunya és molt evident: abandonament de les estacions, línies per desdoblar i fallades reiterades al servei.

Li puc parlar d'una línia que vostè coneix molt bé, que és la línia R3, que uneix Barcelona amb Puigcerdà i que passa també per Vic, i que sap vostè que encara és per desdoblar i amb uns calendaris o inexistents o previstos, però que, en tot cas, no s'estan complint de cap de les maneres.

Ja fa temps que el Ministeri de Foment i Adif ens han acostumat, doncs, a anunciar inversions que, després, no s'acaben produint. Però sí que hi ha una dada molt remarcable, que és que en els darrers quatre anys el Govern espanyol ha invertit més de 14.000 milions d'euros en les línies d'alta velocitat –per cert, algunes línies sense viatgers i amb estacions fantasma–, i, en canvi, només ha invertit 169 milions d'euros en el servei de rodalies, que representa un minso 1 per cent del pressupost.

Aquestes dades, doncs, demostren que l'Estat espanyol desatén els catalans, és profundament insensible i, a més a més, és certament incompetent amb la gestió dels serveis públics.

Segons dades del seu departament, en aquest primer trimestre del 2015, hi ha hagut una mitjana d'una averia diària, i això ha tingut una afectació mitjana de set hores al dia.

Conseller, nosaltres som coneixedors de les seves reiterades exigències i demandes tant al Ministeri de Foment com a Adif, doncs, perquè posi fi a aquest greuge històric; però, en tot cas, voldríem saber quina és la opinió respecte dels episodis darrers, pel que fa a les incidències de rodalies.

Gràcies, senyora presidenta, senyor conseller.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat
(Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, bé, en primer lloc, subratllar que l'honora que es preocupi per aquesta qüestió més enllà dels contextos electorals, eh?, i que, per tant, vostè formuli una pregunta de control de Govern, perquè, realment, aquest és un tema greu on el servei que es presta a Catalunya és francament lamentable –és francament lamentable– i millorable.

En aquest sentit, jo crec que hi ha tres raons que hi concorren i que expliquen perquè el servei és tan deficitari en aquests moments.

En primer lloc, perquè, com vostè ha explicat molt bé, fa massa anys que no s'inverteix a Catalunya en matèria de rodalies. Aquest és el primer aspecte que justifica i que explica el malestar, la indignació ciutadana i la prestació d'un mal servei. El 95 per cent de les incidències que es produeixen en el sistema de rodalies a Catalunya tenen a veure amb dèficit d'inversió en matèria d'infraestructures, infraestructures amb un sentit ampli: electrificació, seguretat, catenàries, etcètera.

Hi ha una segona raó, que és el greuge comparatiu. Si vostè analitza amb rigor què ha passat en el sistema metropolità de Madrid i què ha passat en el sistema metropolità de Barcelona, descobrirà com el greuge comparatiu és absolutament inadmissible. I, en aquest sentit, plans de rodalies d'impuls que es van impulsar per part de l'Estat a Madrid tenen cent per cent d'execució; a Catalunya, el famós pla dels 4.000 milions que es va vendre i explicar a bombo i platerets, té un grau d'implementació a penes d'un 7 per cent. Cent per cent d'implementació a Madrid, a penes un 7 per cent.

Hi ha un tercer aspecte, que jo crec que ens condiciona moltíssim a l'hora d'analitzar el servei i d'explicar aquest malestar ciutadà, que és l'absoluta falta de credibilitat, eh? Quan l'Administració de l'Estat ha pres compromisos, ha arribat a acords amb nosaltres –que hem procurat fer-ho des del pragmatisme més absolut–, el problema ha estat la falta de credibilitat.

Vostè és diputada d'un territori, Osona, que coneix perfectament aquesta falta de credibilitat: 1980, primers anuncis que es faria el desdoblament de la R3; 90, primera redacció d'estudis informatius; a 2015, tot just, el 2015, tot just primeres decisions en matèria de convocatòria. Val per a la R3, com valdria per portar les rodalies al Prat o a Barajas, com es va fer. El 2002, es van començar els primers projectes de redacció executius de portar les rodalies al Prat. Estem en el 2015 i, ara, sembla que, de forma imminent, començaran les obres. O alguna cosa com el recreixement de l'estació d'Arc de Triomf; cinquanta metres més d'andana a Arc de Triomf, permetria que la gent de la R-1, del Maresme, no hagués d'anar dreta de bon matí, eh?, quan vénen cap a Barcelona a treballar. Cinquanta metres més de...

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern sobre l'impacte econòmic dels festivals de música...

Pregunta

al Govern sobre l'impacte econòmic dels festivals de música (tram. 310-00531/10)

...que formula la diputada Àngels Ponsa, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Àngels Ponsa i Roca

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller Mascarell, aquest cap de setmana, hem pogut gaudir a diferents espais de la ciutat de Barcelona, doncs, de dos festivals, el Primavera Sound i el Loop, amb gran acceptació de públic tots dos. I és en aquest sentit, doncs, que voldríem significar avui la pregunta des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Fa uns pocs dies, dilluns de la setmana anterior, en l'Arts Santa Mònica, també, es presentava el «Catalunya, país de festivals», que presentava tota la temporada de festivals del país; que, a iniciativa, doncs, del Govern, neix amb la voluntat de fer palesa la fortalesa que té aquest sector, i també donar-los, doncs, la visibilitat que representen.

Un sector que creix exponencialment en l'oferta, ja sigui d'arts visuals, musicals o escèniques, i que en el conjunt del territori, doncs, té una programació àmplia, que engloba tots els gèneres i també podríem dir que arriba a tots els públics.

Vostè remarcava en aquest acte que l'aportació que els festivals fan a la cultura del país ens projecta al món. I, en aquest sentit, també deia, doncs, que són factor de modernització, motor de contractació i de feina, plataformes d'innovació, mecanismes de projecció internacional, alhora, doncs, que espais de formació. Bé i sabent, d'altra banda, que no són temps gens fàcils per a la cultura, molts festivals sorgeixen de la iniciativa privada i amb una notable implicació tant dels ajuntaments, diputacions com del mateix Govern, tot i que els ajuts públics han disminuït notablement.

Tot i això, vull dir, els promotors culturals, doncs, continuen al peu del canó, desafiant el mal temps i plantant cara a la crisi, i fins i tot, a l'insultant 21 per cent d'IVA que imposa el Govern de l'Estat.

Som coneixedors també, conseller, que alguns festivals han realitzat estudis d'impacte econòmic en els territoris on estan ubicats i que demostren que són generadors d'activitat econòmica, així com evidencien que la cultura és també un sector estratègic econòmicament parlant.

És en aquest sentit que voldríem preguntar-li quina valoració fa el Govern dels festivals que se celebren a Catalunya i quin impacte econòmic tenen.

Gràcies per endavant, conseller. Gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Sí, senyora presidenta. Senyora diputada, bé, certament, la valoració del conjunt dels festivals que es produeixen a Catalunya és molt positiva, no pot ser d'altra manera. Junts, tots ells, componen una contribució de primer ordre, des del punt de vista cultural, però també des del punt de vista econòmic, des del punt de vista de la cohesió dels nostres territoris, perquè tenen lloc a molts indrets de Catalunya i fan aportacions molt significatives a la cultura i a les economies locals.

360 festivals al llarg de l'any; prop de 2 milions d'espectadors; milers d'oportunitats de feina per a molts dels nostres intèrprets, per a molts dels nostres músics; molts llocs de treball, des del punt de vista dels tècnics que hi treballen, i una aportació, que calculem a l'entorn d'uns 500 milions d'euros, en el conjunt de l'economia del país. Només el festival d'aquest cap de setmana, el Primavera Sound, ha significat unes 130.000 pernотacions al llarg dels cinc dies que ha durat el festival.

Bé. Taquen el conjunt del país i això és especialment significatiu: tenim festivals molt grans, com el que acabem de mencionar, el Primavera Sound, amb tot el que representen aquests 180.000 assistents, però no fa gaires dies, la setmana passada mateix, presentàvem el Festival de Música Antiga dels Pirineus, amb l'alcalde de la Seu i diputat, aquí, present, i l'alcalde tenia ocasió de dir que aquest és un festival que, des del punt de vista de l'activitat cultural, ha posat el Pirineu en el mapa de la cultura europea; té una gran significació, per tant, des de tots els punts de vista, i ens en congratulem.

El 30 per cent d'aquestes són iniciatives de caràcter públic, el 70 per cent són iniciatives de caràcter privat, i, en tot cas, la interacció, al cooperació entre el món públic i el món privat està en l'ordre del dia i és el que ens permet avançar.

Les claus de l'èxit? El talent, el talent emprenedor. Normalment, donem molta valoració positiva al que en diríem «el talent creatiu», és una de les característiques de Catalunya, però hi ha un segon element, que em penso que és bo que valorem, que és, en aquest cas, el talent emprenedor de tantíssima gent, doncs, que ha trobat la manera de tirar endavant unes programacions, que solen ser excel·lents, molt bona gestió, una bona implicació del públic, una forta vinculació amb l'entorn i una més que notable voluntat de cooperació entre tots els agents que hi participen. Si tot això ho sumem bé, al final, el resultat és bo.

Seguirem fent, doncs, a través del nostre suport, de Catalunya un país de festivals, amb totes les aportacions que signifiquen.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern sobre la situació de preocupació social i risc per a la salut pública...

Pregunta

al Govern sobre la situació de preocupació social i risc per a la salut pública (tram. 310-00538/10)

...que formula la diputada Carme Pérez, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carme Pérez Martínez

Gràcies, presidenta. Conseller, em permetrà que em dirigeixi a vostè dient-li «doctor Ruiz», perquè és el que és, a més de conseller. Vostè sap perfectament, com a metge i, a més, com a traumatòleg, que els recanvis protètics són intervenció de molt alt risc –de molt alt risc– per al problema que suposen en si –ja no li vull parlar dels que són de columna, vostè ho coneix molt més que jo–, i perquè moltes vegades incideixen sobre persones d'edat avançada.

Per tant, a mi em sorprèn la nota que ha estat publicada pel Departament de Salut, dient que aquestes pròtesis defectuoses no suposen cap risc per a la salut, perquè contravé obertament el que diu l'Agència del Medicament.

Miri, conseller, 6.000 malalts, 6.000 pacients en alerta sanitària, no és alarma sanitària, però l'alerta tampoc és poca cosa. D'aquests 6.000, 3.000 a Catalunya, 1.500 a l'Hospital de Reus i, a més, relacionats amb temes difícils, de tràfic d'influències, de pressions sobre les persones que havien de comprar aquestes pròtesis i algunes persones vinculades al partit en el Govern imputades per aquesta situació.

Conseller, ens pot dir com és que, de nou, hem hagut d'assabentar-nos d'aquesta situació tan greu a través dels mitjans de comunicació?

Ens pot dir per què han hagut de ser els treballadors de l'empresa que siguin els portin la denúncia a l'agència espanyola, que diu que es personarà contra aquesta empresa?

Ens pot dir com és que han fallat els controls? Els administratius ja sabíem que fallaven, però els sanitaris ens alerta molt més.

Conseller, pot garantir als ciutadans..., estem tots en condició de garantir als ciutadans que els controls no segueixen fallant o que no fallaran en el futur?

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Miri, en primer lloc, tots els indicadors del nostre país demostren que, si hi ha un país, en termes de seguretat respecte als pacients, en els primers llocs del rànquing és Catalunya; per tant, a partir d'aquí, podem discutir el que vulguem.

Amb relació als mecanismes de control? Els mecanismes de control dels medicaments i dels productes

sanitaris corresponen a l'Agencia Española del Medicamento y el Producto Sanitario, i, en tot cas, són qui fan aquests controls, que els van fer bé, en aquest cas, perquè van retirar en aquesta empresa, el 2011, la llicència per treballar, i aquesta empresa, a partir d'aquest any, va fer determinats *trapicheos* que li van permetre enganyar els distribuïdors i els compradors no a Catalunya, no a Reus, sinó a vuit països del món i a vuit comunitats autònomes.

Per tant, que ens assabentem pels diaris d'uns fets que no són sanitaris, que no tenen res a veure amb això, el Govern els va publicar nou mesos abans d'abordar aquest tema, conjuntament amb els responsables de l'agència, i, per tant, les conseqüències que aquestes partides puguin tenir sobre els malalts seran unes conseqüències perfectament controlables i evidentment que tenen el mateix risc, exactament igual que totes les partides que es reposen, que és a l'entorn d'un 3 per cent a Catalunya, en els darrers cinc anys de posar-se la pròtesi. I aquestes també estan en aquests paràmetres. Estic parlant de pròtesis que estaven en el mercat des de l'any 2005.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, la diputada Carme Pérez.

Carme Pérez Martínez

Gràcies, presidenta. Conseller, vostè sap que les pròtesis s'han de reposar quan es porten molt de temps posades a l'organisme, però, quan això és per un problema defectuós, és evident que d'una manera o altra els responsables de Sanitat han de fer que aquests pacients que estan en aquesta situació es puguin rescabalar de les molèsties que això els ha produït. I, per tant, jo li demano –ho torno a preguntar– quins mecanismes s'habilitaran per tal que aquests malalts es puguin rescabalar de tots aquests problemes sense haver de fer un llarg pelegrinatge pels nostres tribunals.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Miri, com sap vostè molt bé, la causa de reposició de les pròtesis és variada, i una d'elles és per defecte del material. I, dins d'aquest percentatge que li dèiem, hi han aquelles que són per defecte del material i de les quals respon l'assegurança de responsabilitat civil del Sistema Nacional de Salut de Catalunya, davant dels perjudicis produïts en un pacient.

Per tant, en aquest cas, no solament hi ha la cobertura des del punt de vista de la pòlissa que cobreix la responsabilitat civil del departament i dels professionals, que, com sap molt bé, vostè, és conjunta.

A més a més, ens hem personat com a Servei Català de la Salut en la causa que contra aquesta empresa s'ha obert. Per tant... A més a més, volem que hi hagi

un rescabament directe sobre la mateixa Generalitat del perjudici que ha produït als ciutadans i perquè, d'alguna manera, creiem que pràctiques fraudulentament com aquestes han de ser perseguibles. I insisteixo que han estat ben perseguides des de l'Agencia Española del Medicamento i des de la Direcció General d'Ordenació i Recursos Sanitaris. I, a més a més, qualsevol que tingui el més mínim dubte pot trucar al 061, que, per cert, ja portem vint-i-sis trucades, de les quals només dues eren portadores d'una pròtesi Traiber posada a centres privats.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern sobre el desplegament a Catalunya de la Llei orgànica per a la millora de la qualitat educativa...

Pregunta

al Govern sobre el desplegament a Catalunya de la Llei orgànica per a la millora de la qualitat educativa (tram. 310-00532/10)

...que formula el diputat Joan Mena, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Mena Arca

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellera. La seva conselleria, la conselleria que gesticula dient que està en contra de la LOMCE però finalment l'aplica en tot allò que comparteix ideològicament amb el Partit Popular, fins al 15 de maig ha desplegat les proves de tercer de primària amb la contestació de 849 famílies, a quaranta centres diferents, que s'han negat a obeir el ministre Wert i han fet objecció de consciència.

Hem tingut coneixement per part d'algunes direccions de centres que el departament, a través d'inspecció, ha amenaçat a expedientar les direccions d'aquests centres o fins i tot ha repetit algunes proves sense avisar les famílies objectores, vulnerant, per tant, el seu dret a protestar.

Voldríem saber, consellera, si vostè acompanyarà les famílies que s'han negat a realitzar les proves Wert o bé es convertirà en el braç executor del ministre del Partit Popular i sancionarà les direccions d'aquests centres.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, la consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, realment costa respondre aquesta pregunta quan la premsa d'ahir i d'abans-d'ahir estan anunciant que el ministeri pensa estudiar una actuació contra Catalunya per ajornar la LOMCE, que el ministeri estudia denunciar Catalunya i el País Basc perquè no l'aplica, etcètera. Per

tant, fixi's que, per una banda, se'ns acusa d'una cosa i vostè ens acusa exactament de la contrària.

Miri, primera, li haig de dir: és cert que Campalans va dir que política era pedagogia, però, si us plau, no fem de la pedagogia sempre política –no fem de la pedagogia sempre política. Estem parlant de l'aplicació d'unes proves que formen part de la història pedagògica del país, perquè ja des del 2000 s'anaven fent proves de mig camí, proves avaluatives amb caràcter formatiu. Va ser precisament Catalunya que va introduir les proves de competències bàsiques que ara s'han estès a la resta de l'Estat.

Però, miri, li haig de dir una cosa: els inspectors no amenacen, els inspectors el que procuren és que es compleixin les orientacions. I les orientacions d'inici de curs, publicades el 20 de juny de l'any 14, anunciaven aquestes proves; després, a l'agost, es va enviar més formació, i finalment ara s'han donat unes notes aclaridores.

Fixi's, estem davant de pràcticament vuitanta mil alumnes que han fet la prova contra 564 que no l'han fet, no sé si hi ha famílies que són..., però els nens que no les han fet no arriben a sis-cents.

Per tant, pot de veritat un pare decidir quina activitat pedagògica i educativa fa o no fa a dins de l'aula, al centre, el seu fill? Quan el fill entra a l'escola, no és un alumne? No hem aplicat això per a tots els pares que ens han dit que no volien que fessin educació física o música, les seves filles?

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, el diputat Joan Mena.

Joan Mena Arca

Sí. Senyora consellera, no m'ha contestat a la pregunta. Sancionarà vostè aquestes direccions? Promourà, el departament, la sanció cap a aquestes direccions? Contesti'm, si us plau.

Jo li demano tres coses. La primera: no publiqui els resultats d'aquestes proves, perquè vostè sap que són unes proves altament ideològiques, i comprometi's que no seran utilitzades ni per segregar alumnes ni per establir rànquings entre els diferents centres públics del nostre país.

Segona petició, consellera: acompanyi amb tot el suport administratiu i jurídic, si cal, com hem fet en el tema de la defensa de la immersió lingüística, totes aquelles famílies que no volen obeir un ministre que no parla de pedagogia, sinó que parla d'ideologia i que vol incorporar la segregació al nostre model educatiu.

I la tercera, consellera: ara que el Partit Popular ha perdut estrepitosament les eleccions a moltes comunitats autònomes, el ministre Wert ja no té legitimitat per desplegar una llei que, a més, té tota la comunitat educativa en contra.

Per tant, lideri vostè, com s'ha fet a Andalusia, com s'ha fet a Astúries, lideri vostè una ofensiva amb la resta de comunitats autònomes que no estan governades

pel Partit Popular en contra, lideri una ofensiva en contra del desplegament d'aquesta llei, de la LOMCE, però lideri-la de debò, perquè, si no, consellera, pensarem que, més enllà de determinades gesticulacions, vostè ha vist que el boicot ciutadà a aquestes proves és potent i posa en perill un model d'escola mercantilista que potser vostè defensa al costat del Partit Popular.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, la consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Home, potent, senyor diputat... És el 0,07. Per tant, escolti, bé, cadascú entén la potència com l'entén.

Però el que li haig de dir és que es va dir que les proves eren el que no eren, i abans de conèixer-les. I jo, evidentment, no haig de penalitzar cap director, perquè els directors tots han complert i cap ha signat res al contrari. És difícil per part meua multar els pares que no van portar els nens –això correspon als ajuntaments–; pares que opten per l'absentisme escolar... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern sobre l'ús de les pròtesis ortopèdiques defectuoses comprades a l'empresa Traiber...

Pregunta

al Govern sobre l'ús de les pròtesis ortopèdiques defectuoses comprades a l'empresa Traiber (tram. 310-00533/10)

...que formula la diputada Hortènsia Grau, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies. Conseller, per tercera vegada, a mi m'agradaria que ens confirmés que el Govern de la Generalitat s'ha personat en la causa contra Traiber, des de quan i amb quin abast, atès que les mateixes inspeccions de la Generalitat o de l'Agència Espanyola del Medicament deien que aquestes pràctiques comercials d'aquesta empresa havien causat un risc greu per a la salut dels pacients.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Jo confirmo i reitero que el Servei Català de la Salut s'ha personat en la causa contra aquesta entitat la setmana passada. Per tant, no tinc res més a dir, després de tres preguntes.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, la diputada... *(Pausa.)* Té la paraula, per repreguntar, la diputada Hortènsia Grau –gràcies.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller. Molt bé, doncs, miri, ara ja que sabem això i que ens deixa més tranquils, perquè, a més, complim una cosa que havíem aprovat en aquest Parlament, i és que cada vegada que hi hagués malversació de cabals públics la Generalitat es personés, anem a la següent qüestió, que és la que ens preocupa i ocupa.

Jo no sé si són alertes o alarmes, però, miri, sis mil pacients a tot Espanya; d'aquests, 1.500 a l'Hospital de Reus. Sabem que hi han 2.800 afectats en trenta hospitals de Catalunya. I sabem que vint d'aquests pacients a Sant Joan han estat reoperats, però no sabem quants pacients afectats han estat reoperats a la resta dels trenta hospitals. I això és el que li demanem. Volem saber de quants pacients reoperats estem parlant a tot Catalunya. Volem saber quantes persones han patit o estan patint seqüeles, com la Paquí, una veïna de Reus, de cinquanta-cinc anys, que ha hagut de ser reoperada, que ha perdut la feina, que té una minusvalidesa. Sabem que hi poden haver més casos d'aquests. I sobretot, conseller, el que volem és saber quins mecanismes, quins tallafocs ha posat el seu departament perquè aquests fets no es tornin a produir.

Perquè, miri, en aquest cas, que, a més, està *sub iudice*, les responsabilitats polítiques ja es dirimiran via judicial, però hi ha una qüestió: aquestes pròtesis es van deixar de vendre el 2011, curiosament quan va canviar, en el cas de l'hospital, el cap de traumatologia. Hi havien alertes dels metges, hi havien alertes que deien que allò no funcionava, però no hi va haver cap mecanisme, no va saltar cap alerta.

Per tant, nosaltres li demanem, en allò en què el Govern és competent, en què el seu departament és competent, quins mecanismes posen o han posat perquè això no ens passi. I, en allò en què no és competent, què han fet vostès amb el Govern de l'Estat, amb la Unió Europea, perquè no puguin tornar a passar casos com aquests. Perquè, conseller, més enllà del que es resolgui judicialment, el que volem és un compromís i una actuació contundent del seu departament per garantir la màxima atenció a les víctimes d'aquesta estafa –perquè tornem a parlar d'una estafa– i les indemnitzacions que se'n derivin, les mesures de control i transparència, perquè la ciutadania estigui tranquil·la que no tornarà a passar un cas com aquest.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Miri, per vostè aquest deu ser un tema d'actualitat per altres motius, però per mi no ho

és, eh? Fa exactament vuit mesos –vuit mesos– que la Generalitat de Catalunya va tancar aquesta empresa, va precintat l'empresa i va immobilitzar tots els estocs, eh? I això a expenses de què? A expenses d'una denúncia d'un extreballador, hi torno a insistir, presentada allà on toca, que és l'Agència Espanyola del Medicament i Productes Sanitaris, que requereix la Direcció General d'Ordenació i Recursos Sanitaris de Catalunya, que és l'òrgan competent, perquè faci la inspecció. I és la inspecció de la Generalitat la que la fa tancar automàticament, sense que hi hagués..., sense esperar l'ordre o la indicació de l'agència.

A més a més, a part d'això, l'agència, amb base a la investigació que fa el Departament de Salut i la direcció corresponent, fa una alerta –és a dir, posa en avís–, una alerta nacional i internacional, en termes de l'agència, per posar en avís que aquestes pròtesis podrien tenir alguns elements de defecte, bàsicament en la caducitat d'un dels seus components. I això, en aquests moments, és el que reitero, fet quan tocava; és actualitat segurament per altres temes que no són el tema que ens ocupa, però és així.

I a partir d'aquí, fixi's, aquesta alerta, hi torno a insistir, abasta vuit països del món –vuit països del món–, eh?, i abasta onze comunitats autònomes –abans n'he dit unes quantes menys–, onze comunitats autònomes.

Per tant, en tot aquest fenomen, no és que ens deixéssim enganyar, a Catalunya; s'ha deixat enganyar molta gent, perquè s'han falsificat CE. I, per cert, la solvència que ha demostrat la nostra agència d'avaluació de productes sanitaris i medicaments i el seu òrgan regulador, que són els dos que ho han d'autoritzar, no suporta cap comparació amb aquella que, després de negar-li aquí l'autorització, la hi va donar a un país europeu, l'autorització, i a través de la qual ho van poder comercialitzar.

Hi insisteixo, no és una cosa nova; les mesures estan preses; el seguiment d'aquestes pròtesis no ha de ser diferent del seguiment que es fa d'altres pròtesis; hi insisteixo, un cop posades, es revisen cada mes, cada quatre mesos i a l'any, i, un cop passa un any, es vigilen cada any o cada dos anys en funció de la clínica i visualització amb què el malalt és vist pel professional. Qui decideix el criteri de més o menys supervisió és el professional que ha implantat aquesta... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern sobre la liquiditat de la Generalitat...

Pregunta

al Govern sobre la liquiditat de la Generalitat (tram. 310-00539/10)

...que formula el diputat Josep Enric Millo, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Josep Enric Millo i Rocher

Sí; gràcies, presidenta. Senyor conseller, recentment ha presentat vostè una petició de compareixença a la Comissió d'Economia per tal d'explicar, segons el que va anticipar l'altre dia el conseller Homs, allò que vostès anomenen «una premeditada asfíxia sobre la tresoreria de la Generalitat».

Ens podria explicar per què compareix per explicar això en lloc de buscar solucions per resoldre aquest problema que té?

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Molt concret. Tenim pendent el cobrament d'un import mínim de 2.273 milions d'euros de dèficit del 2014, que està pendent de finançar. Això produeix una forta tensió de liquiditat. I, per tot això, amb data 27 de maig, s'ha enviat escrit al Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques mostrant-los la preocupació de la Generalitat de Catalunya per poder pagar els nostres proveïdors i proposant un calendari per al desembors de l'ampliació del FLA 2015 per l'import abans esmentat, de 2.273 milions d'euros: 743 milions d'euros al juny i 250 milions d'euros mensuals de juliol a desembre.

Més concret no puc ser.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, el diputat Josep Enric Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, senyora presidenta. Bé, ja ho sabem, vostè s'ha saltat el dèficit que tenia previst i ara té dificultats per poder afrontar la situació. I tothom ja ho ha sentit; com sempre, més del mateix: aquest Govern no té cap responsabilitat ni cap culpa del que passa, sempre el responsable és un altre.

Però, conseller, els catalans ja tenen dret a saber la veritat de les coses. Abandoni ja aquesta cantarella a què ens té tan acostumats, no?, que «si no em paguen les bestretes a temps», que «si no em deixen endeutar-me prou», que «si no em deixen gastar més del que tinc», etcètera. Sempre són excuses de mal pagador, que ja estan gastades i que no, ja no colen.

O és que vostè ha fet tot el que podia fer per evitar aquesta situació? Ha tallat vostè les subvencions als amics? No. Ha tallat la propaganda electoralista? No. Ha tallat la repartidora clientelar sobiranista? No. Ha tallat els pagaments a mitjans de comunicació? No. Ha tallat la inauguració de noves ambaixades? No. Ha tallat els contractes als lobbys del Diplocat? No. I tantes altres coses que no tinc temps d'enumerar.

Ha pressupostat dos anys pressupostos falsos –li ho han dit en aquesta cambra– que no pot complir, un engany de més de 4.000 milions d'euros que ara li passa factura i que no pot fer front a les seves obligacions.

Doncs, ara, conseller, no amagui el cap sota l'ala i assumeixi la seva responsabilitat. Vostè sap que l'Estat té mecanismes per garantir el pagament de proveïdors i donar liquiditat autonòmica. Li han arribat a donar 32.000 milions d'euros en tres anys, que han vingut a Catalunya, i en vindran més –vostè ho sap. Expliqui-ho. Els catalans tenen dret a saber la veritat.

Si el que vostè vol és resoldre el problema no insulti, no difami, no doni puntades de peu a qui el pot ajudar, que és el que fa habitualment. O és que l'objectiu és fer el conflicte cada vegada més gran? Si el que vol és fer de ploramiques i poder, així, acusar el Govern espanyol d'asfíxia premeditada per utilitzar-ho després interessadament com a arma electoral a favor del seu partit, llavors el seu comportament serà pervers, indecent i menyspreable. Perquè si el que vostè vol és activar novament una campanya de difamació i desprestigi injustificada contra el Govern d'Espanya, llavors el que estarà fent és utilitzar de manera indecent el patiment de les persones, empreses i entitats socials, que no cobraran el que la Generalitat els deu, i tot per poder ocultar la seva incapacitat de resoldre el problema i, alhora, obtenir un profit electoral a favor del seu partit. Això no és digne d'un govern responsable i els catalans no ens ho mereixem.

Conseller, si no és capaç de gestionar el pressupost plegui i deixi que ho faci un altre amb més capacitat. Segur que els catalans li ho agrairan... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Ai, senyor Millo, quin paperot li fan fer... *(Remor de veus i alguns aplaudiments.)* Els catalans saben perfectament el que està passant a aquestes altures. Li ho repetiré: el Govern espanyol recapta els impostos que ens corresponen, se'n queda un tros que llavors ens l'entrega en forma de crèdit –crèdit que s'ha de tornar; aquí no dona res, eh?–; és a dir, el que ens correspon ens ho passa en forma de crèdit. Això ho fa perquè això crea dependència. A més, no ho fa d'una manera molt eficient i transforma una situació complexa en una situació molt difícil, doncs, que ens obliga a ordenar els pagaments bàsicament per antiguitat, amb una modulació a favor dels pagaments socials. I, ho repeteixo, la situació es fa més difícil del que hauria de ser.

I, llavors, la cirereta del pastís és que l'envien a vostè a suggerir que hem de donar les gràcies i no sé quantes coses ha dit més, que hem d'estar infinitament agraïts, etcètera.

Doncs, no sé realment per què, i realment em sembla que no hauria de fer aquest paper. Vostè, senyor Millo, ha fet molts mèrits. Jo crec que ha de reclamar un paper més lluit.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern sobre les darreres actuacions del Consell de Diplomàcia Pública de Catalunya...

Pregunta

al Govern sobre les darreres actuacions del Consell de Diplomàcia Pública de Catalunya (tram. 310-00540/10)

...que formula el diputat Juan Milián, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, a la sessió de control del 29 d'abril li vaig fer una pregunta molt clara, molt concreta, sense supòsits –no com la d'Unió–, i la pregunta era: han pagat viatges o estades a periodistes estrangers amb diners públics? Vostè em va respondre amb un «no» rotund. I li he de dir que la mateixa pàgina web de Diplocat confirma que vostè no va dir la veritat, perquè reconeix que han convidat en diferents ocasions periodistes estrangers per a seguir el seu procés.

Em sap greu que des de Diplocat el facin quedar malament, senyor conseller, però avui vostè s'hi pot tornar i demostrar que ells també menteixen.

La pregunta, un cop més, serà molt concreta i molt clara: segons Diplocat el passat 10 de maig va anar un grup, encapçalat pel seu secretari general, a l'Uruguai com a observadors de les eleccions municipals i departamentals. És això cert, senyor conseller? És cert que Diplocat va ser convidat per la Corte Electoral de Uruguai? Digui la veritat. Què van anar a fer a l'Uruguai? Quant va costar el viatge? I, sobretot, quin benefici en traurem, els catalans, d'això?

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, Diplocat i l'Ajuntament de Barcelona col·laboren en les activitats de seguiment i observació de diferents processos electorals, enfortiment de la democràcia i intercanvi de bones pràctiques.

En el marc d'aquesta col·laboració, efectivament, amb l'Ajuntament de Barcelona, Diplocat va desplegar una delegació a l'Uruguai per fer el seguiment de les eleccions municipals i departamentals del 10 de maig, que vostè apuntava, no? La delegació estava encapçalada pel secretari general de Diplocat, com vostè ha dit, i la

formaven vuit observadors més, que estaven acreditats com a convidats internacionals de la Corte Electoral i tenien autorització per accedir a tots els centres de votació i per observar totes les fases del procés electoral.

Els resultats d'aquesta missió van ser recollits en l'informe que van elaborar els membres de la delegació, que està publicat en el web de Diplocat, i li haig de dir que aquest projecte ha estat íntegrament finançat per l'Ajuntament de Barcelona en el marc del conveni anual.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, el diputat Juan Milián.

Juan Milián Querol

Doncs, vaja paperot que li fa fer Diplocat! A la passada sessió de control Diplocat el va desmentir a vostè i ara és la Corte Electoral Suprema de Uruguai qui desmenteix Diplocat al dir que aquest organisme no va ser convidat com a observador. Paraules d'aquesta cort: «Ni ha habido misión de observación electoral alguna ni la Corte invitó a Diplocat a visitar los colegios.» Diplocat diu que van ser convidats, però el vicepresident de la Corte Electoral de Uruguai i diu que va ser Diplocat qui va demanar ser reconegut com a observador i se'ls va dir que no, que a Uruguai no hi ha missions d'observació.

Senyor Homs, tot el que depèn de vostè acaba sent com un programa de TV3, on el pluralisme va allà entre el separatisme i l'independentisme, des de la mateixa TV3, les enquestes del CEO, les commemoracions del tricentenari i la mateixa acció exterior.

A Uruguai i Argentina, com a altres llocs, van anar a fer proselitisme separatista entre els catalans que allà viuen. Potser Diplocat no demostra que el nacionalisme es cura viatjant, però pot ser que si es paguessin aquests viatges de plaer independentista de la seua butxaca tindrien diners per a no retallar ambulatoris i residències.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, efectivament, la delegació d'observadors no era formalment una missió d'observació electoral, això és així... (*Ria-lles.*) No, home... Realment vostès denoten amb aquesta expressió col·lectiva que tenen molt poc coneixement sobre el que és una pràctica habitual en democràcies consolidades, que no fan crides a l'observació internacional dels seus processos electorals, però que sí que hi ha una pràctica habitual, que països, ho torno a dir, amb democràcies consolidades acceptin visitants internacionals. Jo crec que aquí els han traït, diguem-ne, algunes expressions que vostès deuen conèixer poc i

que són una pràctica habitual, aquests visitants internacionals que es dediquen a observar i a estudiar els processos electorals que se celebren, i és el cas del que van fer Diplocat i l'Ajuntament de Barcelona, com li deia abans, a Uruguai, no?

Jo en el que no entraré, diguem-ne, és en el detall de com a vegades es fan determinades despeses, perquè realment la diplomàcia espanyola ens sorprèn cada dia a tots sobre com organitza la seva despesa a l'exterior. Però sí que li demanaria, perquè veig que no m'ho ha tret i no ho puc resistir, que vostès es fessin seu allò que va aprovar el Parlament de Dinamarca, on deia, taxativament i explícitament, que es feia seva l'opinió que la qüestió de la independència de Catalunya és un assumpte de diàleg polític, pacífic i democràtic entre Catalunya i el Govern espanyol de Madrid. M'agradaria que el seu compromís amb la democràcia es veiés reflectit amb un pronunciament d'aquestes característiques al Parlament espanyol.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Iniciem el torn de preguntes al president de la Generalitat...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els beneficis de Telefónica Movistar i les causes del conflicte laboral de l'empresa (tram. 317-00310/10)

...amb la pregunta sobre la situació política i social, que formula el diputat David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, Anna. Bon dia, president. Una prèvia amb relació a la petició que feia la diputada Calvet: també exigim que mentre se salven Castors i es rescata els bancs també es rescabali, urgentment, les víctimes de les bales de goma. I també denunciar que, mentre alguns s'obsedeixen a obrir hotels, avui s'ha desallotjat l'Oficina d'Habitatge de Gràcia.

Fa poc, ja que surt Uruguai, aquest diumenge, un home bo, que és Pepe Mújica, deia que en un món terriblement desigual, on vuitanta persones tenen la mateixa riquesa que la meitat de la humanitat, no podríem ser ni indolents ni neutres, i que la clau de volta eren el compromís i l'ètica.

Des d'aquesta perspectiva, dues reflexions rellegades totes dues a la indústria del mòbil i del poder global de les multinacionals. Seixanta dies de vaga de marxa blava a les subcontractes de Movistar, amb una fal·làcia, una mentida i una falsedat de la crisi òbvia: la precarietat no és una fatalitat, és una estratègia de poder. Quina opinió li mereix que una empresa que ha guanyat 62.000 milions d'euros en els darrers deu anys fragilitzi i rebenti drets laborals? Quin sentit té i com ho valora?

El nostre parer és que s'ha de ser una companyia terriblement miserable, carronyaire i escanyapobres, que a part col·loca corruptes –Rato, Urdangarín, Zaplana–, per esclavitzar la seva plantilla, amb beneficis pornogràfics.

Ens veiem obligats també, malauradament, a qualificar la intervenció de la Generalitat de còmplice i contrària a dret, al costat del fort i en contra dels més febles.

Per tant, com valora que una empresa que guanya cada dia 17 milions d'euros precaritz, flexibilitzi, externalitzi, segregui i degradi les condicions de treball, quan, a més, estan prestant un servei públic fonamental?

Gràcies, president.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè sap perfectament que la dinàmica d'empreses molt grans en general, doncs, és bastant coincident. Vostè ara posa un cas concret, però n'hi ha moltes altres en molts altres sectors que actuen més o menys igual. I li vull recordar que en la dinàmica d'aquestes empreses grans també hi ha la dinàmica del que és la defensa dels interessos dels treballadors a través dels sindicats. O és que això no hi és? I, si no ho recordo malament, en aquest cas no hi ha unanimitat sindical, perquè resulta que sindicats que són altament representatius no tenen la mateixa opinió que vostè està expressant aquí, i alguna cosa deuen tenir a dir els sindicats que directament han estat triats per part dels treballadors per defensar els seus interessos a través dels seus representants.

Per tant, jo crec que aquesta reflexió que vostè feia pot sonar bé –no li dic que no–; pot haver-hi un fons de realitat perquè empreses molt grans, efectivament, tenen un poder de negociació també molt gran –això és cert–, però no em digui que finalment hi ha una part completament desamparada, que en aquest cas és la part dels treballadors, perquè estan organitzats –en aquestes empreses les normes de funcionament sindical són estrictes–, negocien i arriben a acords –negocien i arriben a acords. I, en aquest cas concret, una bona part d'aquests acords hi era.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la repregunta, el diputat David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, president. No és així –no és així, president–, perquè hi ha un sector dels treballadors que estan fora dels drets sindicals. Perquè quan s'agafen 1.800 treballadors que estan autonomitzats, són autònoms o externalitzats, amb 624 subcontractes, s'anul·len els drets sindicals i les possibilitats de representació. I també

els sindicats són còmplices –els sindicats de la concertació– de la situació dels més vulnerats i dels més precaris.

Però, dit d'altra forma –i ara a efectes també..., sobre el Mobile World Congress–, aquest Parlament va aprovar l'any 2013 una resolució on instava el Mobile i la fundació a obrir un espai de diàleg sobre l'extracció del coltan al Congo i la responsabilitat de la indústria del mòbil en l'horror de la guerra. No menystinguem ni banalitzem ni minimitzem l'horror de la guerra. El Mobile World Congress, els mercats globals es passen avui per l'arc del triomf aquest Parlament, amb algunes complicitats. Per què? Per què és tan barata l'ètica i la democràcia? I per què és tan car que la democràcia s'imposi. I es demana només un debat democràtic en el si... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Només fer-li notar que el Mobile pot rebre moltes crítiques..., però, senyor Fernández, el volem o no el volem? Jo he sentit en aquestes darreres setmanes molts discursos sobre això. Per cert, en el moment en què canvien les coses, doncs, els discursos també canvien. I jo celebri molt que determinats discursos que es van fer fa unes setmanes ara s'hagin rectificat completament i, per exemple, tinguem la futura alcaldessa de Barcelona, doncs, defensant la pròrroga del Mobile, de la Mobile World Capital. No sé si això lliga molt amb el Compromís de les escales –no sé si això lliga molt amb el Compromís de les escales–, però, en definitiva, és així i jo ho celebri. Perquè, ho torno a dir: ho volem o no ho volem?

Si ho volem hem de saber que estem competint amb altres ciutats molt poderoses, d'estats molt poderosos, que a poc que badem ens guanyaran la partida. Perquè no oblidin que això, a més a més, es fa a Barcelona, no es fa a Madrid, i, per tant, la nostra defensa en tot això és la que és.

Jo només els faig aquesta reflexió perquè després també analitzem la quantitat de feina, i de feina a gent modesta, que donen aquest tipus, precisament, d'esdeveniments.

La vicepresidenta primera

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les subvencions als mitjans de comunicació (tram. 317-00309/10)

...que formula el diputat Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, el portaveu del Govern, el senyor Homs, i també el conseller admetien aquesta setmana que la situació de les finances de la Generalitat, la situació de deute públic, la situació de tresoreria és «extrema», en paraules del portaveu del Govern.

Senyor Mas, si la situació és extrema –i per tant entenc que, com qualsevol família i qualsevol empresa, quan la situació és extrema, es mira fins a l'últim cèntim com es gasten els diners que un té–, jo li vull preguntar per què justament ara, segurament abans d'unes eleccions autonòmiques, el seu Govern ha aprovat 7,2 milions d'euros per donar subvencions als mitjans de comunicació a Catalunya. És a dir, si no podem pagar els proveïdors, com ha dit el mateix Govern, si hem de tancar i prendre mesures de retallades socials, si hem de mantenir una taxa d'impostos alta, la pregunta és: per què donem 7,2 milions d'euros de subvencions als mitjans abans d'unes eleccions? M'ho pot contestar, senyor president?

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, li precisaria una mica l'aportació que vostè feia, perquè em sembla que hi ha un punt que no es correspon exactament amb la realitat. El que vostè està esmentant com a subvencions als mitjans de comunicació no són tals: són subvencions al foment de la llengua catalana, que, en la mesura que es fa a través de mitjans de comunicació, ara i sempre hi ha hagut aquest tipus de programes. Perquè –i aquesta és la informació que segurament li falta– aquest Govern, a diferència d'altres, va ser el que va suprimir la subvenció genèrica als mitjans de comunicació. D'altres ho feien; nosaltres no, ho vàrem suprimir. Però, evidentment, hem mantingut les subvencions al foment de la llengua catalana.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, el diputat Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Molt bé, president. Ara les subvencions als mitjans de comunicació –5,2 milions a diaris, 585.000 euros a televisions, 540.000 a ràdios–, ara són, ja ho diu vostè, per fomentar la llengua. Ja, ja; tothom ho sap, que quan es donen subvencions als mitjans de comunicació és per fomentar la llengua i fer editorials conjunts, suposo, i per fomentar la llengua i fer que alguns diaris facin editorials en un sentit... President, això és donar diners als mitjans de comunicació abans d'una campanya electoral, y *punto*. És així, és una realitat. Són empreses de comunicació, no són tallers, ni lam-

pistes, ni empreses ni comerciants; estem parlant de mitjans de comunicació. Vostès continuen amb la política de donar no només diners, ja, i utilitzar els mitjans públics, sinó, a més a més, fer aquesta figura que són els mitjans «concertats», eh?, mitjans concertats que ja no són privats, sinó que són concertats a la subvenció del Govern.

Senyor Mas, volem mitjans lliures, volem mitjans que puguin, amb el seu compte de resultats, mantenir, com la majoria d'empresaris i autònoms de Catalunya, la seva situació econòmica. No volem que el Govern doni subvencions per condicionar les actituds dels mitjans de comunicació. No hi ha democràcia sense periodisme lliure, no hi ha democràcia sense mitjans lliures. Vostès, senyor Mas, porten fent això tota la vida. El senyor Pujol n'era un mestre, però vostè també és un bon deixeble del senyor Pujol, i també ho sap fer molt bé.

Nosaltres, senyor president, no entenem com un govern a la ruïna, literalment arruïnat, amb 60.000 milions de deute, que tanca quiròfans, amb una situació molt desastrosa des del punt de vista econòmic, pot seguir donant diners. Això és qüestió de prioritats, senyor Mas. Governar és prioritzar, i vostès prioritzen donar subvencions i mantenir la propaganda a mantenir l'estat del benestar o mantenir l'economia de Catalunya.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, si no ho recordo malament, el conjunt de l'Estat espanyol està en una situació financera molt complicada, molt per sobre dels dèficits que tenen la majoria dels estats de la Unió Europea. És així, o no? *(Pausa.)* Bé. Vostè ha vist que hagin tancat algun centre de l'Institut Cervantes? *(Pausa.)* Doncs, miri, l'Institut Cervantes serveix per promocionar la llengua espanyola. I, per tant, si del que es tracta és de no promocionar cap llengua, que tanquin tots els Cervantes. Però això, evidentment, vostè no ho dirà. *(Remor de veus.)* Sap per què no ho dirà? Sap per què no ho dirà, senyor Rivera? Perquè en el fons a vostè el que el molesta és que es promocioni la llengua catalana probablement.

I, entre altres coses, voldria recordar que l'origen de la seva formació és precisament aquest. La seva formació va néixer, uns quants anys enrere –perquè a Catalunya ja els coneixen molt; a Espanya encara els coneixen poc, però a Catalunya els coneixen molt–, vostès van néixer per carregar-se el sistema d'immersió lingüística. I ara, evidentment, com que són fidels als seus orígens, segueixen insistint exactament en la mateixa línia. Això que vostè denuncia ho hem fet sempre, senyor Rivera, s'ha fet sempre. Quan vostès van començar la seva acció política a Catalunya, això ja es feia i es continua fent, exactament igual que l'Estat espanyol promociona la llengua espanyola. Exactament igual –exactament igual.

Ara, si vostè considera que el fet de posar publicitat en determinats mitjans de comunicació els condiciona, deixi'm dir-li aleshores una cosa: això diu molt poc a favor de la professionalitat periodística d'aquest país, que veig que vostè posa en dubte totalment. Perquè, si resulta que per fer publicitat en un mitjà –com tanta publicitat tenen aquests mitjans, per altra banda, d'empreses privades– els condiciona en la seva acció periodística, diu molt poc, segurament, del judici que vostès tenen del món periodístic d'aquest país.

La vicepresidenta primera

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els resultats de les eleccions municipals i el garantiment del suport i la lleialtat institucionals als nous ajuntaments (tram. 317-00312/10)

...que formula el diputat Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor Mas, coincidirà amb mi que les eleccions del 24 de maig eren eleccions molt transcendents per al país; coincidirà amb mi que el context per als nous ajuntaments és molt complicat –menys eines polítiques, per les limitacions de la Llei de reforma de l'Administració local de l'Estat; més necessitats per a la ciutadania, un país més desigual–, i crec que és més que evident que no tothom estava preparat per als resultats, especialment a la ciutat de Barcelona.

Senyor Mas, li vull preguntar, com a president de la Generalitat, el suport i la lleialtat institucional als nous ajuntaments que es constituïran a partir del 14 de juny, com els pensa garantir?

Gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, efectivament, van ser eleccions transcendents; crec que coincidim en aquesta opinió. Coincidim, suposo, també en l'opinió que el sistema institucional de Catalunya, públic, que està format per la Generalitat i pels ajuntaments, per les corporacions locals en general, s'ha d'enfortir, clarament; també la Generalitat de Catalunya, que també té una funció molt important des de molts dels punts de vista que vostè esmentava. I permeti'm que li digui una cosa: em sap greu i em sorprèn que vostè pugui arribar a posar en el més mínim dubte

quina serà l'actitud institucional per part del Govern, perquè, tal com vostè ha formulat la pregunta, gairebé la resposta és evident: les relacions institucionals del Govern de la Generalitat amb qualsevol ajuntament, de qualsevol signe polític, serà impecable, com ho ha estat en aquests darrers quatre anys, que hi ha hagut ajuntaments de tots colors. I, en alguns que vostès precisament han governat, saben que dintre de les nostres limitacions, que són grans, efectivament, la nostra actitud institucional ha estat impecable en tot moment i ho seguirà sent amb els nous ajuntaments que es constitueixin a partir del dia 13 de juny.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, el diputat Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, president. Em quedo més tranquil, president, perquè, escoltant les seves declaracions, la tranquil·litat entorn de la responsabilitat institucional del seu Govern, la veritat és que no es va fer notar. L'alcalde Trias va acceptar que Barcelona havia votat canvi, i a vostè no li ho vam sentir. Només cal repassar les declaracions que han fet. (*Veus de fons.*) Sí, unes declaracions que han fet que sorprenen. El 24 de maig s'ha obert un nou escenari a Catalunya. Parlen de més temes: de dret a decidir, de desigualtat, de corrupció, i amb noves majories a Barcelona, Badalona, potser a Sabadell, a Mollet..., a tantes ciutats. Quan no s'han constituït els ajuntaments, hi ha qui ha començat a criticar aquells que encara no governen. Quan no s'han constituït els nous ajuntaments, els deutes amb els ajuntaments..., els han dit: «Posi's a la cua», sense ni tan sols parlar-ne. El conseller Santi Vila va dir: «Perrillen les inversions.» El conseller Felip Puig: «Està en perill el Mobile World Congress.»

Estem en un moment de canvi, constituent, on tot canvia: les relacions amb l'Estat, les relacions amb el poder. I li demano que faci de president i que no es deixi endur per la ràbia que té a uns i altres. (*Remor de veus.*) Sí, si escolten les entrevistes i les llegeixen, saben que el to que ha emprat el president no és propi del president de la Generalitat. Per això entenem que avui el que pertoca és un paper institucional a l'alçada del moment (*remor de veus*) –sí, a l'alçada del moment–, amb lleialtat institucional als governs que es constitueixen, siguin del color que siguin. Perquè el dret a decidir ens el creiem, i ens el creiem encara que la gent voti allò que no volem. I el que li demano és que estigui a l'alçada –a l'alçada– del càrrec que ostenta i desenvolupi la lleialtat institucional que en el moment, avui, pertoca.

Gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Ara he entès exactament el fons de la qüestió que vostè plantejava. Li voldria recordar, en aquest sentit, el següent: el fet que jo tingui una actitud institucional que ha de ser absolutament correcta no vol dir que no tingui opinió. I l'opinió la tinc i, a més a més, la penso expressar; i en allò que em preocupi, també. Perquè Barcelona és molt important per al conjunt del país. I, per tant, si jo entenc que, en alguna mesura, alguna actuació que es fa a Barcelona posa en perill el futur de Barcelona com a ciutat –a criteri meu, òbviament, que pot estar equivocat– o el del país en el seu conjunt, ho explicaré, encara que a vostès no els agradi. I defensaré posicions que no sempre seran les seves, encara que a vostès no els agradi.

Per cert, parlant de ràbia, no? En aquesta candidatura que hi havia a Barcelona que ha guanyat les eleccions –i es va reconèixer des del primer moment de la nit electoral–, hi ha algunes formacions polítiques o persones coalitzades que en el moment van arribar a dir públicament que calia fomentar, no la ràbia, l'odi contra el president de la Generalitat. (*Remor de veus.*) Senyor Herrera, empri el seu temps i les seves energies, que deuen ser moltes, a convèncer internament que deixin de ser ells –o elles– sembradors d'odi en aquest país.

(*Veus de «Molt bé!» Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les declaracions de manca de tresoreria i el pagament als proveïdors (tram. 317-00315/10)

...que formula la diputada Alicia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, després d'aquestes eleccions municipals, jo voldria saber el parer del president de la Generalitat després de les declaracions del seu propi conseller, quan deia que Catalunya estava quasi en una situació d'alerta i d'alarma econòmica, que no podia pagar a aquests proveïdors... Nosaltres voldríem saber la preocupació que això trasllada als catalans..., quins són els proveïdors catalans que no es podrien pagar, si afectaria el sistema de sanitat pública, si afectaria el sistema d'educació, quina és la situació en què es trobarien i quan es produirien aquests impagaments i com afectarien el sistema de benestar, el sistema de salut i el sistema d'educació pública català.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyora presidenta... Senyora diputada, precisament el conseller d'Economia ha demanat comparèixer en aquest Parlament per explicar-los amb detall quina és aquesta situació; però en l'informe que va fer al Govern ens va dir: «Està garantit el pagament de les nòmines i poca cosa més.» Per tant, si està garantit el pagament de les nòmines i poca cosa més, imagineu-vos la quantitat de proveïdors, la quantitat de concerts que queden pendants de pagar en aquest país. I tot això perquè no hi ha mecanismes estables de tresoreria. I qui els ha de dotar, aquests mecanismes estables de tresoreria? El Govern de l'Estat. És l'únic que està capacitat per fer-ho.

Per tant, senyora Sánchez-Camacho, no és que nosaltres vulguem crear una alarma especial; simplement volem explicar la realitat. Perquè si gairebé tothom es queda sense cobrar a final de mes, excepte les nòmines, vol dir que la situació és la que és. Això en els mesos precedents no havia passat amb aquesta intensitat, però ara ens hi trobem.

És veritat, vostès em diran una cosa: «Vostès han gastat més» –ho deia el senyor Millo– «del que se'ls autoritza a gastar.» Diguin-me vostès com s'estalvien amb l'actual pressupost de la Generalitat, no la llista que vostè feia, senyor Millo, 2.500 milions d'euros. Em volen fer la llista de com s'estalvien 2.500 milions d'euros? Però sumats tots, eh?, des del primer fins a l'últim, 2.500 milions d'euros de l'actual pressupost de la Generalitat. Si vostès em fan aquesta llista, aleshores els donaré la raó; però m'han de fer la llista, a veure quantes coses hem de tancar en aquest país, per complir amb els famosos dèficits que vostès imposen a tothom.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, la diputada Alicia Sánchez-Camacho.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Gràcies, presidenta. Senyor president, jo aquesta llista ja la hi vaig presentar farà uns tres anys, de 1.900 milions, que veig que no li ha fet cap cas, ni un. Però a l'hora de prioritzar i a l'hora de governar, senyor president, a vostè li interessen altres partides, com són els 1.400 milions per a aquesta campanya «Preparats. Fem-ho!», que ho fa el mateix dia que el senyor president (*remor de veus*)..., aquesta campanya de publicitat, sí, sí, que vostè l'anuncia el mateix dia que diu que no té diners per pagar els proveïdors i el mateix dia que nosaltres, tots, sabem que han estat cobrant 42.000 milions del Govern d'Espanya, que ha estat l'únic que els ha estat donant diners per poder tenir tresoreria i liquiditat, perquè cap altre mercat del món li ha estat donant diners, que sabem que han de retornar. Però, escolti, això..., en una empresa privada, si no els haguessin donat diners, vostès haurien de tancar. Estan quasi en fallida tècnica, perquè no han prioritzat.

Miri, senyor Mas, vostè té més barracons ara a les escoles catalanes que quan va començar. (*Remor de veus.*) Amb aquest milió quatre-cents d'aquestes empreses, d'aquesta empresa de publicitat i d'aquesta campanya de publicitat, vostè podia haver pagat més de 1.200 beques menjador per als nens catalans, ajuts per a les emergències d'habitatge en la renda mínima d'inserció; vostè podia haver pagat moltes més coses amb el diplomàtic i amb el Diplocat, que a vostè no li ha interessat. Vostè no ha prioritzat, senyor Mas. I a mi m'agradaria saber com es gasta vostè 37.000 milions d'un dels pressupostos més alts d'Espanya, que vostè no està gestionant correctament, i es gasta en despesa financera 11.000 milions.

El seu pressupost d'aquests tres anys i la seva gestió han estat un fracàs. I, per tant, el seu procés separatista és una excusa per endavant, perquè vostè no ha sabut gestionar una situació de gravíssima crisi. I li dic... (*La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, si fossin 1.400 milions d'euros li asseguro que anullem la campanya ara mateix i no tenim gaires problemes per pagar moltes de les coses que hem de pagar. No són 1.400 milions d'euros.

Segon, no ens donen diners, senyora Sánchez-Camacho, ens els deixen. Els diners que ens deixen s'han de tornar, m'entén?

Tercera cosa que li volia dir, si vostè em deixa parlar. Vostè ho comparava amb una empresa privada. Sap què passaria en una empresa privada? Que no li cobrien els ingressos a uns altres, i resulta que vostès són els que cobren els impostos al conjunt de l'Estat espanyol. Per tant, vostès són els que tenen els diners, no els tenen els altres. Vostè ha vist que en el País Basc o en Navarra hi hagi algun d'aquests problemes de tresoreria? No, perquè cobren ells els impostos. Deixin-nos cobrar els impostos i no els demanarem mai més ni un sol euro. Ara, al revés, hauran vostès de venir aquí, aleshores, a negociar, a veure quants euros els ofereix Catalunya, per exemple, per a què? Per comprar armament Espanya, com estan comprant, milers de milions d'euros, quan resulta que tenim les despeses socials com les tenim en el conjunt de la sanitat i en l'educació? Això és el que vostès estan fent.

(*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el contingut de la pregunta de la consulta als militants d'Unió Democràtica de Catalunya i el full de ruta del Govern (tram. 317-00313/10)

...que formula el diputat Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista. Si de cas, senyor Iceta, esperi un segon que l'hemicicle torni a la calma.

Quan vulgui, senyor Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. President, em permetrà que feliciti els amics d'Unió Democràtica per intentar exercir el seu dret a decidir en forma d'una consulta que ens mereix absolutament tots els respectes. Jo no faré la grolleria que crec que seria preguntar-li a vostè què respondria a aquesta consulta, perquè vostè no és militant d'Unió Democràtica, però sí que em sembla que en la pregunta que s'ha formulat i que estan cridats a contestar els militants d'Unió hi han tres elements sobre els quals convindria un pronunciament del president de la Generalitat.

Quan es parla de gestionar el procés des del diàleg i la negociació entre els governs de Catalunya i Espanya, quan es diu que cal garantir en tot moment la seguretat jurídica i, per tant, renunciar a situar-se fora de la legalitat, quan es diu que cal descartar absolutament escenaris que situïn o puguin situar Catalunya fora de la Unió Europea, quina és l'opinió que li mereixen aquestes consideracions, senyor president, amb independència que estiguin formulades a la consulta d'Unió? Per tant, l'hi pregunto en un sentit més general.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, tot això que vostè formula en aquest moment està en la declaració de sobirania que va aprovar aquest Parlament el mes de gener del 2013, just després de les eleccions de novembre del 2012, i tot això hi és en sentit informatiu; el que passa és que vostès no ho van votar; els que no hi eren, eren vostès, perquè molts altres sí que hi érem, allà, i més o menys deia tot això que vostè està dient. Però és que no només ho diu, ho hem practicat. Jo mateix ho he practicat. He intentat el diàleg fins l'últim moment, i encara hi estic disposat, i hi estaré disposat sempre, ho he dit moltes vegades i ho reït un cop més.

Segon: al final hem de fer unes eleccions aquest setembre, que em sembla que a vostè no li acaba d'agradar la data i que considera que són massa aviat. Doncs, les hem de fer perquè és l'únic instrument legal que tenim –l'únic instrument legal que tenim. Vostè ens demana seguretat jurídica. Doncs, miri, utilitzem l'únic instrument que tenim que dóna seguretat jurídica. Per tant,

no és massa diferent del que vostè esmentava. I el fet que nosaltres volem seguir pertanyen a la Unió Europea, i afegeixo a la zona euro, i afegeixo a Schengen, i encara afegeixo a la NATO, nosaltres almenys, i jo personalment, sí. Miri si ho tinc clar.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el diputat Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Molt bé, president. Dedueixo que vostè votaria que sí, i jo, formulat en aquests terrenys, també. Ara, vostè per què avança les eleccions? Perquè ha fracassat. Vostè avança les eleccions després de quatre anys de no haver obtingut cap rèdit per a Catalunya, cap nou projecte, cap nova competència, ni haver fet una consulta amb resultat, ni haver obtingut un pacte fiscal. Vostè va avançar ja les anteriors eleccions perquè volia una majoria extraordinària. Dotze diputats menys. Ara les vol tornar a avançar, i les enquestes més favorables li diuen que només en perdria deu més. Aquí el que hem de decidir entre tots és com avancem sòlidament.

I de la pregunta d'Unió Democràtica jo crec que hi han consideracions també a tenir presents, que és el manteniment de la cohesió. Jo no sé si s'ha fet una lectura de les eleccions municipals, la lectura, per exemple, del seu retrocés i pràctica desaparició a l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Per tant, president, no podem badar. A vegades les bones intencions ens porten a grans fracassos, i nosaltres creiem que si ens mantinguéssim tots units en la idea de no sortir de la Unió Europea, de no sortir de la legalitat i de buscar vies d'acord, i, per tant, renunciar a qualsevol unilateralitat, aniríem molt millor.

I president, de totes maneres, com que jo sóc sempre positiu, m'agrada que, com vostè diu, aquestes tres consideracions les manté, probablement alguns dels fulls de ruta que s'han signat s'han signat en l'aire i són només fum.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies. Cap full de ruta contradiu el que vostè esmentava, i, a més a més, són fulls de ruta que estan oberts, l'hi vull recordar, encara hi és a temps, senyor Iceta, si vostè s'ho replanteja.

Segon comentari que li volia fer. Vostè diu: «No han obtingut res.» Vostè ho diu seriosament, això? Perquè la conclusió és la bondat del Govern del Partit Popular a Madrid, amb majoria absoluta, que és de qui depenia obtenir alguna cosa. És a dir, m'està defensant que el problema és el Govern de Catalunya i no el Govern del Partit Popular amb majoria absoluta a Madrid, senyor Iceta? (*Veus de fons.*) M'està defensant això? Perquè de les seves paraules... De les seves paraules...

(*Veus de fons.*) Sí, sí, això és el fàcil –això és... Molt bé, vostès...

La vicepresidenta primera

Senyor Iceta, senyores i senyors diputats, els demano que deixin prosseguir al senyor president de la Generalitat. Disculpi, president.

El president de la Generalitat

A mi hi ha coses que no m'agraden del que diuen però estic en silenci, per tant, deixin-me parlar, són els meus arguments. La impressió que vostè em dona, senyor Iceta, dient això, i sabent perfectament per part seva que hem xocat contra una paret, igual que hi han xocat vostès, el PSOE ha xocat exactament amb la mateixa paret. Li posaré un exemple: vostès han parlat, gran bandera, de reforma de la Constitució. Què els ha dit el PP? Que ni parlar-ne. És culpa seva, senyor Iceta? Doncs, el mateix per a Catalunya.

La vicepresidenta primera

Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a convèncer la població dels beneficis dels esforços del Govern en el marc del procés polític de Catalunya (tram. 317-00314/10)

...que formula el diputat Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia. Gràcies, presidenta. Senyor president, avui és una sessió de control potser un pèl estranya, en la qual la presidenta d'un grup parlamentari retreu al Govern com gestiona uns impostos que el Govern no cobra sinó que cobra el Govern del partit al qual aquesta presidenta de grup parlamentari representa; un president d'un altre grup parlamentari que felicita un altre partit per fer una consulta que ell no ha fet mai en el seu propi partit i, a més a més, una sessió en la qual hem sentit paraules que segurament... (*Veus de fons.*) Jo els agrairia molt que em deixessin parlar, de debò, eh? (*Veus de fons.*)

I una sessió –deia, gràcies– en la qual, a més a més, hem sentit paraules que segurament són inadequades per al futur del nostre país: la paraula «ràbia», «odi», «amença», «perill». Em sembla que tots plegats aquí, els grups parlamentaris aquí presents, en aquest Parlament, el Govern de Catalunya, els ajuntaments del nostre país, que són imprescindibles, tenim la responsabilitat de cosir i recosir constantment la nostra societat i les nostres institucions. I en aquest sentit m'agradaria recordar, per exemple, que aquesta setmana el Tribunal Constitucional ha tombat la proposta d'un impost sobre dipòsits bancaris que havien de pa-

gar les entitats financeres. No és pas la primera vegada que les institucions de l'Estat, en moltes versions, tomben iniciatives d'aquest Parlament per intentar redistribuir de forma més justa la riquesa i la renda en el nostre país. Ho hem vist en el cas del decret sobre pobresa energètica, ho hem vist també en la iniciativa d'aquest Parlament respecte a la segona oportunitat de les famílies desnonades.

Jo voldria recordar a tothom que és impossible garantir la justícia social, impossible garantir la igualtat d'oportunitats sense un marc institucional adequat, que és el marc d'un estat independent, perquè és evident que en el marc de l'Estat espanyol això és inviable i ens ho demostren cada dia. I al mateix temps, també, recordar que és impossible, segurament, convèncer la majoria dels nostres conciutadans que aquest estat independent és la millor oportunitat si no tenen garanties que serà utilitzat de forma sistemàtica per millorar la nostra economia, per millorar la creació de llocs de treball, per millorar l'estat del benestar.

Per tant, volia aprofitar aquesta intervenció per preguntar al president com li sembla que des del Govern que vostè presideix i des de la majoria parlamentària que li dona suport, com podem convèncer els nostres conciutadans que aquests esforços seran abocats precisament a això, a la productivitat de la nostra economia, a la generació de llocs de treball, a la millora de l'estat del benestar. Què li sembla que podem fer més per continuar construint una majoria social que és imprescindible per tirar aquest país endavant?

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, doncs, miri, jo crec que la millor manera de fer entendre el que hem de fer entendre a partir d'ara és, primer, fer notar que hi ha decisions que nosaltres prendríem –vostè n'ha citat algunes– que simplement amb l'autonomia que li pertocaria a un país com Catalunya les podríem prendre amb tranquil·litat, sense ingerències externes. Si ens varem decidir en un moment per primera vegada a posar un impost sobre els dipòsits bancaris, per què no el podem posar? Just després, pocs dies després, ho va posar el Govern central, i això anul·la la nostra capacitat. És a dir, se'ns ofega per un costat, ens espavilem, creem impostos que no havien existit mai, els crea aquest Govern, i després els anul·len. Escoltin, deixin d'asfixiar-me. O em dona els diners o em deixa crear ingressos, però el que no pot ser és que vostè em talli totes les ales i tots els camins per poder crear ingressos, o generar ingressos, i que al mateix temps no ens aportin el que necessitem per fer els pagaments. Un exemple concret.

El Decret de la pobresa energètica, exactament igual. Dintre de les nostres limitades competències en aquesta matèria, ens espavilem, creem normatives, en plural, per intentar protegir la gent més vulnerable d'aquest

país concretament els mesos d'hivern, o els mesos de més fred, i resulta que també ens tallen les ales. Bé, doncs, aquesta és la limitació de la dependència —és la limitació de la dependència amb majúscules, no? Ara hi ha una altra manera de convèncer la gent i d'explicar-ho, que és: si amb les poques eines que tenim, i amb els recursos limitadíssims de què disposem aconseguim créixer com els que més des d'un punt de vista econòmic, i crear més feina que els altres, i crear més ocupació i tenir de mitjana més afiliats a la seguretat social, vostès s'imaginin el que seriem capaços de fer amb tots els instruments a la nostra mà, o amb molts més instruments a la nostra mà? Si amb les condicions actuals estem clarament actuant millor que molts d'altres, imaginin-se vostès amb els instruments que tenen els estats ordinaris de la Unió Europea. Abans el conseller Puig els posava un exemple amb relació a la nostra capacitat exportadora. Multipliquin això per qualsevol altre registre del país.

Per tant, la crida és en positiu. No és que només ens queixem del que no ens deixen fer, que evidentment ens hem de queixar. A més a més d'això estem intentant explicar què seriem capaços de fer amb instruments normals o normalitzats, i la meua resposta és clara: podríem convertir Catalunya en un país de referència en tots els sentits, i no només en el terreny econòmic sinó en el terreny de la capacitat de ser un gran referent en matèria de justícia social.

La vicepresidenta primera

Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'aprovació de les lleis de formació i qualificació professional, de simplificació de l'activitat administrativa i del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya en el marc de la recuperació econòmica i la lluita contra l'atur (tram. 317-00311/10)

...que formula el diputat Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, nosaltres aprofitarem la sessió de control per parlar del que són les nostres prioritats, i per allò que entenem que sí que ocupa i preocupa la gent. I una de les nostres prioritats amb majúscules, ho hem dit moltes vegades i avui hi tornem, és, evidentment, la reactivació econòmica i la batalla contra l'atur. Fa temps que estem immersos en aquesta batalla, com deia el conseller Puig, obsessionadament immersos en aquesta batalla, i comença a haver-hi resultats que clarament conviden a l'esperança. El canvi de tendència jo crec que d'un temps cap aquí és evident, cap eufòria però tampoc cap discurs que tendeixi al derrotisme. I això, el combat contra l'atur, fer tot el possible per a l'activació econòmica ha de ser un no parar des de tots

els sectors i des de tots els àmbits, no? Calen accions situades més en el dia a dia, amb resultats immediats, però també calen accions situades en l'horitzó, amb canvis en profunditat que millorin les nostres condicions per assumir i plantejar-nos molts reptes actuals i de futur.

I el Parlament també ha de ser un reflex d'aquest compromís i d'aquesta prioritat, la reactivació econòmica i de la lluita contra l'atur, no? I també ha de ser un no parar, no? I en aquest sentit vull destacar tres lleis que estaríem gairebé en condicions d'aprovar i que crec que hi poden ajudar molt. Ja ens vam referir un dia a la Llei del Servei d'Ocupació de Catalunya i el canvi en profunditat que representa. Haurem d'esperar uns dies que arribi el dictamen per poder-ho aprovar. Però aquí també hi ha dues altres lleis que també estaríem en condicions de poder aprovar, que són de gran calat i que creiem que poden ajudar. Una, la Llei de simplificació administrativa, que, per dir-ho col·loquialment, es tracta que ningú que vulgui generar activitat econòmica i, per tant, ocupació, ho deixi córrer perquè queda fastiguejat de tanta paperassa i contrapaperassa. No es tracta que s'hi val tot, però tampoc es tracta que la mateixa Administració posi més dificultats per a la recuperació econòmica.

I l'altra, molt transcendent, és la Llei de formació professional, un canvi en profunditat, una adaptació als nous reptes de competitivitat, també a les millores de desenvolupament personal de l'estudiant, un canvi en profunditat reclamat per absolutament tots els sectors que tenen a veure amb la recuperació econòmica. Una llei per ella mateixa, aprovar-la, no transforma la realitat, però la seva aplicació sí que pot ajudar molt a transformar la realitat. I per això no ens podem encantar i per això el repte de la recuperació econòmica i la batalla contra l'atur són tan ingents que no admeten maniobres dilatòries.

És per tot això, president, que li volem preguntar quina valoració en fa, d'aquestes tres lleis, en el marc de la recuperació econòmica i la lluita contra l'atur.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, doncs, miri, d'aquestes tres lleis el que espero és que en aquesta sessió plenària se n'aprovi una, que sembla que és la que està en disposició d'aprovar-se, concretament la de la formació professional.

Ho diré ras i curt, aquesta és una de les lleis estrella d'aquesta legislatura, de les més importants de totes; àmpliament reclamada, com vostè deia, per part de diferents sectors, i clarament no un pas, sinó un salt endavant respecte al que havia estat la formació professional històricament en aquest país. La formació professional havia quedat sempre enrere en les prioritats educatives, que no vol dir que no existís, però havia quedat enrere o havia quedat al marge; ara no, ara

el Govern ho té clar, que aquesta és una de les apostes principalíssimes que s'ha de fer en matèria de formació en el conjunt del nostre país, i s'està fent. I aquesta llei, com vostè deia, hi pot ajudar molt.

Les altres dues, esperem que no triguin massa. Sé que estan en tràmits diferents. I, per tant, espero que entre el mes de juny i el mes de juliol, en les sessions que queden, també les podrem aprovar.

Respecte al tema de l'evolució de la feina en el nostre país, doncs, han sortit les dades fa molt poc. Els ensenyaré una cosa que ha sortit, que és aquest mapa, que és bastant gràfic, perquè ensenya quins són els territoris del conjunt de l'Estat que creixen més en aquest moment i quins són els que no creixen tant. Mira per on, els que creixen més són el País Valencià, les Illes Balears i Catalunya, per sobre, clarament, de la mitjana.

Aquests territoris són, i parlo dels tres, els que tenen menys dotació d'infraestructures públiques, u; dos, els que tenen pitjors models de finançament *per capita*, i, tres, en el cas de Balears i Catalunya, els que tenen els dèficits fiscals més alts. És a dir, més creixement econòmic amb menys dotació d'infraestructures, amb pitjor model de finançament i, a més a més, amb dèficits fiscals molt elevats.

Conclusió: que cadascú agafi la seva, evidentment, no?, però si això històricament ha estat així, perquè aquest no és un tema d'ara, sinó que és un tema que s'arrossega des de fa trenta-cinc anys, vol dir que l'Estat espanyol té un problema greu de model, perquè els seus motors econòmics són els pitjor tractats. I els motors econòmics, no ho oblidem, són després els motors que poden anar clarament cap a la justícia i cap a l'equitat social.

Això explica què ha fet l'Estat espanyol durant tres dècades.

La vicepresidenta primera

Acabada la sessió de control, passem al punt següent de l'ordre del dia, que és la situació de compatibilitat d'una diputada.

Situació de comptabilitat

d'una diputada (tram. 234-00031/10)

Els faig avinent que el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la compatibilitat de la diputada Núria Segú està publicat en el dossier del Ple, que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades.

Prego al secretari segon, el diputat Pere Calbó, que procedeixi a la lectura del dictamen.

El secretari segon

Gràcies, presidenta. «La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el 6 de maig de 2015, ha acordat d'establir el dictamen següent.

»Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parla-

ment de Catalunya, i d'examinar les noves dades declarades per la diputada Núria Segú Ferré relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 12.2 del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat de la diputada Núria Segú Ferré.

Palau del Parlament, 6 de maig de 2015.»

La vicepresidenta primera

Es pot considerar aprovat, aquest dictamen, per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, si no hi ha cap objecció, queda aprovat el dictamen.

Projecte de llei

d'ordenació dels cossos tributaris
d'adscripció exclusiva a l'Agència Tributària
de Catalunya (tram. 200-00032/10)

I passem al punt següent de l'ordre del dia, el tercer, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei d'ordenació dels cossos tributaris d'adscripció exclusiva a l'Agència Tributària de Catalunya.

D'acord amb els articles 109.4 i 112.1 del Reglament, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, el diputat Joan Morell, que en fou designat ponent relator.

Joan Morell i Comas

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, conselleres, consellers que ens acompanyen, representants de la Secretaria d'Hisenda, moltes gràcies. Prenc la paraula com a ponent relator per explicar breument la feina, la bona feina, crec, que hem fet amb la ponència d'aquest Projecte de llei de modificació de la Llei 7/2007, de l'Agència Tributària de Catalunya, per a l'ordenació dels cossos tributaris d'adscripció exclusiva a l'agència.

Primer, pels que no han portat la llei en detall, comentar que, diguéssim, era un projecte nou, eh?, per dir-ho d'alguna manera, d'ordenació dels cossos tributaris d'adscripció exclusiva a l'Agència Tributària de Catalunya, i, finalment, amb totes les aportacions que s'han fet a nivell polític i també tècnic i jurídic, des del departament, des de la secretaria i també des dels serveis jurídics del Parlament, i amb consens, també s'ha de dir, s'ha convertit en un projecte de llei que modifica la Llei 7 del 2007, de l'Agència Tributària de Catalunya.

Això ha comportat, doncs, amb molt de treball i amb rigor, una ordenació, una composició i estructura diferent del projecte inicial, però que considerem que pel resultat haurà estat més rigorós i encertat fer-ho d'aquesta manera.

Per aquests motius, us hem de comentar que s'ha integrat la major part del text que conformava el projecte de llei dins la Llei 7/2007, que abans hem anunciat.

Hem fet, doncs, que tot el contingut material d'aquest projecte de llei es traslladés a la Llei 7/2007.

Això, evidentment, ha obligat a fer uns petits canvis d'estil i de remissions, i també a incorporar alguna esmena tècnica i també propostes tècniques legislatives, que ho hem pogut agrupar.

En general, doncs, la modificació d'aquesta llei afecta en primer lloc el capítol III de la llei original, i introdueix canvis a la regulació dels principis d'actuació del personal de l'agència, el règim que li és aplicable, l'oferta pública d'ocupació, tots els processos de selecció de personal i les condicions laborals.

En segon lloc, també, afegim a aquesta llei modificada uns nous capítols, el setè i el vuitè: el primer, com és conegut, regula els cossos tributaris, i el segon, entre altres coses, les qüestions relatives al règim d'incompatibilitat, entre d'altres.

Finalment, doncs, es modifica la part final també d'aquesta llei, s'hi afegeixen set disposicions addicionals, de la divuitena a la vint-i-quatrena, que això fa referència i parla dels cossos tributaris, d'una banda. I, de l'altra, s'intervé també en les disposicions transitòries: modifiquem la sisena i se n'hi afegeixen quatre, de la setena fins a la desena. Això també fa referència a les funcions i a l'accés a aquests cossos.

Tot això ha comportat una dificultat afegida; per tant, gràcies a tots els diputats i diputada de la ponència per la comprensió. I un agraïment. I, parlant d'agraïments, també em correspon agrair totes les aportacions que s'han fet dels grups parlamentaris, tant en reunions que hem fet com en comissions, en les compareixences, les esmenes que heu presentat, en el treball de ponència, en les transaccions a què hem pogut arribar...; en fi, totes les aportacions que hem fet tots plegats per tal de millorar, apropar i consensuar al màxim aquest projecte de llei.

D'una manera especial, a tots els diputats i diputades que formaven part de la ponència: el diputat Josep Lluís Salvadó, d'Esquerra Republicana; l'Àlícia Romero –que ara no la veig–, però estava..., bé, l'Àlícia, del Partit Socialista; el Josep Vendrell, d'Iniciativa; el José Antonio Coto, del Partit Popular; el senyor Villegas, de Ciutadans, i el David Fernández, de la CUP.

Alguns no ens coneixíem gaire; en aquesta comissió, ens hem conegut més. Jo crec que s'ha fet bona feina. Jo no sé si sou el millor de cada grup parlamentari, perquè em sabia greu pels altres, però sí del millor; per tant, la feina ha sigut molt agradable.

Agrair-vos el bon fer que hem tingut i també el bon to, perquè, malgrat les discrepàncies, hem sigut capaços, crec jo, de fer una bona feina. Per tant, gràcies a tots. Amb diferents intensitats. Alguns grups hi han participat més activament, hem estat més d'acord; però crec que seria injust no agrair-ho a tothom.

I també, en nom de la comissió, jo penso que hem de fer un agraïment molt especial a tots els compareixents que hem tingut en aquesta llei: als experts que han vingut, als professionals, als professors que hem escoltat, als representants d'associacions de professio-

nals de l'Agència Tributària, als representants dels sindicats. Jo crec que, a tots, moltes gràcies.

Evidentment, no hem pogut recollir totes aquelles demandes i propostes que ens heu fet, però totes les vostres aportacions, suggeriments, opinions, reflexions, fins i tot discrepàncies i crítiques hauran servit perquè tots plegats els hàgim tingut en compte. I de veritat que hem intentat poder millorar en aquest tràmit la llei.

També, evidentment, a cada grup parlamentari, als assessors que tenim en els nostres grups; al Departament d'Economia i Finances, per totes les facilitats, per tot el que ens heu ajudat. I d'una manera especial, també, a la senyora Montserrat Bernades, que ens ha cuidat no només el nostre grup parlamentari o govern, sinó a tots plegats.

Per part de la Secretaria d'Hisenda, destacar les reunions que hem fet aquí i també a secretaria; la senyora Georgina Arderiu, com a responsable; al senyor Jordi Boixareu –que avui no ens acompanya–..., però sí que ens acompanya el senyor Àngel Vicente i la senyora Pilar Itoiz, que avui ens han acompanyat. Gràcies pel que ens heu ajudat perquè això hagi pogut quedar com ha quedat.

I també per part del Parlament: el gestor parlamentari, el senyor Àngel Zardoya; l'assessor lingüístic, el senyor Tudó, que amb tot aquest tema d'anar ajuntant la llei nova amb la que ja hi havia hem tingut una mica de dificultat; el lletrat de la ponència, el senyor Ferran Domínguez, que també no sé si el tenim ara aquí o no..., bé, que també hi ha aportat molt.

Com a resum, s'han presentat en aquest projecte de llei setanta-tres esmenes; n'hem aprovat bastantes, se n'han transaccionat unes quantes, i ara en queden trenta-nou de vives per a la votació que farem al final.

La presentació d'aquest projecte de llei. Es va aprovar en el Parlament el 18 de febrer del 2015. La Comissió d'Economia van aprovar les compareixences el 5 de maig. Les compareixences es van realitzar el dia 25 de març. La ponència es va reunir el 20 i el 22 d'abril. I, finalment, la Comissió d'Economia i Finances del Parlament va acordar establir el dictamen el dia 6 de maig. I, finalment, avui, 3 de juny, decidirem –sí o no– si aprovem aquesta llei, que esperem que tingui la confiança de la majoria dels diputats.

Res més. I el posicionament com a grup parlamentari, com és normal, ja el faré a l'altre torn que em correspondrà com a grup parlamentari.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

A continuació, passem a la intervenció dels grups parlamentaris per defensar les esmenes reservades, i, posteriorment, intervindran els altres grups per fixar el seu posicionament.

En primer lloc, té la paraula, per defensar les esmenes reservades del Grup Parlamentari Socialista, la diputada Àlícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia. Doncs, bé, avui aprovarem o s'aprovarà previsiblement aquesta modificació de la llei que ens presentava el Govern tot just fa unes setmanes. El Govern ens explicava, també, fa pocs mesos, que fins a les darreres eleccions del 27 de setembre el que pretenia era crear unes certes estructures, estructures d'estat, que preparessin el país de cara a aquesta contesa electoral.

Nosaltres estàvem molt atents a aquests treballs, i un d'ells semblava que havia de ser el de l'agència tributària com una nova estructura, com una nova estructura d'estat.

Nosaltres ja vam dir en el debat a la totalitat..., ja vam fer alguns comentaris que avui m'agradaria repetir, encara que fos breument. I un és que, de nou, el Govern posa el carro davant dels bous, perquè no hi ha hagut encara un mandat democràtic dels ciutadans, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, per desgràcia, no hem pogut votar legítimament si volem un estat independent, si volem una Catalunya independent, però en canvi el Govern i els grups que donen suport al Govern, com són Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya, doncs, estan avançant amb unes estructures d'estat que no sabem si finalment els ciutadans voldran. Per tant, en aquest sentit, em sembla poc coherent per part del Govern, doncs, anticipar aquestes estructures d'estat.

Però, més enllà d'això –i ells parlaven de l'agència com una d'aquestes estructures–, caldria recordar que l'Agència Tributària de Catalunya es va crear l'any 2007. Per tant, ja és una estructura de país, que està funcionant des de fa un temps i que, en tot cas, nosaltres també hem reivindicat, l'hem reivindicat com una estructura que no està fent tot allò que la llei, fins i tot, li permetia. La llei establia diferents funcions i diferents competències i tasques que tenia la mateixa agència. Algunes d'elles no s'han desenvolupat en aquests vuit anys, no?: per exemple, el contracte programa entre el Departament d'Economia i la mateixa agència, que establís, doncs, quines són les tasques, les funcions a desenvolupar, més enllà de les que ja estableix la mateixa llei; modernització dels sistemes informàtics; un desplegament creixent del propi personal; la lluita contra el frau fiscal; la recaptació executiva... És a dir, podríem estar ja desenvolupant, des de fa uns anys, aquesta estructura que es va crear l'any 2007, i, per tant, doncs, això, en part, en gran part, no ha estat així.

I, per últim, també dir que tenim aquesta estructura d'estat, però també n'hi han d'altres; per desgràcia, algunes d'elles malmeses, com el sistema educatiu o sanitari, malmeses per les retallades que ja fa uns anys, cinc anys ja, gairebé, doncs, que Convergència, amb el suport d'Esquerra Republicana, estan afeblint..., a causa de la reducció els pressupostos que hi ha i que vénen en aquest Parlament.

Per tant, d'estructures, n'hem tingut, en tenim, algunes en pitjor situació que les que teníem, i, en tot cas, el que caldria fer amb les existents és enfortir-les, i no intentar crear algunes..., o fins i tot confondre els ciutadans. Perquè l'estructura de l'Agència Tributària

de Catalunya ja existeix des de fa uns anys, i, en tot cas, el que cal és reforçar-la i fer complir totes aquestes funcions per a les quals es va crear, que ara, més enllà d'això, s'hi volen afegir altres competències que no tenim, quan probablement hauríem de desenvolupar aquelles que ja té.

I miri si és bastant així –jo crec que se suma als arguments que estic donant– que avui el que aprovarem no és una llei: aprovarem una *modificació* de la Llei del 2007. I aquest em sembla un element rellevant, perquè el que plantejava la llei que ens va portar el Govern a aprovar en aquest Parlament era la modificació de la llei..., bé, era una llei per regular els cossos adscrits de manera exclusiva a l'agència tributària, és a dir, una llei que pretenia, doncs, modificar un aspecte molt concret de l'agència tributària. I, per tant, doncs, el que se'ns plantejava i van plantejar en aquest cas, doncs, els Serveis Jurídics del Parlament era que, amb una llei que regulava una cosa tan minsa, el que es podia fer és modificar la llei que creava l'agència i la llei on es regulaven els cossos i moltes altres coses.

Per tant, ja hi ha l'estructura. El que fem avui és modificar una part petita d'aquesta llei, sobre la regulació dels cossos tributaris, és veritat, que probablement s'havia de fer. Nosaltres ja avancem –i ho saben els ponents que han estat a la comissió– que nosaltres, doncs, no estem satisfets del tot de com ha acabat redactada aquesta llei. Per tant, no hi podem donar el suport que ens agradaria, que ens hauria agradat; però, en tot cas, sí que és cert que, amb els treballs que s'han fet, doncs, hi ha hagut alguna millora que també voldríem comentar.

Nosaltres hem presentat diverses esmenes a aquest text legislatiu, les vam presentar en el període corresponent: esmenes que anaven lligades, doncs, a la formació dels treballadors; a l'accés a les diferents escales, a la carrera professional; a les eines i els recursos que han de tenir els treballadors de l'agència; a un nou cos de gestió tributària, que finalment no s'ha acceptat però que nosaltres també proposàvem; un seguit, també, de règim d'incompatibilitats, que ens semblava que havia de ser dur, perquè les persones que estan treballant a l'agència tributària tenen una tasca molt complexa i uns temes molt delicats amb què tracten; també algunes esmenes feien relació al contracte programa o un pla de gestió dels recursos humans, com deïem, tan importants, imprescindibles en aquesta agència, no?

Per tant, hem fet algunes esmenes. És veritat que algunes se'ns han acceptat, molt poques –la majoria han estat rebutjades–, però jo també des d'aquí volia agrair el to i la disponibilitat del relator, del Joan Morell, que ha estat sempre obert a poder acordar com més coses millor. Però també és cert, doncs, que a vegades les discrepàncies, sobretot del model o del que es persegueix, fan que això sigui impossible. Però voldria agrair-li, doncs, la seva actitud. També la del Govern: és veritat –i aquí tenim, doncs, la senyora Arderiu– que també sempre han tingut una molt bona predisposició; però és veritat que, a vegades, doncs, quan no es coincideix, no es pot arribar a tots els acords que es voldrien.

Per tant, se'ns han acceptat poques esmenes, les hem mantingut vives, la majoria, perquè avui les puguem votar i, per tant, també es vegi, doncs, quines són les diferències entre el que plantegen el Govern i els grups que li donen suport, que són Convergència i Esquerra Republicana, i la resta de grups.

A mi m'agradaria destacar, això sí, dos punts en què crec que ha millorat en part aquesta llei, i perquè crec, doncs, que és important la feina no només que hem fet els grups, sinó també la feina que han fet aquí els sindicats i les associacions de professionals a l'hora d'intentar millorar aspectes, per nosaltres, clau d'aquesta llei.

Un era aquell que fa referència a la supressió del cos tècnic. En aquest sentit, doncs, s'ha aconseguit, amb aquest treball que també s'ha fet amb els sindicats i els treballadors, que no s'elimini aquest cos i que hi hagi uns diferents aspectes i regulacions per intentar que es vagi amortitzant, però, en tot cas, que qui en aquests moments està exercint aquestes tasques no quedi en una situació estranya, com era el que plantejava la llei en el seu primer moment, no? Per tant, em sembla que, malgrat que no ens satisfà del tot, creiem que sí que dona una certa solució, millor que la que plantejava el primer text.

I el segon punt que creiem que també millora és un aspecte que s'hi ha incorporat: que s'impulsarà al llarg del proper any, doncs, un nou model territorial de l'agència que permetrà que el Govern, d'alguna manera, prengui les seves competències pel que fa a la tasca que desenvolupen ara les oficines liquidadores dels registradors de la propietat. Ens sembla que és important que l'agència faci, pugui fer les competències que en aquests moments ja té, ja té a la llei, i, evidentment, després n'incorpori d'altres, sempre que sigui possible. Perquè també és veritat que escoltem moltes vegades que l'agència desenvoluparà i gestionarà i recaptarà impostos que en aquests moments no són propis; doncs bé, ens agradaria saber de quina manera, com. Ja li ho vam preguntar al conseller: quan parla vostè d'impostos que no ens són propis, doncs, si és que tenen un calendari de treball amb l'Estat..., com ho pensen fer, això. Nosaltres creiem que, en tot cas, això hauria de ser una segona fase del seu full de ruta, però el que hauríem de fer és desenvolupar aquelles competències que ja tenim en aquests moments, com pot ser la tasca executiva, o aquestes feines que fan des de les oficines liquidadores. Crec que l'altre redactat que s'hi ha incorporat finalment és bo; planteja un repte de futur a un any, que ens sembla una data raonable, i en aquest sentit, doncs, crec que s'ha fet una bona feina i s'ha aconseguit millorar aquests dos aspectes que he volgut destacar.

Però és veritat que, com dèiem, més enllà que s'hagin acceptat o s'hagin rebutjat les esmenes que hem presentat des del Grup Parlamentari Socialista, nosaltres hem dit i hem repetit, i ho hem dit a la ponència i ho vam dir aquí el dia de l'esmena a la totalitat i també ho volem repetir avui, que, més enllà d'aquest treball que hem fet i del que avui acordarem, nosaltres el que creiem és que el Govern no ens ha explicat quin és el model d'agència que vol desenvolupar, que vol ti-

rar endavant en els propers temps. I nosaltres, sincerament, pensem: «Bé, potser sí que el sap, i nosaltres el sabem o no l'hem sabut veure.»

També ens sap greu –i ho vaig dir aquí i ho repetiré– que l'únic document que tenim una mica, diguéssim, seriós amb relació a això siguin un llibre que ha publicat el senyor Joan Iglesias –i ho vaig repetir– i diverses conferències que ha fet per Catalunya. És veritat que arran de la nostra queixa va venir a comparèixer en el tràmit legislatiu, però, clar, amb una compareixença de deu minuts, que, com vostès comprendran, home, no ens va poder explicar quin model d'agència, quin model de sistema, de política fiscal..., ni res de res; va fer una intervenció molt breu. A nosaltres ens agradaria, doncs, saber exactament quin és l'horitzó, quin és el futur, quin és el model de gestió i de política fiscal que planteja aquest nou Govern. Això no ho sabem. Tenim un llibre, sí, ens l'hem llegit; podem anar a alguna de les conferències que fa aquest senyor, però ens sembla que és un menysteniment a les institucions del país, i creiem que podria venir, podria haver vingut, podria venir en el futur a explicar, doncs, aquest treball tan important que sabem que està fent, no només des de la Generalitat, sinó amb altres institucions, i creiem que això seria important per conèixer una mica quin és el model d'hisenda catalana, quin és el sistema fiscal que es vol desenvolupar en aquest país. I a nosaltres ens sembla imprescindible, sobretot, per poder aconseguir una agència no només eficient, sinó també eficaç.

I aquí és on tenim nosaltres alguns dubtes. Perquè, fins i tot, compareixents ens deien que sembla –sembla, perquè tampoc ho coneixen– que s'està replicant massa el model de l'agència espanyola. I el model de l'agència espanyola, que té moltes coses bones, ho hem dit..., és una agència eficient, però no és tan eficaç. I, per tant, aquí nosaltres tenim alguns dubtes; sense conèixer-ho –perquè no es coneix, perquè no se'ns ha explicat–, tenim alguns dubtes sobre quin és el model que seguirà la hisenda catalana, perquè, amb l'ampliació de personal i el creixement de personal que farem, també ens agradaria veure cap a on, no?... quin és el camí que emprèn, doncs, aquesta estructura, que anirà creixent i anirà agafant, evidentment, pes.

I ens preocupa el que dèiem sobre aquesta rèplica de l'agència espanyola, per la seva eficiència però no tant eficàcia, per algunes dades que ens donen diferents organismes, no? Em sembla que va ser..., que hi han diferents estudis de la Unió Europea que diuen que Espanya està molt per sota en inspectors per habitant. En aquests moments nosaltres tenim, en alguns casos, la meitat d'inspectors que ens pertoquen amb relació, per exemple, a França. És a dir que en aquest sentit, home, doncs, molt eficaç, l'agència espanyola, sembla que no ho és. Però també és veritat que nosaltres aquí a Espanya –i això ho han dit organismes com Intermón–..., Espanya és un país molt poc redistributiu, dels més poc redistributius. A nosaltres ens agradaria un altre sistema, molt més redistributiu. És aquest, el que prendria l'agència? És aquest, el model de política fiscal que tindríem, de sistema fiscal propi que vostès voldrien desenvolupar? Doncs, això a nosaltres ens agra-

daria saber-ho. O també, aquesta política, que moltes vegades s'ha dit i repetit, sobre la lluita contra el frau fiscal, serà tèbia?, serà condescendent amb els defraudadors? Perquè, és clar, l'agència tributària espanyola a nosaltres ens sembla que en aquest sentit és bastant tèbia.

Per tant, home, doncs, són coses importants, que emmarquen quin és el model per després poder anar desenvolupant les petites, diguéssim, finestres, temes que han de donar, evidentment, sentit a aquest gran model que nosaltres avui no sabem trobar, no se'ns ha explicat. I ens sembla un error modificar coses petites quan probablement el model, si es té, no s'explica, i si no es té, doncs, mala feina per part del Govern, no?

Per tant, explicat, una mica, el nostre posicionament, mantenim les nostres esmenes, que han sigut bastantes. Farem una abstenció en aquesta llei pels motius que hem donat, perquè no hi sabem veure, doncs, aquest model tan important per nosaltres, que hauria de marcar un horitzó de futur i, a partir d'aquí, anar modificant les peces. Se'n modifica una peça, en què podem estar d'acord en alguns aspectes en concret, però ens sembla que no és suficient, doncs, per donar-li el suport que mereixeria una proposta com aquesta. Per tant, l'abstenció del nostre grup, el manteniment de les esmenes que hem presentat, i, bé, esperem, doncs, que, si no és avui, sí que en un futur puguem anar coneixent aquests aspectes tan importants, com són el model fiscal propi o el model d'agència que pretén desenvolupar el Govern de la Generalitat en breu.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. A continuació té la paraula, també per a la defensa de les esmenes reservades, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, l'il·lustre diputat senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Señor presidente, señoras y señores diputados, hablo en nombre del Grupo Parlamentario Popular para dar nuestra posición con respecto a la Ley de cuerpos tributarios de la Agencia Tributaria de Cataluña, de un gobierno autonómico que está completamente agotado, que está en tiempo de descuento y que está absolutamente confundido; un gobierno autonómico que no sabe qué hacer, el Gobierno de Convergència i Unió, que presenta leyes para contentar a Esquerra Republicana y a Oriol Junqueras con las denominadas «estructuras de estado», mientras Oriol Junqueras y Esquerra Republicana, en el Ayuntamiento de Barcelona, echan a Xavier Trias y a Convergència i Unió. Es decir, Convergència i Unió hace el trabajo sucio de Ada Colau con Esquerra Republicana, pues, en este caso, aprobando una ley que..., vaya papelón, señor Mas-Colell, que usted, que ha estudiado en Harvard, tenga que acabar, acabe su vida política haciendo leyes como estas, que hablan de estructuras de estado cuando lo único que hacen es modificar un cuerpo tribu-

tario de la Generalitat. Vaya papelón, señor Mas-Colell, acabar así, ¿eh? –vaya papelón.

Señoras y señores diputados, mientras los comunistas, con Ada Colau al frente, ya están a un lado de la plaza Sant Jaume, Artur Mas y sus secuaces se dedican a pactar con Oriol Junqueras, imaginemos, para que en cuatro meses la señora Colau, la señora Forcadès, Iniciativa, la CUP, pues, consigan estar también al otro lado de la plaza Sant Jaume. Y aquí tenemos, en esta ley, un nuevo ejemplo.

Señoras y señores diputados, Convergència i Unió lleva cuatro años y medio gobernando la Generalitat de Cataluña. Les pregunto: ¿ha presentado Convergència i Unió en cuatro años y medio alguna ley en este Parlamento para bajar impuestos? Ninguna. Felicidades, señor Mas-Colell, gran papelón. ¿Ha conseguido, Convergència i Unió, en cuatro años y medio de gobierno, equilibrar algún año –algún año– las cuentas públicas? Nunca, jamás. Campeones del déficit y de la deuda, aun teniendo el presupuesto autonómico más elevado del conjunto de comunidades autónomas de España. Vaya papelón, señor Mas-Colell. ¿Se ha hecho, por parte de Convergència i Unió, en cuatro años y medio, alguna ley para favorecer la libertad económica, alguna? Ninguna.

Y mientras, pues, vemos cómo a la señora Colau ya no le hace falta ganar las elecciones al Parlamento de Cataluña; ya tiene a Convergència i Unió que ya va haciendo de Ada Colau. Y en esta ley, como en la ley posterior sobre las medidas en relación con la vivienda, vamos observándolo.

Entonces, yo pregunto: ¿qué ha hecho Convergència i Unió en casi cinco años al frente de la Generalitat de Catalunya? Pues, lo que ha hecho es subir los impuestos como nadie y como nunca en una comunidad autónoma en España, superando ampliamente al *tripartit*; ha hecho avanzar continuamente las elecciones autonómicas –un nuevo ejemplo es que en cuatro meses volverá a haber elecciones autonómicas–, lo único que sabe hacer el señor Artur Mas, convocar elecciones autonómicas, con el coste que ello implica para los contribuyentes, además de la paralización de las instituciones. Y, lógicamente, en esto son expertos, ustedes, que, a raíz de una manifestación, pues, se han convertido en los campeones de perjudicar la convivencia de los catalanes, abriendo la puerta, a través del debate separatista, para que al final sean los comunistas los que se lleven el gato al agua y consigan en cuatro meses, gracias al señor Mas y a sus convocatorias avanzadas de elecciones, gobernar en los dos lados de la plaza Sant Jaume.

A los políticos no se les juzga..., o sea, a los políticos se les juzga por cómo dejan las cosas, no se les juzga por cómo se las han encontrado, ni se les juzga por cómo las dejan durante el camino; se les juzga por cómo al final dejan las cosas. Y el señor Mas, después de cuatro años y medio de presidente de la Generalitat, habrá dejado una comunidad autónoma quebrada, fragmentada y en bandeja para que los comunistas puedan gobernar la Generalitat de Catalunya. Es decir, habrán llevado...

Yo pensaba que lo del comunismo..., hacía veinticinco años que cayó el muro de Berlín y que se había quedado allí, lo del telón de acero. Pues no; tendremos el telón de acero, probablemente, gracias al señor Mas y a sus políticas de cesión al separatismo, de viraje separatista y luego de intentar hacer una metamorfosis socialdemócrata para contentar a Esquerra Republicana para al final acabar contentando a Ada Colau, con el único objetivo que al final..., o con la única consecuencia que, al final, al cabo de cuatro años y medio, ustedes harán posible que el telón de acero se sitúe en la plaza Sant Jaume.

Y mientras esto está en camino, hoy se debate una ley absurda sobre la Agencia Tributaria de Cataluña, que pretende no luchar contra el fraude fiscal, ni una sola mención contra el fraude fiscal. Lo que demuestra es..., y la pregunta que nos tenemos que hacer es: ¿si el señor Mas, que reclama todas las competencias en el ámbito fiscal...?, ¿alguien cree que si el señor Mas hubiera tenido las competencias de gestión, recaudación e inspección sobre todos los impuestos se hubiera conocido el caso Pujol? O sea, ¿alguien se imagina que desde el año 80 le hubieran dado..., a alguien se le hubiera pasado por la cabeza, a Adolfo Suárez, a Felipe González, a Aznar, darle todas las competencias en el ámbito fiscal al señor Pujol, que tenía en ese momento de consejero de Economía y de *conseller en cap* al señor Mas? ¿Se imagina que les hubieran dado todas las competencias en el ámbito fiscal? ¿Hubiéramos conocido el caso Millet? No. ¿Hubiéramos conocido el caso Pujol, familia Pujol, mafia familiar Pujol? No, no lo hubiéramos conocido.

Por tanto, aquellos que su partido ha hecho lo que ha hecho..., yo creo que ustedes no deben, bajo ningún concepto, tener las competencias en el ámbito de la inspección tributaria.

Es una ley absurda porque pretende convertir a la ATC, a la *agència tributària* catalana, en un nido de enchufados de Convergència i Unió, y me imagino que a alguno de Esquerra Republicana va a conseguir colocar. Y el ejemplo de eso es que, antes de la aprobación de esta ley, el señor Mas-Colell ha abierto, ha creado sesenta nuevas plazas..., cuarenta nuevas plazas, aunque ha permitido que sean sesenta, de funcionarios interinos de la Generalitat, para trabajar en la agencia tributaria catalana como gestores tributarios, sin dar ninguna explicación en el Parlament, sin explicar los criterios, sin explicar quiénes han sido los elegidos, porque los elegidos me imagino que de nuevo volverán a ser esto, un nido de enchufados de Convergència i Unió y de Esquerra Republicana de Catalunya.

Por eso le pido, señor Mas-Colell, que, en lugar de comparecer en sede parlamentaria para malmeter contra el Gobierno de España, comparezca en sede parlamentaria explicando por qué ha creado cuarenta nuevas plazas de funcionarios interinos, que no sabemos ni qué criterios son, con un curso que ustedes dan, para sesenta personas, que luego eligen a cuarenta... Por lo tanto, dé explicaciones sobre lo que usted es competente, sobre lo que usted hace. Merecemos los catalanes saber, en este caso, de estas sesenta plazas, que al

final elegirán a cuarenta, quiénes son los elegidos y en base a qué criterios.

Y, en tercer lugar, es una ley injusta, una ley injusta y sin diálogo, porque a este grupo parlamentario, vaya, no se han dirigido para comentar ninguna de las enmiendas que hemos puesto a la ley. Aparte de que se cargan el cuerpo de inspectores técnicos de la Generalitat y, además, no promueven el mérito ni la capacidad. Se trata de que ustedes puedan rellenar en este caso el Cuerpo de Gestores Tributarios de la Generalitat con personas de la Diputación de Barcelona, de ayuntamientos y de la propia Generalitat, sin dar posibilidad a que personas externas puedan acceder a través de una oposición basándose en el mérito y la capacidad.

Todas las comunidades autónomas de España, todas, de alguna u otra forma, incluso Andalucía, donde gobiernan los socialistas desde hace treintaicinco años, hacen oposiciones, abren nuevas plazas, abiertas. Ustedes llevan años –años, años– solo abriendo oposiciones mediante promoción interna, para poder colocar a los suyos y de esta forma evitar que haya una competencia y que cualquier catalán pueda acceder a la Administración simplemente haciendo una oposición y compitiendo en igualdad de condiciones con cualquier otra persona sea funcionaria de la Administración o sea externa.

Yo pregunto: ¿cada nueva competencia que han gestionado Convergència i Unió, Esquerra Republicana, el señor Pujol, el señor Mas o el señor Carod-Rovira, para qué sirve? ¿De qué nos ha servido a los catalanes que el señor Mas gestione el 50 por ciento del impuesto de la renta de las personas físicas? ¿De qué nos ha servido? Pues, que hoy paguemos, los catalanes, el IRPF más alto de todas las comunidades autónomas de España.

¿De qué nos sirve a los catalanes que el señor Mas gestione el 100 por cien del impuesto del patrimonio, el 100 por cien del impuesto de actos jurídicos documentados, el 100 por cien del impuesto de transmisiones patrimoniales? ¿De qué nos sirve, a los catalanes? Porque hoy los catalanes pagamos, a causa de decisiones de este Parlament, los impuestos, estos impuestos, los más elevados del conjunto de comunidades autónomas de España.

¿De qué nos sirve a los catalanes que el señor Mas gestione 37.000 millones de euros al año, 5.000 millones de euros más que Andalucía, aunque Andalucía tiene 1 millón menos de habitantes? ¿De qué nos sirve? Pues, nos sirve..., que Cataluña hoy está a la cola en gasto sanitario, solo por delante de Andalucía, y también está a la cola en gasto educativo.

Por tanto, ¿de qué nos sirve cada nueva competencia que tiene el señor Mas? Y alguno puede pensar: «Es que, claro, usted va en contra del estado autonómico.» Pues, no. El estado autonómico ha sido y ha permitido un avance histórico como nunca de nuestro país, de España. Ha permitido, pues, que Aragón acceda a tener una exposición universal, también Sevilla; que estemos mejor conectados, como nunca; que haya competencia fiscal; que en función de uno u otro go-

bierno se paguen unos u otros impuestos. En Madrid, en la Comunidad de Madrid –hasta ahora, no sé qué pasará en el futuro– no se paga impuesto de sucesiones; en Valencia, tampoco. Aquí sí se paga.

Por tanto, aquí el problema es que ustedes han creado, han hecho el mismo sistema que en Andalucía –lo único que lo han hecho Esquerra Republicana y Convergència i Unió conjuntamente–, que es crear un sistema de clientelismo para mantener el poder *sine die* en Cataluña. Y eso hace que tengamos un gobierno autonómico que no está a la altura de la sociedad catalana. Cataluña hoy está creciendo por encima de la media del conjunto de España en producto interior bruto. Cataluña es una sociedad pujante, es una sociedad dinámica, es una sociedad abierta, y tiene un gobierno autonómico que no está a la altura; que una sociedad que crece de esta manera tiene un gobierno autonómico que ha dejado en quiebra –Esquerra Republicana y Convergència i Unió– la Generalitat de Catalunya. Por tanto, ustedes, no están a la altura de la sociedad catalana.

Una Generalitat de Catalunya que mientras la economía catalana crece, crea empleo, crece por encima de la media, crece por encima de la media de la Unión Europea..., ustedes son incapaces de pagar a las farmacias cuando toca, son incapaces de financiarse en los mercados, tienen más de mil escuelas que están en módulos prefabricados y están a la cola en gasto sanitario.

Y, además, lo que nos proponen ante todo esto es una administración tributaria mastodóntica para destinar más recursos a crear un chiringuito de enchufados de Convergència i Unió y no, en este caso, a luchar contra el fraude fiscal y hacer que haya una mejor gestión tributaria.

Lo que nos proponen hoy ustedes es duplicar la Agencia Estatal de Administración Tributaria; lo que proponen es duplicar el servicio que ya hace una administración. Por eso, nosotros seguiremos defendiendo, desde el Partido Popular, una competencia, una administración. Y lo que no puede ser es que la Generalitat intente hacer de estado duplicando las competencias que ya tienen otras administraciones, porque lo único que hacen es aumentar los impuestos y hacer que los catalanes acabemos pagando más para recibir los mismos o peores servicios.

Por tanto, en lugar de esto, en lugar de dedicarse a quemar dinero público, como ha hecho ahora, como nos están proponiendo ahora, con una administración tributaria duplicada, en lugar de duplicar administraciones, de seguir endeudándonos más y más y de aumentarnos cada día más los impuestos, y de buscar seguir acumulando simplemente poder político para uso y disfrute de unos cuantos, del señor Mas-Colell, del señor Mas, del señor Oriol Junqueras, lo que les pedimos, en lugar de hacer todo esto, es que ustedes abandonen la voluntad permanente de acumular poder político y, con sus competencias, den más libertad económica, no se dediquen, como he dicho, a duplicar administraciones, bajen impuestos y evalúen el gasto público que ustedes llevan a cabo, evalúen las políti-

cas públicas, evalúen..., de estos 37.000 millones de euros, marquen unos objetivos y luego evalúen si esos objetivos se han cumplido, que es lo que yo creo que quiere el contribuyente. El contribuyente pasa muchos meses al año, muchos meses, pagando impuestos como por lo menos para saber y tener una valoración clara de adónde va ese dinero público que gestionan, en este caso los 37.000 millones de euros que gestiona el Gobierno de Convergència i Unió.

Por eso desde el Partido Popular seguimos defendiendo una alternativa liberal de centroderecha y de convivencia, frente al separatismo de Esquerra Republicana, frente al comunismo de Ada Colau y la CUP, el socialismo del PSC o el seudosocialismo en que se ha convertido el partido fundado por el banquero evasor de impuestos Jordi Pujol, Convergència i Unió.

Muchas gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera

A continuació, per a la defensa de les esmenes reservades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bé, segons el senyor Coto, jo intervinc en nom dels comunistes que estan a l'altre costat de la plaça Sant Jaume, no? Suposo que seria això. Només li ha faltat dir allò de Marx, no?: «Un fantasma recorre Catalunya; és el fantasma del comunisme.» Jo hi afegiria: «Un fantasma recorre el Parlament de Catalunya; és el fantasma del surrealisme.» Perquè no es pot qualificar d'una altra manera la intervenció que avui ha fet el senyor Coto. Vostè confon En Comú amb comunisme. «En comú» vol dir col·lectiu, vol dir la defensa dels drets de la majoria, de la voluntat majoritària, cosa que vostès ni saben ni entenen, no?

Bé, anem a parlar ara seriosament. Sumar-me a tots els agraïments expressats pels altres grups parlamentaris. També agrair al senyor Joan Morell la seva bona predisposició en tot el debat de la tramitació, i als altres portaveus de la resta de grups. I de forma molt especial voldria agrair també el paper dels representants dels treballadors de l'Agència Tributària de Catalunya així com de les associacions professionals que ens han fet arribar les seves aportacions en la tramitació d'aquesta llei i saludar els representants sindicals de Comissions Obreres, en concret, que ens acompanyen avui en aquesta sessió.

Mirin, aquesta és una llei molt tècnica, malgrat les virtuts revolucionàries que hi ha vist el senyor Coto, no?; posa les bases per a l'increment de personal de l'Agència Tributària de Catalunya, però que té, és veritat, un rerefons molt polític, que és el desenvolupament d'un servei públic, d'una estructura d'estat, si així ho prefereixen, que és fonamental i que és la base del que ha de ser el sistema tributari català, però,

en aquests moments, és això, eh?, és una llei que té aquesta característica tècnica.

L'ampliació de l'agència i el seu desenvolupament són, a parer nostre, una necessitat objectiva, fins i tot, ara mateix, fins i tot, sense assumir noves competències, i aquests darrers anys és veritat que l'agència ha tingut un escàs desenvolupament, s'haurien pogut prendre determinades mesures, fins i tot, sense l'aprovació d'aquesta llei.

L'agència compta només amb 324 treballadors i treballadores, dels quals només divuit corresponen a l'escala d'inspectors del Cos Superior d'Inspecció Tècnica Tributària, una xifra del tot insuficient, per exemple, per combatre la morositat i el frau fiscal i per exercir les competències que ara té la Generalitat. Divuit, realment, són molt pocs inspectors per a tot Catalunya. No té sentit que un inspector vagi una vegada a la setmana a Lleida, que n'hi hagi un per a tot Tarragona i tres a Girona. Per tant, l'agència és evident que té un problema, doncs, de dimensió i d'extensió territorial i que les oficines liquidadores –després m'hi referiré, no?–, que és la principal xarxa que hi ha en el territori, tampoc, evidentment, no fan aquesta..., ni la poden fer, aquesta tasca d'inspecció.

És un problema també del global, del conjunt del sistema tributari espanyol. A Espanya, hi ha un empleat d'hisenda per a cada 1.928 habitants; a França, un per cada 860; a Alemanya, un per a cada 729.

Incrementar el personal de l'agència és, per tant, una necessitat real i és també una necessitat per, realment, lluitar contra el frau fiscal. I és una inversió rendible. Amb dades del 2010, i fent referència a l'Estat, per a cada euro invertit en el Pla de lluita de l'Estat contra el frau fiscal, es va ingressar 8,36 euros en recaptació, eh?; per tant, és un retorn important, malgrat que, efectivament, l'Estat no s'ha esmerçat gaire, precisament, en el combat del frau fiscal, com és conegut, no?

Recordem també que l'exercici de les competències de l'agència ara està parcialment delegat. Hi ha unes cinquanta oficines liquidadores arreu del territori, que estan a càrrec dels registradors de la propietat, que realitzen les funcions de gestió, liquidació i recaptació dels grans impostos dels quals disposa la Generalitat –de successions i donacions, de transmissions patrimonials, d'actes jurídics documentats– i que perceben honoraris d'entre l'1 per cent i l'1,9 per cent de les liquidacions que fan, més un 20,6 per cent de les complementàries i sancions fermes que s'emeten, i que són recursos que evidentment deixa d'ingressar la Generalitat.

I, a més, l'agència estatal té atribuïda per encàrrec de la Generalitat la recaptació executiva en tributs que són competència de la Generalitat i per la gestió dels quals també cobra els corresponents honoraris: 10 milions d'euros anuals. Això ho haurien pogut revertir, ho haurien pogut canviar abans, no?

I, a més a més, és evident que hi ha un retard en la modernització del sistema informàtic de l'agència tributària i que també, en una dimensió més política, hauria estat imprescindible i necessari... –i la manca

de voluntat del Govern de l'Estat, primer del PSOE i després del PP, ho ha impedit–, hauria estat necessari impulsar el consorci de l'agència catalana amb l'agència estatal. No té sentit que ara mateix hi hagi dues administracions tributàries a Catalunya que treballin d'esquena. La qualitat de la prestació del servei i la possibilitat que hi hagi una veritable única administració tributària a Catalunya, una única administració tributària, una veritable finestra única, doncs, hauria estat una gran millora també d'aquest servei públic fonamental.

És una llei, com a mínim en la literalitat del seu text, sense la càrrega ideològica que se li va voler donar per part d'alguns grups en el debat a la totalitat. I la prova és que cap grup ha sol·licitat dictamen al Consell de Garanties Estatutàries, malgrat el que vam sentir en aquell debat, no? El portaveu de Ciutadans deia que «aquest és un projecte de llei que és una peça més d'aquesta bogeria separatista en què s'ha posat el Govern», i parlava d'il·legalitat». El senyor Coto ens parlava «d'un pas més en l'escalada separatista del Govern». Ara veiem que la cosa ja té una dimensió revolucionària i que és un pas més per imposar el comunisme a Catalunya, segons el senyor Coto. La veritat és que nosaltres ens volíem abstenir a la llei, potser, companys, hem de votar a favor, si realment té aquestes virtuts revolucionàries que li veu el senyor Coto. No sé, senyor Mas-Colell, potser, el seu passat l'ha traït, en aquest cas, no?

Al final, cap sol·licitud, deia, de dictamen del Consell de Garanties. I això per què? Doncs, perquè es tracta d'una llei, com deia, amb un alt contingut tècnic, que té com a objectiu l'ordenació dels cossos de l'agència i el seu desplegament amb l'increment de la plantilla, ja sigui amb personal d'altres administracions, amb personal de la mateixa Generalitat o amb personal extern que es presenti als diferents concursos oposició.

I això és així per molt que es digui que aquesta llei forma part de les anomenades «estructures d'estat». Nosaltres coincidim amb el que diu el preàmbul de la llei com a objectiu polític, no?: que l'agència pugui assumir plenament les competències de gestió, inspecció i recaptació de tots els tributs vigents a Catalunya. Això, hi estem d'acord, si es té en compte, a la vegada, la realitat també econòmica i fiscal cada vegada més interrelacionada que hi ha en l'àmbit de la Unió Europea.

Però la hisenda pròpia no vindrà de la mà de l'agència tributària i menys encara d'una llei de cossos, sinó de la possibilitat de construir un sistema fiscal propi amb capacitat normativa plena i amb les competències que corresponguin. I, per això, el que cal –el que voldríem nosaltres, el que plantejem nosaltres– és un procés constituent que cal impulsar a través d'un mandat democràtic amb la celebració d'un referèndum que pugui decidir el futur polític de Catalunya; no la crearem així, amb una llei de cossos, la hisenda pròpia, la crearem a partir d'aquests elements polítics, d'aquest mandat democràtic, que és fonamental.

Per disposar d'autogovern real, amb poder polític real, amb el grau que tingui aquest autogovern, és impres-

cindible que hi hagi autogovern fiscal, sinó és un autogovern o feble o fictici. I és evident que ara l'agència tributària només gestiona el 5 per cent dels tributs de Catalunya –això és molt poc–, i recapta quasi 2.300 milions d'euros. Per tant, és evidentment necessari, fins i tot, ara, en les actuals circumstàncies, desenvolupar l'agència.

I, a més a més, ha de ser un instrument fonamental pel que és, per a nosaltres, una prioritat absoluta, que és combatre una de les pitjors xacres econòmiques i morals que té el nostre país, que és el frau fiscal; un frau que, segons determinats estudis i estimacions, és de 16.000 milions d'euros, el 70 per cent del qual produït per les grans empreses i els grans patrimonis.

Tenim un problema polític, i, ho repeteixo, moral, no?, perquè, quan una part significativa de les elits econòmiques i polítiques ha liderat aquest frau fiscal, és que tenim un veritable problema; hi ha noms, com Pujol, Botín, Sanahuja, Carulla, Cuatrecasas, Montserrat Caballé o, fins i tot, el mateix Barça, que estan associats a comportaments fiscals o fraudulents o, com a mínim, qüestionats, no? Algú deia que el grau de fracàs d'una societat, de fracàs polític i moral, es mesura també pel frau fiscal; doncs, si això és així, a Catalunya i en el conjunt de l'Estat, tenim un greu problema.

Per no parlar també de les formes d'elusió fiscal, com les Sicav, que fan que, en el nostre país, pràcticament, els rics no paguin impostos o tinguin moltes formes de no pagar impostos. Segons l'OCDE, un dels greus problemes que té el sistema tributari del conjunt de l'Estat espanyol és que és escassament redistributiu.

Bé. L'agència tributària i el debat que hem de fer i que no hem pogut fer amb aquesta llei, perquè és veritat que tampoc no era l'objecte d'aquesta llei sobre el sistema tributari que volem per a Catalunya, ha d'afrontar totes aquestes qüestions.

Em voldria referir ja a les esmenes presentades pel nostre grup i que tenen els següents quatre objectius.

Primer: amb les nostres esmenes hem volgut garantir l'autonomia de l'agència tributària. Cal que l'agència esdevingui una veritable agència i no una mena de direcció general disfressada d'agència, perquè avui la realitat és que no té marge de maniobra real, no té autonomia pressupostària i tot ha de passar per l'autorització del Departament d'Economia. Cal donar compliment a la llei de l'agència que estableix que les relacions entre el Departament d'Economia i l'agència s'han d'articular a través d'un contracte programa que ha d'establir els objectius, les mesures de lluita contra el frau fiscal i el desplegament del personal. El contracte programa és un mandat de la llei de 2007 i és cert que cap govern li ha donat compliment. Proposem, doncs, amb una esmena, que s'aprovi en el termini de tres mesos i que, a partir d'ara, s'aprovi regularment amb la participació també dels treballadors de l'agència.

Segon objectiu: assegurar que la lluita contra el frau fiscal és la prioritat de l'agència. Ha de ser una prioritat absoluta, una qüestió també que ha de comprometre el conjunt de grups parlamentaris, i per a això

plantejem que el desenvolupament del contracte programa –és a dir, els programes anuals d'actuació de l'agència, que fixen els objectius i els mitjans per combatre el frau fiscal– es presentin al Parlament de Catalunya, a la Comissió d'Economia.

Tercer: establir una estructura de personal de l'agència coherent i que tingui els recursos adients. Els treballadors de l'agència han de comptar amb els recursos i els espais adequats, han de tenir plena garantia i acreditada la seva condició d'agents de l'autoritat. Cal garantir, sense ombra de dubte, que els processos de selecció i provisió per a la cobertura de llocs de treball garanteixen la transparència, el mèrit i la capacitat mitjançant oposició en plena igualtat d'oportunitats entre tots els aspirants, tant si formen part ja de l'agència com si no.

A més del Cos Superior d'Inspectors Tributaris i del Cos Tècnic de Gestió Tributària previstos a la llei, hem proposat la creació d'un cos d'agents tributaris que creiem que pot ser una manera d'establir una carrera professional coherent en el si de l'agència, com passa també a l'agència tributària, que comença pel nivell administratiu i acaba en el Cos Superior d'Inspecció. Posats a reproduir l'esquema de l'agència estatal, fem-ho bé i amb tots els seus elements, perquè creiem que aquest és un element positiu.

Crear un cos amb gent ben preparada i qualificada en matèria fiscal a nivell administratiu, per donar suport als inspectors en la seva tasca. I aquests agents podrien fer també tasques de recaptació executiva o, per exemple, d'embargaments, no?

Fixar, també, una periodicitat de dos anys per a la convocatòria dels processos selectius, garantint un nombre suficient d'opositors estable, permanent, que faciliti la selecció de personal preparat. Això és un problema que ara té l'agència, no? És a dir, hi ha una convocatòria en curs, s'hi ha presentat poca gent perquè, no hi ha... –a diferència del que passa amb l'agència de l'Estat–, no hi ha –entre cometes–, per dir-ho així, «una reserva», «un volum» d'opositors que, progressivament, es va preparant per accedir a les diferents convocatòries de l'agència.

I una qüestió important també, que és possibilitar la participació dels treballadors, a través de les seves organitzacions sindicals, en el Pla de gestió de recursos humans, també ho proposem pel que fa al contracte programa.

Com deia un representant sindical, crec que era el senyor Carlos Mateos, de Comissions Obreres, a les compareixences, les agències tributàries que millor funcionen al món són aquelles en les quals el personal està compromès, està implicat, hi participa activament i és escoltat.

Quart objectiu: impulsar el ple desplegament de l'agència. Ho deia al principi d'aquesta intervenció: l'agència no exerceix plenament les seves competències, és una anomalia que personal que, de fet, és de l'Estat –els registradors de la propietat–, sense comptar amb cap marc regulador, només un conveni, ni realitzar cap concurs públic per decidir qui a l'Administració de la Ge-

neralitat ha d'assumir funcions de l'agència tributària, doncs, realitzin aquesta tasca.

Per això proposem que es prenguin les mesures necessàries –perquè entenem que això no es pot fer d'un dia per l'altre– per recuperar les funcions que, en aquests moments, realitzen els registradors de la propietat. I creiem que això, malgrat que és veritat que en el text s'ha millorat en aquest sentit, pel que fa al desplegament territorial, s'hauria de precisar d'una forma més clara i més concreta. La gestió tributària forma part del nucli dur de competències públiques que creiem indelegable.

I, ja per acabar, algunes consideracions finals. Una qüestió que ha planat durant tota la tramitació de l'agència ha estat la qüestió de l'escala tècnica, de la supressió de l'escala tècnica. És veritat que quedarà, ara, millor de com estava al principi. N'han parlat molt durant aquest procés, però és veritat també que –i és una temença que tenim– es pugui generar confusió i que la lectura sistemàtica de la llei generi confusió. Hi han dos cossos, en realitat, en són tres, ni que un, per la via dels fets, per no convocar més places, doncs, en realitat, sigui a extingir, pensem que ningú ha de perdre en aquest procés, que la situació, que el redactat ha millorat, però ens temem que hi pugui haver confusió en aquest sentit, no?

Finalment, dir que, malgrat que s'han incorporat algunes de les nostres esmenes, que hem pogut transaccionar, segurament, aquesta no és la llei que nosaltres hauríem fet. Creiem que, segurament, calia haver aprofitat, posats a fer, ja que estem esmenant la llei del 2007, fer un debat més a fons sobre aquella llei, actualitzar-la, modernitzar-la i reformar-la.

I, per tant, en coherència amb tot allò que hem dit, el nostre grup s'abstindrà a la votació d'aquesta llei.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, bé, en tot cas, constatar que en algunes de les intervencions que s'han produït s'evidencia esta cordialitat i este to de treball en positiu, que una part important dels grups hem tingut el goig de poder desenvolupar en el marc de la ponència, i és lògic que cadascú ha de representar el seu posicionament polític; però, en tot cas, em sembla que les abstencions que s'han anunciat són el reflex que hi ha una coincidència important en moltes coses, sobretot en alguns aspectes de model, en aquesta voluntat de treballar contra el frau i de fer una agència més eficient i més eficaç, com s'ha exposat també per alguns dels diputats que han intervingut.

Afegir-me, també, a moltes de les consideracions que ha fet el senyor Morell, a aquest agraïment a tots els que hem estat treballant durant la ponència. Fer un

agraïment també a totes aquelles persones que, en representació dels treballadors de l'agència tributària, van venir a les compareixences i ens varen fer aportacions interessants, aportacions des del coneixement, des del compromís amb el projecte i que, per tant, van servir-nos, me sembla que a tots, per a millorar la nostra perspectiva, per a millorar el nostre plantejament sobre el que ha estat el curt, però també intens, treball en el marc de la ponència.

Per altra banda, també ha estat entranyable sentir les lliçons del Partit Popular sobre els resultats electorals a Barcelona, quan han passat de nou regidors a tres, o quan el senyor Coto, en aquestes fantàstiques llistes que presenten pel país, a Guardiola de Berguedà, on ell es presentava, han tret vint-i-set vots, òbviament, cap representant polític, i també entranyables les lliçons sobre frau, sobre amiguisme, sobre corrupció; aquí sí que podem acceptar les seues lliçons, perquè són uns veritables experts sobre la matèria i, per tant, els escoltem i l'escoltem amb molta atenció, perquè estem absolutament convençuts que a la sala són qui més en saben sobre aquestes pràctiques lamentables que hem de ser capaços d'eradicar en este nou país que estem intentant construir i fer un país molt més net i molt més just.

En tot cas, també, reiterar algunes de les coses que ha comentat el senyor Morell i que també han comentat alguns dels companys que han intervingut. El projecte ha canviat, ha canviat d'aquell projecte de llei específic que havia entrat a l'inici del seu tràmit i que posteriorment ha acabat convertint-se en una modificació de la Llei del 2007, entenem que és millor així, ha estat més adequada esta darrera forma, que se li ha donat; en tot cas, també, segurament hem perdut una oportunitat, tots plegats, perquè si haguéssim arrencat des d'esta perspectiva hauríem tingut l'oportunitat de debatre altres aspectes de la Llei del 2007, que segurament ens haurien permès fer millores substancials en altres àmbits.

És una llei senzilla, finalment, només amb cinc articles que modifiquen alguns dels capítols de la Llei del 2007 i que afegeix un grapat de disposicions. És una llei que per la seua senzillesa, com també s'ha comentat, ha permès que en un temps rècord, en tres mesos i mig des que va entrar el debat a la totalitat, pugui estar avui ja llesta per a sentència, pugui estar ja avui llesta per ser aprovada, com així serà, i és una llei que, per altra banda, pel seu contingut, molt tècnic, no trau que permet preparar l'Agència Tributària de Catalunya per a créixer d'una forma ordenada, d'una forma ràpida i de reorientar el que són les seues necessitats de cara al futur.

És una llei..., com diu el seu preàmbul, naix amb la voluntat de dotar l'Agència Tributària de Catalunya dels recursos humans necessaris per a gestionar a curt termini la totalitat de les funcions i competències que actualment li són pròpies, però també per establir previsions necessàries per al creixement ordenat de les seues estructures corporatives en el futur. Este creixement li ha de permetre a l'agència assumir en el futur les corresponents competències de gestió, inspecció i recaptació en els tributs suportats a Catalunya i, per

altre costat, treballar també d'una forma més intensa en el grau de compliment de les obligacions tributàries per part de la ciutadania, de les empreses i les entitats del nostre país.

És una llei que ha de permetre la possibilitat de transformar la seua estructura organitzativa i de personal, dissenyada en estos moments per gestionar tributs de naturalesa jurídica, amb una elevada complexitat tècnica i amb molta intensitat de recursos, i ha de permetre transformar-la i preparar-la en una estructura que ha d'estar, que ha de possibilitar o que ha de poder gestionar tributs de caràcter massiu i també ha de poder desenvolupar funcions més operatives.

La llei ha de permetre, per tant, com també s'ha comentat, de forma immediata, facilitar el creixement dels recursos necessaris per a poder assumir directament la recaptació en via executiva, una funció que, com saben, en estos moments continua sent delegada a l'Estat espanyol, a l'agència tributària espanyola i que és important, és urgent que puguem recuperar-la i que es pugui desenvolupar per part de l'agència catalana.

Però més enllà d'esta funció, que s'ha de plantejar en el marc del curt termini, també s'han d'assumir els reptes que vindran derivats de la transició nacional, si així ho decideixen els catalans i les catalanes el proper 27 de setembre, uns reptes en els quals hem d'avançar i que hem d'intentar anticipar-nos en la mesura que puguem, i estem en estos moments parlant d'un cas que allò que és necessari per al curt termini, allò que és bo per al curt termini, és absolutament imprescindible per al llarg termini. I és imprescindible a llarg termini donar este salt, de transformar esta petita agència que en estos moments té uns tres-cents treballadors i escaig, poder-la duplicar en breu per assumir estes competències que ja mos són pròpies i, per altra banda, poder també plantejar un creixement molt més important per assumir estos reptes derivats del procés de transició nacional.

Este creixement ràpid també, com s'ha comentat, ha de ser capaç també de conciliar i de fer compatible continuar mantenint la qualitat de l'agència, continuar mantenint l'elevada competència dels seus treballadors i, per tant, se necessita continuar amb el llistó ben alt en l'exigència dels principis de mèrit i de capacitat de tots els professionals que en el futur i que en estos moments ja s'estan incorporant, derivats dels processos de selecció previstos o a través del règim transitori des d'altres cossos tributaris o des de l'habilitació temporal de membres d'altres cossos d'administracions externes o des de la mateixa Administració de la Generalitat.

Mos cal per al futur la millor agència, esta agència que també comentava la senyora Romero, d'eficiència i eficàcia, que optimitza la gestió dels recursos públics, però no és lògic continuar amb el model, segurament, també no només de l'agència espanyola, sinó també una mica de la nostra pròpia agència, de tenir un dels costos més baixos d'Europa en ràtio per habitant i en ràtio per la recaptació portada a terme, però

al mateix temps un dels fraus fiscals més elevats de l'Europa occidental.

Davant de tots estos reptes complexos, tant per la dimensió dels seus objectius com també pel poc temps que tenim per a poder-los implementar, mos cal treballar i alhora anar pensant al mateix temps, en el curt termini i també en el llarg termini, i mos cal tenir rapidesa en les actuacions però tenir molt clar l'horitzó i la visió estratègica de cap allà on volem anar. I per este motiu, quan vam negociar la Llei de mesures fiscals del 2015 entre el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, vam incorporar una disposició addicional que plantejava la necessitat de redactar un pla director de l'administració tributària de Catalunya, que havia de ser i que ha de ser un instrument de planificació estratègica que determine l'estructura institucional i funcional necessària per assumir tots estos reptes del futur.

Un instrument que ha de marcar també reptes del present, com és un dels reptes que també s'ha comentat i que hem intentat, a través de les esmenes d'Esquerra Republicana, incorporar en el contingut de la llei, i que finalment ha acabat reflectint-se com una disposició addicional vint-i-quatrena, en la qual es plantejava, es planteja, es mandata al Govern d'impulsar en un termini d'un any les mesures necessàries per a reformular l'exercici de les seues competències en matèria tributària en el marc d'un nou model de desplegament territorial de l'agència tributària catalana.

Mos cal replantejar el model actual, les cinquanta-tres oficines liquidadores, que com ja també s'ha comentat, i que en estos moments quaranta-nou d'elles estan en mans dels registradors de la propietat, quatre en mans dels registradors mercantils, i això necessitem fer un replantejament i, a més a més, fer-ho a curt termini, és una estructura que no és sostenible per molts motius i que és urgent repensar-la aprofitant les sinèrgies, aprofitant la xarxa territorial que tenen les administracions locals en estos moments al nostre país. Però també mos cal posar també la mirada en el futur, però també no deixar de banda aspectes que també s'han destacat, importants, com és l'encaix de l'escala tècnica dins del que és el futur i esta nova ordenació dels cossos de l'agència tributària, o també, com el que ha de ser la solució per als interins que en estos moments existeixen.

Acabo, se m'ha acabat el temps. En tot cas, insistir en agraïment de la cordialitat de tots els grups, la professionalitat dels representants del Govern de la Generalitat. Em sembla que finalment, després d'un treball breu, crec que s'han pogut aportar, fer algunes aportacions interessants i que han millorat la llei des del seu plantejament inicial.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputados y diputadas, este grupo se mantiene en la misma posición que ya planteó aquí en el debate a la totalidad, y algunas de las cosas o todo lo que se dijo por parte de este diputado en ese debate, algunas de ellas han sido recordadas por uno de los portavoces que me han precedido, pues, las vamos a mantener en este discurso, porque creemos que se mantienen en la ley y, por tanto, nuestro posicionamiento va a ser contrario a la aprobación de este proyecto de ley.

Efectivamente, es un proyecto de ley que modifica la regulación de los cuerpos tributarios de la Generalitat de Cataluña. El debate, por tanto, debería ser, el debate único debería ser, pues, debería girar en torno, como se ha hablado, a si es adecuada o no la extinción del cuerpo técnico, la extinción del cuerpo tal como se ha entendido hasta ahora, de los funcionarios que están realizando esas funciones en el ámbito tributario de la Generalitat, si... El tema debería girar también sobre la creación o no, o si es adecuada la creación o no del cuerpo superior de inspectores y del cuerpo técnico de gestores tributarios. Debería girar sobre cómo se accede a esos cuerpos de la Generalitat de Cataluña, si es más adecuado mantener el concurso o solo mediante oposición, sobre la retribución de estos cuerpos y sobre las incompatibilidades.

Eso sería el debate lógico y normal en una situación lógica y normal, porque al final, lo que deberíamos estar discutiendo es si con esta reforma, al final se ha optado por la fórmula de la reforma de la Ley 7/2007, yo, en ese sentido, creemos que es una fórmula más adecuada que la que se proponía al principio de una nueva ley. Pero insisto, la discusión debería ser si con esta reforma que se plantea la Administración de la Generalitat va a ser más eficiente, va a ser más eficaz en la gestión de sus competencias. Si se va a gestionar mejor los impuestos propios y los impuestos cedidos a la Generalitat y si con estas modificaciones se va a luchar de una forma más eficaz y más eficiente contra el fraude. Ahí debería estar el debate y seguramente ahí, pues, nos podríamos encontrar y se podría encontrar también Ciudadanos apoyando que hubiera más recursos, apoyando que hubiera reformas para esta gestión más eficaz y para esta lucha más eficiente contra el fraude fiscal, que creemos que es uno de los temas importantes en España y también, sobre todo, en Cataluña.

Pero nos encontramos con que el debate rebasa estos puntos. De una forma clara y como dije en el debate a la totalidad, no es que lo diga yo, es que lo dice la propia ley por un lado y, por otro lado, agradecer también la intervención del portavoz de Esquerra Republicana de Cataluña, que en ese aspecto ha sido muy clarificador, ¿no? ¿Para qué sirve esta reforma? Para afrontar mejor la transición nacional, para afrontar mejor el proceso de separación del resto de España y el proceso de salida, por lo tanto, de la Unión Europea. Eso es esta reforma, la creación de una estructura de Estado, y lo ha dicho también en su momento, lo dijo el *conseller* y en su momento lo dijo el *president* de la Generalitat: «Estamos creando estructuras de Estado»

¿Qué es crear estructuras de Estado? Básicamente es crear estructuras administrativas para gestionar competencias que no se tienen con la idea de que, en un futuro y si pasan equis condiciones, Cataluña, como digo, va a estar fuera de España y fuera de la Unión Europea. Eso es la creación de estructuras de Estado y, como es lógico, mi grupo, Ciudadanos, nunca les va a acompañar en ese recorrido, en ningún paso de ese recorrido por pequeño que sea. Y por lo tanto, nos vamos a oponer a esta ley.

Como digo, en ese sentido, la intervención del portavoz de Esquerra ha sido muy clarificadora, en cuanto a que una de las intenciones de esta ley era afrontar mejor ese proceso, ese reto, ha dicho él, de transición nacional. Pero es que la propia ley, como ya dije en la intervención del debate a la totalidad, también lo dice así, textualmente, ¿no?; en su preámbulo, habla de la Administración tributaria de Cataluña y se refiere a la ley que la creó, la Ley 7/2007, y al artículo 204 del Estatuto de Cataluña, pero se refiere a la Administración tributaria de Cataluña, insisto, el preámbulo de la ley, como aquella que se pueda encargar de la gestión, la recaudación y la liquidación y la inspección de todos los impuestos vigentes en Cataluña. Pues bien, esas competencias no las tiene la Generalitat. ¿Cómo podemos aprobar un texto legal que es contrario a la legalidad vigente en Cataluña?

Porque es que, como recordé en su momento, el propio artículo 204 del Estatuto de Cataluña –artículo al que se refiere este mismo párrafo del preámbulo de la ley que acabo de leer– establece cuáles deberían ser las competencias, cuáles son las competencias legales de esta Administración tributaria de Cataluña. Y dice así, el artículo 204: «Inspeccionar, gestionar y recaudar los tributos propios y los cedidos por el Estado.» Obviamente, el preámbulo de la ley que se pretende aprobar hoy es totalmente contrario al artículo 204 del Estatuto de Cataluña.

Dice más, ese artículo 204; en su punto segundo dice: «La gestión de otros tributos» –es decir, los que no son propios ni cedidos–, «del Estado corresponde a la Agencia Estatal de Administración Tributaria» –Estatut de Catalunya, artículo 204. Y más adelante habla, este propio artículo, el propio Estatuto de Cataluña, de la necesidad de un consorcio entre la Agencia Tributaria de Cataluña y la Agencia Estatal de Administración Tributaria.

Ni aquí, en esta ley, ni en ninguno de los planteamientos que se hace por parte de los impulsores o de los que van a dar apoyo a esta ley, se habla de nada de eso. Se pretende superar la legalidad, se pretende superar el Estatuto de Cataluña. Que el Estatuto de Cataluña sea papel mojado para algunos, pues, es comprensible; que sea papel mojado para el Gobierno de Cataluña resulta altamente preocupante.

Y, por tanto, nosotros desde mi partido, desde Ciudadanos, no podemos hacer otra cosa que oponernos a esta ley, que parte de un planteamiento ilegal, que parte de un planteamiento contrario a las leyes vigentes. Yo comprendo que ustedes están en un proceso, como dije en su momento, de locura, de superación de la le-

galidad vigente... Yo supongo que el presidente de la Generalitat a lo mejor coincide con los futuros inquilinos del otro lado de la plaza Sant Jaume en que las leyes que no gustan, pues, pueden no cumplirse; parece que en eso coinciden el señor Mas y su Gobierno y la señora Colau. Pero Ciudadanos no les puede seguir en ese camino, Ciudadanos se va a oponer a cualquier paso que ustedes den en contra de la legalidad vigente, insisto, sea paso grande o pequeño, y, por tanto, nosotros vamos a votar que no a este proyecto de ley.

Este Gobierno lo que debería hacer es preocuparse, en vez de crear estructuras para gestionar competencias que no tiene, debería preocuparse de intentar gestionar con cierta eficacia las competencias que tiene, que ahí sí que tiene un gran déficit y mucho que mejorar. Insisto, deberíamos hablar de cómo gestionamos mejor los impuestos que tenemos y de cómo luchamos contra el fraude fiscal en Cataluña, en lugar de crear estructuras para gestionar competencias que no tenemos ahora y que no vamos a tener en un plazo medio, en el medio plazo, a no ser que haya una previsión de negociación con el Gobierno del Estado que desconozcamos y que el señor *conseller* no nos haya informado en cuanto a transferencia de competencias.

Por lo tanto, yo le pediría al Gobierno –en otros casos se lo hemos pedido–: gestionen mejor las competencias que tienen y olvidense de ensoñaciones. Pero ya no se lo vamos a pedir, porque esas peticiones lógicamente van a caer en saco roto. Ustedes sigan en sus ensoñaciones; nosotros haremos propuestas para mejorar la situación de la ciudadanía, y esperemos que por lo menos mantengan, señor *president*, mantenga su palabra de convocar elecciones el 27 de septiembre y haya una oportunidad para que haya un gobierno en Cataluña que realmente vaya a legislar y vaya a ocuparse de los problemas de los ciudadanos, y no de ensoñaciones que no se van a cumplir.

Muchas gracias, señora presidenta; muchas gracias, señores diputados.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició el Grup Mixt té la paraula el diputat David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies. Conseller... Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres respecte al Projecte de Llei d'ordenació dels cossos tributaris, dir en primera instància que hi votarem a favor, amb l'habitual bateria crítica i reflexiva sobre quin model fiscal volem per al país que vindrà. Agrair també, en primera instància, al senyor Joan Morell les seves paraules; també als treballadors públics de l'agència que ens acompanyen, i també a la direcció de l'Agència Tributària de Catalunya.

L'objectiu de la llei, com s'ha dit, és dotar l'agència dels recursos humans necessaris per començar –diguem-ho així– a gestionar la totalitat de les funcions i competències que li són pròpies i poder planificar el futur, amb l'objectiu que l'agència assumeixi les ple-

nes competències de gestió, inspecció i recaptació de tots els tributs suportats a Catalunya.

On érem, on som i on volem anar? És ben sabut que el 2007 es va crear l'Agència Tributària de Catalunya amb quatre oficines, que d'aleshores ençà s'ha constituït el que s'anomena «Tributs de Catalunya», que integra tots els organismes tributaris de les quatre diputacions i l'Ajuntament de Barcelona, i que, en conseqüència, disposem avui d'una xarxa tributària catalana de noranta-dues oficines i una plantilla de 1.405 persones –1.080 treballadors i treballadores dels serveis de recaptació locals a les diputacions i els 325 propis de l'agència– i que enguany, com també és sabut, el Govern ha convocat 168 places noves d'inspectors, tècnics i personal especialitzat.

La Generalitat, també avui per avui –per fer la radiografia del moment–, que també impulsa, entenem, aquest projecte de llei, només té competències per gestionar els impostos que ha creat, és a dir, els anomenats «impostos propis», els que ha creat i els que s'ha carregat l'Estat espanyol –com el darrer, sobre dipòsits bancaris, mal ens pesi, la permanent negació de la sobirania d'aquest poble sobre el seu futur i el seu destí–, i també els impostos cedits per l'Estat, de baix nivell recaptatori, com són –també s'ha dit– l'impost sobre el patrimoni, el de successions i donacions, el de transmissions patrimonials, el d'actes jurídics documentats i les taxes sobre el joc, els quals només representen, tan sols el 5 per cent dels impostos recaptats a Catalunya. Per tant, primera radiografia: ben lluny, molt lluny de la plena sobirania econòmica i de la democràcia fiscal –diguem-ho així.

En alguns casos –i aquesta és una realitat concreta–, l'agència ni tan sols recapta els impostos sobre els quals té competència per fer-ho. És el que passa amb l'impost de successions i transmissions patrimonials, en què la recaptació la realitzen, com és sabut, els registradors de la propietat, a través d'un conveni de col·laboració signat amb l'agència tributària, la qual ha delegat, al seu torn, a l'espanyola els deutes derivats dels impostos cedits. És a dir que, ara per ara, l'agència tributària catalana encara és ben poca cosa, fins a l'extrem que ni tan sols exerceix les competències que li reconeix la legalitat estatal.

Aquest és l'escenari del qual partim, el punt de partida per poder començar a construir una estructura clau per constituir un nou estat democràtic, un servei públic de qualitat o una nova institució comuna tan fonamental, com és la fiscalitat, per poder governar-nos i autodeterminar-nos i poder disposar de la capacitat de gestionar els impostos que paguem entre totes i tots.

El que s'hauria de fer, amb aquesta lògica de preparació i de posar els fonaments sòlids i les bases democràtiques del futur que vindrà..., per nosaltres, com a mínim, hi ha quatre grans objectius que són d'obligat i immediat compliment també i que serien necessari per acompanyar aquest projecte de llei.

Hem de ser capaços, en primera instància, u, de recaptar tots els tributs que paguen els catalans i les catalanes –així ho recomana també el Consell Assessor per a la Transició Nacional–, i, per tant, cal disposar d'un

organisme públic capacitat per assumir la gestió de tots els impostos que paguen els contribuents. Avui, hi insistim, això encara no és així.

Dos, cal disposar del personal necessari. Pel que fa al personal en concepte de gestió tributària, l'agència hauria de disposar, segons també els mateixos informes, d'entre set mil i vuit mil empleats públics. Avui, com assenyalàvem, no arribarem als 1.600; és a dir, encara queda molt lluny del camí a recórrer cap al futur que, més aviat que tard, ha d'arribar. No només això, sinó que també nosaltres sempre hem manifestat que faltarien entre dos-cents i tres-cents inspectors per desenvolupar tasques de comprovació, inspecció i auditoria fiscal i entre tres-cents i cinc-cents mossos d'esquadra en tasques de policia fiscal, destinats a la lluita contra el frau fiscal. Setze mil milions d'euros anuals, segons les poques dades de què disposem, a falta de dades oficials, de frau fiscal català s'ho mereixen. Mentre alguns també –permetin-me el parèntesi– que van d'assessors fiscals i que estan condemnats per frau fiscal, com el senyor Cuatrecasas..., acaba de remetre un document intern a totes les empreses catalanes on s'ofereix el doble conveni d'imposició amb Andorra i recomana que les empreses catalanes se'n vagin a Andorra a tributar. «Patriotes», se'ls diuen, a alguns.

Tres, cal un cens de contribuents. És una tasca urgent i necessària, crear aquesta base de dades que permeti una gestió eficient de les obligacions i els compromisos fiscals de cadascun de nosaltres. Si l'Estat espanyol no collabora, que és, òbviament, el més probable, si no el sabotegen, el Govern haurà de dur una tasca de centralització de la informació, que es troba dispersa en diferents bases de dades a les quals pot accedir sense autorització prèvia ni explícita, i completar-la amb una campanya social de sensibilització adreçada als ciutadans i a les empreses, perquè siguin ells que voluntàriament facilitin a la Generalitat una còpia de les seves declaracions. Nosaltres ja ho hem fet, ho fem des de l'any passat, quan es va impulsar aquella primera campanya, i caldria demanar-se com tenim això i si es pensa avançar.

I la darrera, també, la quarta condició és crear el banc central català, una peça clau per dues raons, com també apunten diverses reflexions i informes també, fins i tot, del mateix Consell Assessor per a la Transició Nacional, creat pel Govern: que el banc central és fonamental per poder centralitzar els pagaments tributaris dels contribuents, i segona, que serà fonamental per poder emetre deute públic destinat a cobrir temporalment el diferencial de recaptació que s'obtidria en condicions normals.

En els pressupostos d'enguany, el programa pressupostari 672, relatiu a crèdit oficial, s'hi pot llegir: «Adaptar i homologar l'ICF als requeriments dels reguladors –llicència bancària– en el marc de la unió bancària europea permetrà potenciar la capacitat d'aquests instruments de finançament en benefici del teixit empresarial, el creixement de l'economia i la creació d'ocupació.» És lícit preguntar-se avui com està això, si disposem de la fitxa bancària, si el Govern també treballa a crear

les estructures necessàries per construir el futur banc central de Catalunya.

Aquesta síntesi d'aquests quatre punts que són necessaris per seguir avançant..., al nostre criteri, s'haurien de complir abans del 27 de setembre. Ens agradaria saber si el Govern també ho compleix; ja ho preguntarem en altres àmbits.

I també, com s'ha dit també, caldria que el model, que és un debat que també..., quan vam fer reunions amb treballadors i amb l'Agència Tributària de Catalunya, els dèiem que no podíem reproduir el model de l'agència estatal, sinó altres models d'entorns europeus més reeixits, pedagògics i eficaços.

S'ha dit també que hi havia –i és veritat– una polèmica respecte a la supressió de l'escala tècnica i la seva extinció, que afecta cinquanta treballadors públics. Ens sumem a moltes veus, com explicitava el diputat Vendrell..., que aquest esquema transicional –que ho serà passi el que passi, perquè hem d'aprofundir en la democràcia– no pot minvar drets, sinó que els ha de garantir i ampliar.

I finalment dues qüestions..., tres qüestions finals. Una d'una esmena verbal –diguem-ho així, no?– que sí que es va acceptar respecte a un esquema transicional, quan es parlava de l'ordenament jurídic, que es citaven la Constitució i l'Estatut d'autonomia..., ens vam proposar que, com estàvem en un esquema transicional, des del principi de legalitat ho reduíssim a l'ordenament jurídic vigent, per no haver de canviar dintre de dotze o divuit mesos la llei. Per tant, ordenament jurídic vigent, sigui quin sigui en cada moment; avui serà l'Estatut d'autonomia, i esperem que dintre de divuit mesos sigui la constitució, la futura constitució catalana.

I l'altra en què també ens vam manifestar en contra era respecte a les retribucions variables, que quedaven amb una potestat discrecional, ara per ara, del Govern, pendent del desenvolupament en un futur règim específic. Es mantenen l'article 2 i l'article 12 bis.2. Nosaltres no en som partidaris, és remetre al Govern una mena de xec en blanc, i pensem que caldria posar en la mateixa llei els criteris, les directrius o els límits, no?, a la discrecionalitat a l'hora de regular retribucions variables.

I finalment també, i com penso que han dit altres diputats, del que es tracta també és del model. Nosaltres, quan vam fer les reunions, manifestàvem que el debat de veritat era com seria el nou model fiscal català, que calia un nou model molt més innovador, sota un nou paradigma i sota una nova pedagogia fiscal –nosaltres som dels que defensem que s'han de pagar impostos, i ho fem amb passió, perquè dels impostos depenen les condicions de vida de la gent, els hospitals i les escoles–; que aquest nou model havia de tenir ànima redistributiva, escala progressiva, i hauria de ser molt més directe i molt més just. Perquè, finalment, el debat que es planteja aquest país respecte a com serà la democràcia per a les generacions que vindran també ja parla les dues contradiccions fonamentals que haurem de resoldre: com s'ha de governar o com s'ha d'autogovernar el nostre poble, i com hem

de redistribuir la riquesa; una riquesa molt, molt, molt desigual si tenim en compte que totes les retallades fetes des del 2010 –5.300 milions d'euros si no m'equivocho– equivalen exactament a un terç de la riquesa dels deu catalans més rics.

Gràcies, conseller.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per fixar la posició, la diputada Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Conseller, presidenta, gràcies. Per anunciar el meu vot favorable i aportar alguns arguments en aquest debat.

Primer, si ens cenyíssim estrictament al text, avui el que fem és quelcom d'ordenació necessària dels professionals que treballen a l'agència tributària. Senyor Coto, la proximitat no dóna de cap manera... –i això crec que hauria de matisar-ho en les seves paraules–, de pitjor seguiment del frau fiscal, perquè estem posant en qüestió la professionalitat dels cossos tècnics. El principi de l'agència tributària és un principi de professionalitat i d'independència, amb independència que sigui pròxim o que sigui llunyà. I aquest és un element molt important, que avui podem fer una contribució també en aquest ordenament dels cossos de l'agència tributària, al creixement, la tipificació de les seves funcions, etcètera.

Però volia simplement dir-los dos arguments: més enllà del que passi en el futur la història dirà que probablement un dels greus errors del Govern d'Espanya és no haver fet una agència tributària única a Catalunya. Potser en algun moment, dubto que ara, la capacitat d'haver recaptat tots els impostos aquí hauria donat un punt d'esperança de la possibilitat..., hi insisteixo, eh?, més enllà de si un estat independent o un estat o una altra qüestió.

Per tant, el que estem fent avui pot servir per al futur, d'ampliar tota la recaptació de tributs; però, en tot cas, avui assentem les bases per a aquell model, més enllà del model de fiscalitat, que haurem de debatre amb molta profunditat.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Morell.

Joan Morell i Comas

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, conseller, ara sí, per posicionar-nos com a grup parlamentari sobre aquest Projecte de modificació de la Llei 7/2007, de l'Agència Tributària de Catalunya, per a l'ordenació dels cossos tributaris d'adscripció exclusiva a la Generalitat. Permetin-me, també, una salutació als representants dels treballadors, que no és que no els volguéssim

saludar, és que no m'havia fixat que hi eren. Per tant, com a tothom a qui hem donat les gràcies i hem saludat, gràcies també per acompanyar-nos en la tramitació del Ple d'avui. Bé.

Els companys que han parlat ja han dit moltes coses. Intentarem no repetir aquells coses en les quals estem d'acord i que és evident. Però sí que és veritat que és una llei molt tècnica. També és important que tinguin clar que tant el Govern de Catalunya com també el Grup Parlamentari de Convergència i Unió tenim entre els nostres objectius prioritaris el ple desenvolupament de l'Agència Tributària de Catalunya el més aviat possible, tant en les competències que actualment ja tenim atribuïdes i en el futur proper, que esperem que sigui proper, les necessàries per a l'aplicació de tots els tributs suportats a Catalunya.

Tots sabem també que l'Agència Tributària de Catalunya es va crear per llei, el 7 del 2007, i avui precisament modifiquem aquesta llei amb l'objectiu de donar compliment al que disposa l'Estatut d'autonomia de Catalunya, per tal que des d'aquí puguem gestionar, inspeccionar i recaptar tots els impostos de Catalunya. I després també el 2014 es van fer unes modificacions que, entre d'altres coses, creaven un cos, demanaven, instaven el Govern que presentés en el Parlament de Catalunya un projecte de llei sobre l'ordenació dels cossos. I aquí estem, eh?, per això estem avui aquí, perquè jo penso que ho aprovarem, per fer precisament això: donar compliment a un mandat que van encarregar al Govern, el Govern ho compleix i el Parlament ho aprovem.

Abans d'entrar en alguna altra matisació, de forma constructiva i sense voler fer cap susceptibilitat, donar les gràcies tant a l'Àlvia Romero, com a en Josep Lluís Salvadó, com també al Vendrell, com a tots els diputats que hi han treballat. I, bé, jo penso que s'ha detectat que l'ambient de treball com a mínim ha sigut positiu i agradable, però m'agradaria fer algun matís.

Al senyor Vendrell, com diu, hem de procurar no crear confusió. És veritat, eh? És a dir que, almenys, ens hem d'esforçar en les intervencions que fem a no crear confusió, però que també quedi clar que no es declara extingir l'escala tècnica, que és un dels elements que hem tingut, intensos, de treball.

Al senyor Villegas, de Ciutadans, que feia aquella pregunta i deia: «Amb aquesta llei serem més eficaços? Serem més eficients? Hi haurà menys frau fiscal?» Jo crec sincerament que sí, per això fem aquesta ordenació. I com a mínim tots, cada u des de l'àmbit que ens toca, ho hem d'intentar.

Al David Fernández, de la CUP, l'esmena aquesta que deia verbal l'hem acceptada, i també gràcies per les aportacions que ens havíeu fet.

I al senyor Coto, eh?, amb tot el rigor que hi pugui haver: aquesta llei no és cap *papelón* i al conseller Mas-Colell no li toca fer cap *papelón*. Amb aquesta llei el que intentem és millorar l'agència tributària, posar ordre en els cossos tributaris, i per això ho fem. Vostè ha vingut aquí, ha parlat de tot el que ha volgut. Està bé, eh? Alguns diputats hi han fet referències i jo no m'hi

estendré. Però ha parlat gairebé de tot menys d'aquesta llei.

Jo crec sincerament que aquesta vegada ha sigut una mica poc rigorós, perquè no és veritat que no es contemplin ni el mèrit ni la capacitat. Jo crec que vostè –amb tots els respectes, eh?– no s'ha llegit o no ha aprofundit massa la llei, perquè si l'hagués llegida sabria que, precisament, el mèrit i la capacitat són uns temes que hi surten. I tampoc no és veritat que això ho fem per col·locar amiguets, ni d'un partit polític ni d'un altre.

I, finalment, eh?, jo crec que totes les discrepàncies són correctes. Vostè pot discrepar de l'acció del Govern, vostè pot discrepar d'algun conseller. Jo reconec que tinc molt a aprendre, però el que no faria mai és fer el ridícul i menystenir un conseller del prestigi que té i de la capacitat. Discrepància sí, però menystenir..., jo crec que hauríem de ser tots plegats una mica més humils i ser conscients de cada u on estem.

També és evident que aquesta agència tributària –tots ho hem parlat– no està ni dissenyada ni preparada per gestionar la totalitat dels tributs que tenim. I si, a més a més, hi afegim els que ja gestionem, els tributs nous que s'han creat recentment, tot el tema de les competències actuals que volem, com la de l'executiva, i assumir en un futur proper tots aquests impostos que ara no gestionem, com la renda, l'impost de societats, l'IBI, etcètera, això fa encara més necessària una nova organització d'aquesta administració tributària i el que vol dir poder tenir més personal. Hem de procurar entre tots que sigui més adequada, més racional, més eficient i també més eficaç. I això no vol dir que necessitem més personal, que no agraïm a tot el personal de l'agència tributària la bona professionalitat que estan fent. I no cal dir que tot això, que algú ho ha posat en qüestió..., també volem que aquest enfortiment de l'Agència Tributària de Catalunya també suposi una millora en la lluita contra el frau fiscal, que ja s'està portant a terme. Per poder fer-ho, per poder fer-ho bé i per poder fer-ho millor és evident que necessitem més mitjans de molts tipus, però, sobretot també, més personal per poder-ho portar a terme amb garanties.

L'objectiu d'aquesta llei –jo penso que val la pena remarcar-ho, tot i que alguns diputats i diputades ja n'han parlat– és establir l'estructura de cossos tributaris, les seves funcions i el seu règim jurídic específic. Ho dic perquè en la llei que aprovem avui, que modifiquem avui, no hi hem de modificar moltes més coses. Avui ens limitem només a aquest aspecte.

I les principals mesures i modificacions més rellevants que s'hi fan –ja n'hem parlat, de totes les disposicions addicionals que hi han, no ho repetirem, però– sobretot són simplificar, racionalitzar aquesta estructura actual que ja tenim i que l'increment de personal es produeixi d'una forma eficient i ordenada.

Jo diria que, en resum i per acabar, necessitem i volem adequar l'Agència Tributària de Catalunya a les competències que actualment tenim assumides, a les que tenim previst assumir en un proper futur, amb garanties de qualitat, basada en la simplificació administrativa, que sigui més propera als ciutadans –i a les empreses,

evidentment–, que sigui més eficient i més transparent. I per a tot això necessitem més recursos i ordenar el personal, que és el que estem fent avui. I, per tant, gràcies a tots els que heu contribuït que això ho puguem millorar una mica; de veritat que amb les persones que hem tractat ha sigut un plaer.

I, per tant, per tots aquests motius donarem suport a aquest projecte de llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(José Antonio Coto Roquet demana per parlar.) Senyor Coto...

José Antonio Coto Roquet

Per al·lusions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies. Primer, al senyor Salvadó, d'Esquerra Republicana. Miri, fa un any vostès van guanyar les eleccions europees a la ciutat de Barcelona. Un any després són la quarta força política. Pensen que poden guanyar la Generalitat si són incapaços ni tan sols de ser..., ni tercera força política a la ciutat de Barcelona? Lliçons per part de vostès, cap. I *ojo* que el 27 de setembre no s'emportin una desagradable sorpresa, agradable per al conjunt de Catalunya.

I miri, senyor Morell..., escolti, quin prestigi té el senyor Mas-Colell? Al senyor Mas-Colell se'l valora per la seva gestió al front de la conselleria d'Economia, i quina gestió és? Una comunitat autònoma en fallida?, incapaç de pagar les factures?, que no es pot finançar als mercats financers?, que té un endeutament..., el més elevat de totes les comunitats autònomes d'Espanya?, que només ha fet que apujar impostos? Quin prestigi és aquest? Al contrari, el senyor Mas-Colell...

La presidenta

Senyor diputat...

José Antonio Coto Roquet

...el que està fent és deixar a l'altura del ridícul la Universitat de Harvard, gràcies a la seva pèssima gestió.

(Pausa.)

La presidenta

Començarem, en primer lloc, amb les votacions de les esmenes reservades.

En primer lloc, la votació de les esmenes números 1, 28, 35, 41 i 52.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 28 vots a favor, 83 en contra i 19 abstencions.

A continuació votem les esmenes números 4, 5, 6, 7, 19, 21, 22, 30, 31, 32, 33, 39, 40, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 53, 54, 55, 56 i 60.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 31 vots a favor, 87 en contra i 12 abstencions.

Votem ara les esmenes 17, 23, 25, 29, 43, 44, 59, 61, 67 i 69.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 19 vots a favor, 102 en contra i 9 abstencions.

A continuació, votarem dues esmenes tècniques. En primer lloc, l'esmena tècnica número 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 129 vots a favor i 1 abstenció.

Votem ara l'esmena tècnica número 2, que es tracta d'una proposta de tècnica legislativa.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 130 vots a favor.

A continuació, passem a votar el text del dictamen. En primer lloc, del dictamen, votem de forma separada la paraula «empresarial» de les disposicions addicionals vint-i-unena i vint-i-dosena. S'entén que el vot afirmatiu és a favor de mantenir la paraula «empresarial», i el negatiu és en contra.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 91 vots en contra i 39 abstencions.

I, per acabar, votem la resta del dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de llei d'ordenació dels cossos tributaris d'adscripció exclusiva a l'Agència Tributària de Catalunya ha estat aprovat per 72 vots a favor, 27 en contra i 31 abstencions.

Interpellació

al Govern sobre els mitjans de comunicació (tram. 300-00315/10)

Passem ara al punt novè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre els mitjans de comunicació.

(Pausa llarga.)

Carlos Carrizosa Torres

Señora presidenta, señoras y señores diputados..., en la pregunta que hemos realizado antes al Gobierno ya le hemos adelantado, señor Homs, algunas de las cuestiones que yo voy a desarrollar aquí algo más prolijamente.

El día 26 de mayo salió una noticia en la que se decía que la Generalitat da 7,2 millones a los medios catalanes a la espera del 27 de septiembre. Eso decía un medio, *El Economista*. No lo decía Ciudadanos, sino que ya se ve que hay medios no subvencionados por ustedes que piensan que esas subvenciones que dan ustedes son precisamente para cumplir unas finalidades políticas. En esa noticia se ponía de manifiesto lo siguiente: bueno, que han dado ustedes, en concreto a la prensa escrita, varios millones de euros; que, por ejemplo, a *La Vanguardia* le dieron ustedes 857.000 euros; al *Ara*, 600.000; a *El Periódico*, 600.000; a *El Punt Avui*, 600.000. Más o menos, ¿eh?, en números redondos.

Es curioso, por ejemplo, centrándonos en el primer medio de los que he hablado, que ustedes hayan dado 857.000 euros a un medio que ha ganado 3,68 millones de euros. 3.680.000 euros de beneficios, ha dado el periódico al que ustedes han facilitado 857.000 euros de subvenciones. Eso sin contar, señor Homs, que la Generalitat también contrata profusa publicidad, de forma poco transparente, con este mismo medio, y con todos los demás que yo le he mencionado. Y además de contratar publicidad ustedes compren, adquieren, muchos de estos ejemplares, que luego se reparten gratuitamente en diversos sitios públicos. ¿Por qué tenemos que dar 857.000 euros de dinero público –por qué– a quien gana 3.680.000 euros?

En el ámbito de las emisoras de radio, 150.000 euros a RAC1 i a RAC105, del Grupo Godó, y al señor Mikimoto, 100.000 euros para sus emisoras de Flaix. Son medios rentables, son medios que tienen ganancias y que, por ejemplo, en el caso de las emisoras del Grupo Flaix..., es radiofórmula. Me dirá usted: «Bueno, es que se subvenciona el catalán.» Oiga, todas las emisoras que emiten en Cataluña, como usted sabe, cumplen el requisito de emitir en catalán. Entonces, ¿por qué se está dando dinero a las emisoras del señor Calçada, alias Mikimoto? Se les está dando, ¿para qué? ¿Para que sea el comisario del tricentenari y para premiar los servicios prestados? ¿Cuál es la razón de que ustedes, en vez de dedicar todo este dinero a otros fines, como por ejemplo a camas en los hospitales, a recursos para Ensenyament, a la Ley de la dependencia...? ¿Por qué los catalanes tienen que subvenir con su dinero al pago de empresas que son rentables? Quiero que esto, si es posible, nos lo diga usted. A menos –a menos– que el pago de este dinero sea para comprar adhesiones inquebrantables para el apoyo al *procés*, para preparar las elecciones del 27 de septiembre, para que se hagan editoriales únicos cuando así convenga.

Regar con dinero público, señor Homs, los medios privados es una grave intromisión en la libertad de prensa y en la libertad de todos los catalanes para tener medios privados con líneas editoriales diversas y plurales. Ustedes lo unifican todo con estas subvenciones clientelares. Ustedes están haciendo un régimen clientelar. Hacen que la gente dependa de ustedes. Incluso, señor Homs, este tipo de intromisión en el mercado hace que medios que son rentables por sí solos, sea cual sea el idioma en el que está escrita la prensa...,

muchos de estos medios son rentables, y ustedes lo que hacen con esta política de subvenciones a medios que ya ganan dinero es distorsionar gravemente el mercado. Porque otros operadores libres que quieran iniciar negocio en este ámbito, o en este sector, de la comunicación lo encontrarán distorsionado por su intromisión y por el pago de tantas cantidades de dinero que hacen ustedes, que hace su Gobierno.

Yo quería dedicar esta intervención, porque así será la moción posterior, a dos ámbitos distintos: uno, este de las subvenciones que se da a los medios de comunicación privados, y, otro, el uso político que hacen ustedes de los medios públicos, especialmente de TV3 y de Catalunya Ràdio.

Mire, señor Homs, yo he preparado unas cuantas perlas que nos hemos encontrado en todo este tiempo en TV3, que hemos denunciado una y otra vez, sobre todo en la Comisión de Control de la Corporación..., y que es inútil que acudamos tanto a la Comisión de Control de la Corporación de Medios Audiovisuales de Cataluña como al CAC, que es inservible y que habría que cerrar.

Fíjese. Septiembre de 2013: TV3 explica a los niños que en 1714 Cataluña perdía su libertad.

En diciembre de 2013, se dedica más tiempo al caso Bárcenas que a la prórroga presupuestaria de la Generalitat. Se dedica el 27,2 por ciento del tiempo de información política al caso Bárcenas, y al caso Palau, el 9,8 por ciento. El caso Palau, que afecta a su partido, y que es de aquí, de Cataluña, ese tiene un 9,8 por ciento de tiempo dedicado en diciembre de 2013, frente a un 27 que se dedicó a otro asunto de corrupción de fuera de Cataluña.

En enero de 2014, el *Wall Street Journal* tituló en un artículo «What's on Catalan TV? Separatists.» Traducido: «¿Qué hay en la tele catalana? Separatistas.» Esto lo decía el *Wall Street Journal* en enero de 2014.

En febrero, se transmite un partido de baloncesto, le hacen una falta a un jugador del Barça, y el locutor diciendo: «Si no porten la senyera, per què els fan tantes faltes?», como si llevasen la senyera..., es más propio que les den codazos. Unas retransmisiones deportivas..., que luego nos encontramos lo que nos encontramos en algunos estadios.

En abril de 2014, mofas contra el presidente de Federalistes d'Esquerres.

En julio de 2014, se llama «quintacolumnistas» a Sociedad Civil Catalana.

En julio de 2014, se dan unas crónicas de los independentistas ucranianos, cuando derribaron el avión..., un avión civil de pasajeros, si se acuerda usted, en que murieron trescientas personas... Las crónicas de TV3 merecieron un artículo de Alfons Quintà, que había sido director de TV3, diciendo que era una vergüenza el sesgo que tenían las crónicas de apoyo por..., único lugar en el mundo en el que parecía que se estaba apoyando la labor de los independentistas ucranianos..., en nuestra TV3.

En septiembre de 2014, el sindicato de periodistas de TV3 dice que la cadena traspasa líneas rojas con informaciones sobre la Diada que cuestionan su imparcialidad.

En octubre de 2014, el consejo profesional de TV3 denuncia que se da un trato sobredimensionado al 9 de noviembre mientras se esconde el caso Pujol.

En noviembre de 2014, TV3 compara Rajoy con Hitler.

En enero de 2015, el panfleto de *L'endemà*, donde se comparaba España con un maltratador que se opone a que su pareja, Cataluña, se separe.

En enero de 2015, el tratamiento del caso Pujol fue..., bueno, cuando fue a los juzgados, la noticia en TV3 era que el presidente del sindicato que había denunciado a Pujol, se referían en el *telenotícies*, «busca l'atenció de les càmeres, ha vingut expressament de Madrid». Este era el comentario cuando teníamos a Pujol, al presidente Pujol, en los juzgados.

En marzo de 2015, el trato de TV3 al carnaval de Solsona, donde aparecen militares españoles y el Rei Carnestoltes los ametralla y los mata. Esto tuvo un tratamiento jocoso en TV3, y ahí están los vídeos.

Las preguntas de *Els matins*, el tema Innova de Reus, los debates de *.Cat*, que denunciarnos en la corporación la semana pasada...

TV3 nos cuesta a todos los catalanes, para tener este panfleto, 338,5 millones; TV3 junto con Catalunya Ràdio. Empiezan ustedes ahora a preparar la campaña del 27 de septiembre. ¿Cómo podemos consentir que ustedes sigan manipulando de esta forma los medios de comunicación públicos y privados?

En el segundo turno le diré cuáles son las medidas que propondremos en mociones para intentar evitar todo esto.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, constato simplement, per situar els termes d'aquest debat, que el seu projecte i el que defensa aquest Govern, i m'atreviria a dir que la immensa majoria d'aquest Parlament, doncs, estan veritablement a les antípodes: vostès voldrien que TV3 no existís, i vostès voldrien que no hi haguessin ni subvencions ni cap mena d'ajut a la premsa en català, perquè, vaja, qualsevol expressió feta en aquesta llengua tinc la sensació..., segurament és una sensació equivocada, però tinc la sensació que simplement els molesta.

Vull fer-li notar que, diguem-ne, en la seva exposició demostra, acredita que no s'ha mirat ni un sol paper dels que jo crec que s'hauria d'haver mirat a l'hora de formular una interpellació d'aquestes característiques. Perquè estic convençut que si s'ho hagués mirat, per exemple, enant al terreny de les subvencions, doncs

hauria, diguem-ne, descobert, eh?, hauria pogut constatar que aquest tipus de convocatòries responen a uns principis absolutament reglats, no?, que són en funció de les audiències que tenen cadascun dels diferents tipus de mitjans de comunicació, que hi ha unes lleis que suposo que vostè estaria disposat a complir-les –i, si no, ho diu clarament, no?– que manen i ordenen que el Govern i l'Administració de la Generalitat, doncs, dugui a terme un conjunt de polítiques de foment del català, perquè això és decisió d'aquesta cambra, que nosaltres, per descomptat, compartim plenament.

En aquest context, si vostè hagués escatit això i no hagués estat tan pendent de determinades cròniques, que jo desconec sincerament, però que veig que l'han induït a tenir una percepció errònia de tot plegat, una mica, doncs, potser s'hauria «percatat» o s'hauria adonat que en aquests moments –i, de fet, ja fa uns quants anys– l'Administració de la Generalitat de Catalunya, el Govern de Catalunya no dona subvencions per a projectes als mitjans de comunicació, i que les úniques subvencions que dona són per al foment de la llengua catalana, d'acord, ho torno a dir, amb els mandats que hi ha en aquest Parlament. I que en aquesta qüestió, doncs, s'ha passat de 19,7 milions d'euros a 7,2. Vol dir una retallada del 63 per cent, que està molt per sobre de la mitjana de les retallades que s'han hagut de fer per conseqüència de la mateixa crisi econòmica i de la situació financera de la Generalitat de Catalunya en aquests anys, no? Ho dic perquè tingui un punt de perspectiva, i sobre aquesta perspectiva pugui fer –ho crec sincerament si té un punt d'honestat en el plantejament polític– uns judicis de valor que no poden ser en qualsevol dels casos els que vostè ha fet aquí, o almenys alguns dels que ha fet aquí, no?, perquè és evident que es pot discrepar en moltes coses, però aquests pressupòsits que vostè formula sobre la dependència pressuposada dels mitjans de comunicació en el nostre país, de les decisions suposadament arbitràries, que no ho són, del Govern de la Generalitat, disten molt de la mateixa realitat.

El mateix ens passa quan s'aproxima al tema de TV3, no?, perquè acredita un desconeixement de les mateixes lleis, no? Perquè no depèn del Govern la confecció de la graella de TV3. De fet, hi ha moltes coses, com es pot imaginar i com correspon, per altra banda, que el Govern comparteix i d'altres que no comparteix de les que fa TV3. Perquè si alguna cosa té TV3 és l'expressió del pluralisme en el nostre país, i això vostè, si estigués... (*Veus de fons.*) Sí, home, sí, si vostè estigués al cas de les dades que certifiquen les audiències i les valoracions dels informatius, per exemple, de TV3, doncs, potser no s'atreveria a fer les asseveracions tan contundents que ha fet. I no ho dic per a descàrrec del Govern, perquè el Govern no hi té res a veure en tot això..., vaja, però res a veure, no?, sinó que ho dic en descàrrec de la gent que hi treballa. Perquè crec que resulten ofensives algunes de les afirmacions que ha fet, a tenor dels professionals que treballen a TV3, que crec honestament que fan molt bé la seva feina. I ho diu algú, portaveu d'un govern i conseller de la Presidència, que no comparteix moltes de les coses que a vegades es fan a TV3, com no podia ser d'una altra manera. Perquè és evident que no m'agrada tot el que

es fa a TV3. Mal símptoma seria si m'agradés tot, o ens agradés tot al Govern de Catalunya, el que es fa a TV3, perquè llavors sí, vostè tindria raó en què no expressaria cap mena de pluralisme, sinó simplement la visió d'una part, per molt important que sigui, que és la del Govern de la Generalitat, no?

Per tant, vagi per endavant, és a dir, el judici que nosaltres fem, doncs, sobre el que pugui fer o deixar de fer TV3, des del punt de vista del seu contingut pot ser tan exigent com el de qualsevol altre, i ho és, no? El que jo crec que no és admissible, a tenor de la valoració que fan els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, dels consums dels informatius, per exemple, de TV3, és que vostè digui algunes de les coses que ha dit i que jo no vull reiterar però que consten en el *Diari de Sessions*, i li pregaria que algunes d'elles almenys tingués a bé rectificar-les perquè són profundament greus, i a més a més absolutament allunyades de la mateixa realitat de les coses. Perquè es poden fer judicis de valor, només faltaria, i tenir perspectives i opinions diferents, però vostè ha fet algunes asseveracions sobre el que ha dit o fet TV3 que són, des del meu punt de vista, inacceptables, perquè no són per a res ni una tan sols aproximació a la mateixa realitat.

Per tant, sobre les dues coses que vostè em planteja, esperant, i estaré expectant a veure quin tipus de solucions li planteja que no siguin carregar-s'ho tot, vol dir tancar TV3 i deixar de fomentar l'ús del català en els mitjans de comunicació, que, ho reitero, és un mandat d'aquesta mateixa casa, doncs, quines propostes formula.

Moltes gràcies, senyora presidenta i senyor diputat.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Bueno. Mire, señor Homs, ha usado usted la excusa que suelen usar con este tema de las subvenciones, de que las razones que esté expresado el medio del que se trate en catalán, que se exprese en catalán. Ya le he dicho yo que cuando ustedes están subvencionando medios que disponen de dinero suficiente, que son medios rentables, la excusa esta del catalán decae absolutamente, porque no deja de ser un mercado, el de Cataluña, en el que tanto lo transmitido por las ondas en catalán como en la prensa escrita se compra, tiene futuro, puede ser rentable, y en ese momento –en ese momento– es cuando cualquier subvención que se otorga a un medio que, como le he dicho y le he recordado, *La Vanguardia* gana 3,68 millones de euros, ¿por qué le tienen que dar ochocientos y pico mil euros más? Entonces, no es la razón del catalán.

Y luego también le quería reprochar a usted las insinuaciones que se hacen siempre que llegamos a este punto, que ustedes se acogen a sagrado: ¿es un ataque a Cataluña o es un ataque al catalán? Porque estamos diciendo que usted no subvencione a determinados periódicos que siguen su línea política, entonces resulta

que nos estamos metiendo con el catalán. Entonces esto es bastante un argumento..., un argumento al que a ustedes les gusta acudir, que es como acogerse a sagrado y decir, y tergiversar. Y además, oiga, no deja de ser, pues bueno, algo ofensivo que entre catalanes nos estemos arrojando a la cabeza si queremos o no queremos que nuestro idioma también sea un idioma próspero y vivo como lo es hoy día. Por lo tanto, no son admisibles ese tipo de reproches más que desde la perspectiva política del ataque, que bien flaco favor le hace a Cataluña y a su cohesión social cuando las cosas se llevan a esos términos.

Quería comentarle que respecto al pluralismo, respecto a TV3, tampoco queremos cerrar TV3, pero nos gustaría que fuese un medio que no fuese sobredimensionado. Para la estructura que necesitamos aquí en Cataluña, es un medio claramente sobredimensionado: que nos cuesta a todos los catalanes muchísimo dinero, que encima no nos da pluralidad, objetividad, neutralidad.

Mire, señor Homs, hemos estado discutiendo la Ley electoral hace poco, y no había forma que nos pusiésemos de acuerdo en que la Ley electoral catalana contenga un precepto sobre la proporcionalidad: la proporcionalidad de la presencia de los partidos políticos en TV3. Esto no era posible que se incluyese en la ley catalana, a pesar de que está en la LOREG. ¿Por qué? Porque ustedes no quieren que los partidos políticos presentes en Cataluña tengan la misma presencia proporcional que tienen en la sociedad. Ésta es una de las razones por las que ustedes, que quieren acaparar todo el espectro político y anular el pluralismo político, es una de las razones por las que siguen con mano férrea apretando los tornillos en TV3, los tornillos de la libertad comunicativa.

Y, por cierto, otra de las cosas que ustedes hacen es rápidamente, igual que cuando se critican las subvenciones a los medios de comunicación ustedes dicen «atacan al catalán», cuando se ataca esta intromisión intolerable del Gobierno en los medios de comunicación, ustedes dicen: «Están atacando a los periodistas, que los periodistas son muy buenos profesionales, ¿o es que acaso ustedes dudan de los periodistas?» Señor Homs, nosotros dudamos de las directrices políticas que imponen ustedes.

Y para acabar ya..., ya le dije que..., ya me he referido a que el último ejemplo es el .Cat: el .Cat ya está preparando debates sobre el 27-S en los que están ausentes aquellos que entendemos que si se convocan elecciones el 27-S son unas elecciones autonómicas y no unas plebiscitarias, como ustedes quieren llevar adelante.

En la moción subsiguiente a esta interpelación nosotros abogaremos por la supresión del CAC porque es inoperante; porque se supriman las subvenciones a los medios de comunicación privados y públicos porque están injustificadas las que ustedes están prestando; y porque se establezcan unos criterios claros y transparentes para la publicidad institucional en estos medios. Porque los empresarios que tienen dificultades para que sus empresas avancen no están recibiendo ni estas

generosas subvenciones ni los créditos que deberían estar pudiendo alcanzar, y que el voraz sector público que ustedes representan con su déficit descomunal están sustrayendo a todas las empresas y los ciudadanos del país con su política económica.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Sincerament jo..., perquè realment, si vostè està convençut que per a nosaltres l'ús del català és una pura excusa, vol dir que..., vaja, que no compartim en absolut l'aproximació sobre aquesta qüestió, no?

El tema de l'ús del català en els mitjans de comunicació –i em remeto als mateixos estudis que es fan sobre l'ús de la llengua a través dels mitjans de comunicació– és una aposta d'aquest Parlament molt majoritària. Vostès no hi són, perquè a vostès això del català, almenys en el seu ordre de prioritats, doncs, ocupa la que ocupa, i aquí hi ha una decisió compartida per diferents formacions polítiques, i no de fa pas poc temps, sinó de fa molt temps, de fer una aposta decidida, no una excusa, no, és una aposta a favor de la llengua catalana perquè està en una situació objectivament minoritzada en la presència dels mitjans de comunicació. Ho està, i, si no, vostè miri's les dades dels informes que objectiven l'ús i els consums de la llengua catalana en els mitjans de comunicació. I per això hi ha una decisió política presa per aquest Parlament, de dir: «Escolti, la qüestió de la llengua, d'una llengua minoritzada en els mitjans de comunicació, ha de tenir un recolzament públic. I a més a més es fa des d'una perspectiva... –per això em sorprèn, diguem-ne, algunes de les seves asseveracions, no?–, es fa des d'una perspectiva que no és arbitrària, sinó que respon a una pura fórmula matemàtica a partir de les dades d'audiència i de l'OJD. És així. El que passa és que vostè no s'ha mirat..., no s'ha pres la molèstia de mirar-se les convocatòries.

I si vostè coneix algú del món de la comunicació que ha sol·licitat aquest tipus de subvencions per la llengua catalana i no les ha rebudes me'l porta, perquè no existeix. Per tant, no hi ha cap element d'arbitrarietat per part del Govern, simplement hi ha una decisió que consisteix, sobre una bossa, que és la que aprova cada any aquest Parlament –que s'ha reduït, per cert, un 63 per cent–, doncs, es distribueix en funció d'un criteri purament matemàtic, a partir de les audiències que tampoc valora ni estableix el Govern de la Generalitat. Miri si és fàcil, això no té trampa ni cartró de cap de les maneres. Això sí, hi ha una decisió política, ho reitero, que és donar recolzament a aquells mitjans que ho fan en català per una raó purament bàsica, que és que el català està minoritzat en els mitjans de comunicació a Catalunya. Això és així. I vostès, evidentment, estan en contra, i sabran vostès per quin motiu; però, en qualsevol cas, jo el que els demanaria en al-

tres ocasions és que tinguessin el coratge d'explicar les coses veritablement pel seu nom.

Val també per a la qüestió de TV3, eh? Vostè considera que TV3 està clarament sobredimensionat; per tant, vol dir que està absolutament a favor de moltes més retallades a TV3, no?, cosa que després no transmet, diguem-ne, a la plantilla, no té el coratge de transmetre-li-ho a la plantilla, perquè vostès diuen el que els convé a cada lloc i en funció de cada circumstància.

I, òbviament, jo també li demano una cosa, abans de fer asseveracions com les que ha fet, no?: acrediti'm algun tipus d'intromissió per part del Govern sobre els continguts de TV3. Perquè no es pot venir aquí a acusar, que és una acusació greu, d'intromissió del Govern amb relació als continguts de TV3 i no acreditar res. Perquè, li ho ben asseguro, òbviament, en la nostra perspectiva hi ha molts aspectes dels continguts de TV3 –abans ho deia de passada– que nosaltres no compartim. Perquè precisament és una televisió feta per professionals, plural, que recull molts punts de vista, i, a vegades, moltes orientacions que, li ho ben asseguro, per re són les del Govern, no? I això, a més, és com deu haver de ser; m'imagino que és com deu haver de ser, no?

Per tant, intromissió per part del Govern, si vostè creu que n'hi ha alguna, acrediti-ho, però no facin aquestes acusacions genèriques, perquè això és propi de l'època de la inquisició o d'una actitud que en castellà li diria que és aquella dita que tenen, no?: «Piensa el ladrón que todos son de su condición.»

Potser vostè respon a aquest paradigma, no ho sé, però podria ser, almenys escoltant-lo.

I un últim apunt, simplement perquè el tingui en compte a l'hora d'escriure la moció que posaran a votació en aquest Parlament: la supressió del CAC –ho dic perquè en tingui coneixement– requereix la modificació de l'Estatut. I vostès que a vegades quan els convé es presenten com a tan legalistes, doncs, portin una modificació de l'Estatut si el que volen és, doncs, l'eliminació del Consell Audiovisual de Catalunya, que, evidentment, és una garantia, precisament, de pluralisme i de bon fer en el món dels mitjans de comunicació, i un exemple que crec que no hi és a la resta de l'Estat espanyol.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Se suspèn la sessió fins aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i quatre minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i un minut. Presideix la vicepresidenta primera del Parlament, acompanyada del vicepresident segon i els secretaris primer, segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Ensenyament, d'Inte-

rior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i d'Empresa i Ocupació.

La vicepresidenta primera

Reprenem la sessió amb el setè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de mesures extraordinàries i urgents per a la mobilització dels habitatges provinents de processos d'execució hipotecària.

Projecte de llei

de mesures extraordinàries i urgents per a la mobilització dels habitatges provinents de processos d'execució hipotecària (debats de totalitat) (tram. 200-00045/10)

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta aquesta iniciativa legislativa, en nom del Govern, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustres diputats i diputades, bé una intervenció molt concisa, molt precisa, potser amb un punt de redundància, perquè, en definitiva, fa poques setmanes, concretament el 30 d'abril, el Govern, doncs, presentava un decret de mesures, de noves mesures, de nova onada amb relació a la garantia del dret a l'habitatge. Ha estat una legislatura intensa, una legislatura marcada per la necessitat de prendre decisions urgents per protegir els ciutadans en risc de perdre el seu habitatge per impagament d'hipoteques, per impagament de lloguers, ha estat una legislatura, en conseqüència, que ja deixava enrere altres estratègies d'atac, eh?, del dret social a l'habitatge, basades en la promoció d'habitatge nou i on, per tant, ens hem concentrat en la dimensió més social, de garantia, de protecció dels ciutadans que es trobaven en risc de perdre el seu habitatge.

El nou moment, aquest nou moment, a més a més, ha coincidit amb la possibilitat que alguns actors, alguns fons d'inversió internacionals poguessin irrompre a Catalunya fent-se propietaris de carteres d'hipoteques o de fons d'immobles importants, sovint, a més, per si això no fos prou, doncs, sovint, a més, amb alguns ciutadans residint-hi, eh? Per tant, va ser aquesta qüestió d'oportunitat la que ens va forçar, la que ens va empenyer a prendre aquestes noves mesures.

Vull agrair a la cambra, en primer lloc, el suport en la formulació del decret i que s'hagi tramitat com s'està tramitant, amb forma de projecte de llei. Vull agrair, també, que no hi hagi hagut cap grup parlamentari que hi hagi fet una objecció a la totalitat i que, per tant, hagi plantejat un text alternatiu, els ho agraeixo molt sincerament. Crec que aquestes circumstàncies que ens toquen viure avui, doncs, reclamen una certa alineació en les polítiques que han de tenir i hem de poder tenir una incidència concreta en el nostre dia a dia més immediat. Els ho agraeixo i espero que, doncs, en la mesura que ho considerin oportú, enriqueixin vostès

aquest projecte de llei amb les consideracions, les acotacions que considerin pertinents.

Els estalviaré l'històric, eh? L'històric el van fer fa poques setmanes aquí, al Parlament, com el Govern va planificar, amb els nostres pressupostos, inversions a l'entorn dels 240 milions d'euros per protegir els ciutadans. Aquest any 2015 arribarem a la punta de màxima protecció de famílies, 35.000 llars rebran algun tipus d'ajut, de complement, per impedir que perdin l'habitatge per impagament de lloguer, per impagament d'una quota hipotecària, 35.000 famílies. Això vol dir que es fa un esforç ingent, amb la dotació pressupostària oportuna i que, en definitiva, ens permet, doncs, minimitzar al màxim les conseqüències ferotges que ha tingut aquesta recessió econòmica amb els ciutadans.

Malgrat això, és evident i són dades objectives que encara al 2014 hem hagut de lamentar moltes execucions hipotecàries, eh?, i amb dades objectives, podem afirmar i reconèixer més de 10.000 situacions de persones físiques que s'han vist, doncs, finalment en processos d'execució que han culminat contra les seves persones físiques, i aquí el Govern no podíem restar-hi insensibles i jo crec que és important que aquesta cambra prengui consciència que haurem estat la primera de les disset comunitats autònomes, la nació de Catalunya, la que haurà pres per primera vegada aquesta iniciativa. Una iniciativa que, a més a més, estem convençuts que haurà estat més eficaç que alguna altra iniciativa que han pres altres contrades de l'Estat espanyol i que han acabat finalment suspeses i tombades pels tribunals. Nosaltres hem acotat iniciatives, les hem pres i resulten eficaces en el curt termini, en el termini més immediat. Fixin-se en aquest sentit que el simple anunci i l'aprovació d'aquest decret per part del Govern, que ara es tramita en forma de projecte, ha suposat ja ràpidament, automàticament, doncs, la comunicació d'unes 2.000 situacions en les quals el Govern de Catalunya pot exercir aquest dret de tempteig i retracte.

En molts casos, a més a més, ho farem, eh?, ja els avanço que en molts casos ho farem; és públic, és conegut l'acord que ja vam subscriure en el municipi de Salt, i més enllà del municipi de Salt en vindran molts. Hi ha dotació pressupostària per fer-ho i hi ha previsió de poder-ho fer en els propers anys. Fixin-se que, a propòsit d'aquest decret, el Govern de Catalunya tenim l'oportunitat i jo crec que la política a Catalunya té l'oportunitat d'incrementar significativament tot el que és el parc públic d'habitatge. És la gran oportunitat, però és una gran oportunitat que, a més a més, hem de poder aprofitar per canviar els costums i el règim de tinença i anar retirant un règim de tinença vinculat a la propietat per anar afavorint, per anar estimulant, per anar protegint un règim de tinença basat en el lloguer. Per tant, incrementar el parc públic d'habitatge i, alhora, fer-ho afavorint un règim de tinença de lloguer.

Per poder tenir solvència davant dels ciutadans en aquest tipus d'objectius és molt important que gestionem amb eficiència, amb eficàcia, el propi parc públic de la Generalitat. En aquest sentit, crec que els números que

presenta l'Agència Catalana de l'Habitatge –aquí hi ha el seu director– són exemplars, eh?, i en aquests moments hem minimitzat al màxim el nombre d'habitatges que formen part del parc públic de la Generalitat i que estan buits. L'hem minimitzat al màxim, i les situacions que es troben en aquests moments formalment, doncs, buides és perquè tenen situacions i casuístiques d'ordre molt divers, sovint fins i tot vinculades a alguna ocupació concreta per part d'algun ciutadà.

Per tant, el parc públic de la Generalitat l'hem minimitzat significativament, i a través de l'exercici d'aquest dret de tempteig i retracte estem convençuts –i aquest és un compromís que puc subscriure en seu parlamentària– que a dos anys vista l'incrementarem, com a mínim, en un 10 per cent. Estem convençuts que podrem exercir el dret de tempteig i de retracte i formalitzar adquisició d'habitatge a l'entorn de 1.200, 1.300, potser fins i tot 1.400 habitatges nous. Aquesta és una dada objectiva que jo em vull comprometre a poder fer, entre aquest any 2015 en què estem i entre l'any 2016.

Hi insisteixo, una adquisició de nou parc d'habitatges que hem de posar en règim de lloguer, no som partidaris de –en definitiva– tornar a afavorir el dret social a l'habitatge a través de la promoció pública d'habitatge en règim de propietat, no en som gens partidaris. Això jo crec que aquest és un debat que s'haurà d'afrontar, molts de vostès són diputats amb vasta experiència, fins i tot alguns amb responsabilitat de govern, i saben el cost que tenia la promoció d'un habitatge que acabava en règim de propietat d'un ciutadà. Com pot, l'Administració, destinar una mitjana de 80.000 euros per habitatge per promoure, en definitiva, que un ciutadà accedís a un règim de propietat? Com podem permetre-ho, això?

Jo crec que hem de buscar altres estratègies, perquè el moment ha canviat. El com no ens interroga, no ens interpella, un model on avui és evident que l'habitatge protegit és, fins i tot, més car que l'habitatge al qual s'accedeix en règim de renda lliure. És evident que el model heretat col·lapsa. I per tant, estem davant d'una oportunitat de repensar el model. Mentrestant, al Govern seguirem treballant, treballant amb la preocupació de protegir al màxim els nostres conciutadans i, ara que s'ha posat de moda instar al diàleg, seguirem el diàleg no només de mediació i d'intermediació amb els ciutadans en situació de dificultat, sinó que també seguirem i mantindrem el diàleg –sembla que és una política nova, aquesta– amb les entitats financeres, però de la manera que hi ha de dialogar l'Administració, i és aprovant un impost sobre pisos buits o és advertint, com farem amb les mesures en aquest decret, que no tolerarem habitatges buits al nostre país i que promourem amb totes les garanties i seguretat jurídica que sigui necessària, amb tota l'eficàcia del legislador que sigui necessària, garantirem que no hi hagi pisos buits a Catalunya.

Fixin-se, això és dialogar amb les entitats financeres. M'agradarà veure quines noves polítiques s'incorporen a l'entorn del diàleg amb les entitats financeres i que resultin eficaces: impost sobre pisos buits i, en aquestes circumstàncies, també, l'advertiment que

no tolerarem pisos buits que hagin estat adquirits per qualsevol tipus d'entitats com a conseqüència d'execucions hipotecàries, de dacions en pagament, el que sigui.

En definitiva, confio que valorin i enriqueixin aquest projecte de llei que ara inicia el seu tràmit, els agraeixo moltíssim que no l'hagin bloquejat, el Govern no tenia majoria per tirar-lo endavant si no hagués estat amb la seva complicitat, de tots vostès i, per tant, els convido no només a aprovar definitivament aquest projecte de llei, sinó també, a propòsit d'aquest projecte, a revisar el model que, sense cap mena de dubte, jo crec que des de tots els punts de vista ja ens col·lapsa.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

A continuació, atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, passem directament al torn d'intervencions dels grups per fixar el posicionament.

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, honorable presidenta. Conseller, diputades, diputats, com recordava el conseller, tenim un debat que, de fet, el varem reproduir fa poques setmanes, el 30 d'abril. Ha canviat poca cosa d'ençà d'aquell moment, i, en tot cas, intentarem fer una anàlisi i una intervenció el màxim de breu possible intentant aprofundir en alguns aspectes que ja el diputat Roger Torrent en aquell moment ens va posar al damunt de la taula.

El conseller comentava i, de fet és una màxima que ha aparegut darrerament en el debat polític, la realitat que tenim en aquests moments que és que una realitat paradoxal d'un país, en el qual existeixen pisos buits, encara existeixen pisos buits, i persones que no tenen garantit el dret d'accés a l'habitatge. I tant a nivell del dret d'accés a l'habitatge com d'altres aspectes també, diguem-ne, prou importants en aquesta matèria, com és el dret d'accés a subministraments bàsics, en aquesta cambra parlamentària hem tingut, en les darreres setmanes, en els darrers mesos, ens els darrers anys, debats profunds, debats de mesures que no només estan previstes des del punt de vista, si m'ho permeten, conjuntural, com a mesura excepcional, sinó que el plantejament que nosaltres, el nostre grup parlamentari fa, és que siguin mesures estructurals que neixin per quedar-se.

Hem aprovat, en aquest sentit –en algun cas amb complicacions, però entenem que amb avenços significatius–, mesures, per exemple, doncs, per garantir allò que fa referència al dret als subministraments bàsics, mesures que en el seu moment han estat impugnades però que en aquests moments tenim també mesures plenament vigents en aquesta cambra i prou avançades, des d'un punt de vista de comparativa a nivell de l'Estat espanyol. Hi ha en tramitació un impost de

pisos buits per intentar, doncs, aprofundir també en aquest aspecte, i avui també, doncs, posem al damunt de la taula una altra mesura, que és aquest projecte de llei de mesures extraordinàries i urgents per mobilitzar el parc d'habitatges provinents de processos d'execució hipotecària.

Per tant, la primera qüestió és mesura excepcional, però que neix amb la voluntat de convertir-se en una mesura estructural que es quedi. Bàsicament, per garantir un dret que considerem que és substantiu, que és el dret a l'habitatge, un dret a l'habitatge que en el seu moment ja, a través d'una llei l'any 2007 es va posar al damunt de la taula, amb algunes mesures que el Govern torna a recuperar, no amb la mateixa profunditat que hi havia però que en algun cas torna a recuperar i que en aquell moment en el qual la situació econòmica, socioeconòmica, era prou, diguem-ne, greu però no tan greu com la que tenim a l'actualitat, doncs, eren mesures que realment es va veure o s'ha vist des d'una perspectiva històrica, si m'ho permeten, que eren mesures encertades, mesures que, realment, doncs, tenien prou sentit comú.

En tot cas, les solucions que planteja aquest projecte de llei són dues de bàsiques: d'una banda, el dret de tempteig i retracte, una mesura important però que només tindrà, diguem-ne, pregnància en la mesura que hi hagi recursos. És a dir, si proveïm recursos i, per tant, assumim el repte de posar al damunt de la taula un parc d'habitatges de lloguer prou potent, doncs, realment la mesura serà eficient. Si això no succeeix, realment, doncs, aquesta mesura serà pràcticament ineficient. I l'altre tema és el tema de l'expropiació forçosa, que en el seu moment ja comentava el nostre grup parlamentari que benvinguts a un plantejament que realment, en el seu moment va ser blasmat, criticat, si m'ho permeten, tan criticat com en el seu moment algunes mesures que s'havien previst. A mi em recordava –i el conseller segurament que se sentirà, doncs, identificat amb això– el debat que va haver-hi als anys trenta al voltant de la Llei de contractes de conreu, en algunes mesures que hom comentava que eren mesures extremes, mesures, si m'ho permeten, pràcticament comunistes, i que ho analitzes des d'un punt de vista objectiu i veus que eren mesures encertades, mesures tan encertades fins i tot que un grup com Unió Democràtica era capaç de donar-li suport.

Amb el tema de l'expropiació forçosa passa el mateix, eren mesures que en el seu moment varen ser presentades com a mesures radicals, però que, en definitiva, el que intentaven era garantir un dret a la ciutadania i un dret que, en definitiva, tot i que, ho repeteixo, de forma insuficient, el Govern ha hagut d'acabar reconeixent, doncs, que era un dret prou encertat.

Conclusió: la conclusió és que, en definitiva el que pretenem és que aquestes mesures siguin eficients per garantir que els ciutadans tinguin aquest dret d'accés a l'habitatge, però que són mesures que no seran suficients si no les acompanyem d'altres que en aquests moments estan en tramitació, com l'impost de pisos buits o també de la ILP sobre mesures urgents de l'habitatge o pobresa energètica. En definitiva, no hi ha

un únic instrument i el que necessitem és que hi hagi prou consens en aquesta cambra parlamentària, prou potència, prou coordinació, prou conjunt de mesures, en definitiva, per garantir, trencar aquella paradoxa que comentava al principi de la intervenció, que és que no tinguem un país amb pisos buits i un país, també, amb gent que espera garantir el dret a l'habitatge. Això és el que volem i el que esperem que en pugui sortir, d'aquest projecte de llei.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, senyora presidenta. Conseller, diputades, diputats, un torn d'intervenció breu, perquè el debat de fons es va produir ara fa un mes aproximadament i, per tant, no tornaré a incidir en els mateixos arguments que el Grup Socialista va exposar en aquella sessió.

Dir-li que nosaltres coincidim amb un objectiu, que és disposar d'un parc de lloguer assequible, potent, en el país. Crec que aquest és un objectiu que ens hauria de convidar a tots els grups parlamentaris, Govern i oposició, a treballar-hi. Perquè és cert que els models canvien, els hem de revisar.

Tornaré a insistir només en un dels arguments que vaig fer servir ara fa un mes i escaig, que probablement aquest decret llei que es va convalidar i que avui inicia la seva tramitació parlamentària en forma de projecte de llei, si no s'hagués produït el fet escandalós que una entitat financera, una de les que va..., bé, a Catalunya la que va rebre més fons públics per tal de sanear els seus comptes i que després vam veure, astorats, que va vendre a un fons voltor un munt de crèdits hipotecaris en algun cas, d'habitatge, en definitiva, i que podia posar en perill el fet que moltes famílies que encara estan vivint en alguns d'aquests habitatges en fossin expulsats..., va fer reaccionar el Govern en forma de decret llei. Si això no hagués passat, probablement avui no tindríem aquest debat.

Perquè, hi torno a insistir, el que és escandalós és que hàgim rescatat entitats financeres amb recursos públics que no es retornaran, que passaran a formar part del deute públic del conjunt del país i que, depèn de com s'instrumentalitzi aquest dret de tanteig i retracte, a sobre podem acabar pagant la festa –si em permeten la ironia– dues vegades.

Ara, dit això, no serà per nosaltres que quedarà que Catalunya tingui un parc d'habitatge públic cada cop més potent, destinat justament a les polítiques de lloguer assequible i social.

I, finalment, deixi'm dir-li, conseller que si l'any..., vostè no tenia responsabilitats de govern, però si l'any 2011 el grup de la majoria o els grups de la majoria no haguessin passat el ribot a la Llei del dret a l'habitatge –i sap perfectament a quines mesures em refereixo–,

si no haguessin impedit, la nova majoria parlamentària, el seu rescat amb una proposició de llei que aquest grup parlamentari va presentar –malgrat que ara tot hom fa discursos–, probablement hauríem evitat el patiment de moltes famílies que van veure com eren desnonats del seu habitatge perquè no podien pagar el seu crèdit hipotecari.

Dit això, per nosaltres no quedarà. Intentarem millorar el decret llei que avui es tramita com a projecte de llei, perquè en aquest país hi hagi un parc d'habitatge potent que pugui posar-se a disposició de les persones, de les famílies, per tal de poder tenir no només lloguer social, sinó lloguer assequible, que són dos conceptes que caminen junts però que a vegades són un pèl diferents.

Gràcies, diputades i diputats.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, senyor conseller, primera llei de l'era Colau: convertir la Generalitat en una immobiliària pública i expropiar l'ús dels pisos si no es fan unes determinades obres, no? Fet per Convergència i Unió per aconseguir Esquerra Republicana, que són els que pacten amb Ada Colau per treure Xavier Trias i Convergència i Unió de l'Ajuntament de Barcelona. Felicitats.

Clar, que la Generalitat, que té 1.200 pisos buits, 450 a la ciutat de Barcelona, entre l'Ajuntament de Barcelona de Xavier Trias i la Generalitat del senyor Vila, es dediqui a parlar de fer una immobiliària pública, és a dir, utilitzar diner públic per comprar nous habitatges, és sorprenent. Aquí al costat, a deu minuts caminant del Parlament de Catalunya, al costat de l'estació de França, hi ha 150 habitatges nous, que es van fer al novembre i que a dia d'avui continuen buits –continuen buits.

Vostè creu que pot parlar d'habitatge qui manté 450 pisos –i crec que Barcelona ciutat és un lloc on hi ha demanda d'habitatge– buits? Això és electoralisme pur i dur –pur i dur. El senyor Vila –ho torno a reiterar, ja ho vaig dir a l'últim debat, el dia 30 d'abril– busca, doncs, fer gestos cap a Esquerra Republicana, cap a la CUP, cap a Catalunya en Comú o el que surti de la monja Forcades, d'Ada Colau i del que sigui, per intentar, vostè, potser, assumir més responsabilitats dins del Govern de la Generalitat.

I aquesta és la demostració. Vostès tenen vint-i-tres locals tapiats –vint-i-tres locals tapiats– a la ciutat de Barcelona. Per què no donen un d'aquests locals a la Fundació Síndrome de Down, o a l'Associació de Víctimes del Terrorisme, o a l'Associació de víctimes d'Accidents de Trànsit? Els manté tapiats, la Generalitat de Catalunya!

Jo pregunto: senyor Vila, aquesta voluntat d'adquirir pisos, de tot pis que vengui un banc, vostès, rescatar-lo i comprar aquest pis, amb quins diners? Amb més deute públic, potser? O amb més impostos? Expliqui-ho, com ho pensa pagar? Estar molt bé posar-ho en un text, però quants pisos pensa adquirir, quants diners ens costarà i com ho pensa finançar? Més deute o més impostos?

Clar, els de l'L9, que ens costa l'L9 cada dia, les quaranta estacions aturades que no s'han fet, 300 milions d'euros l'any, que de cinquanta estacions només n'han fet nou, que l'any 2003 l'L9 estava previst que ens costés 2.500 milions i que ens acabarà costant 17.000 milions d'euros... Vostè creu que ens pot dir que, en lloc d'acabar aquesta obra que ens costarà 300 milions d'euros l'any, el manteniment d'aquestes estacions buides, es gastarà els diners a fer una immobiliària pública?

Els que rescaten autopistes en fallida ens parlaran de fer política d'habitatge, vostès? Els del Consell Comarcal del Barcelonès, on governen vostès, Esquerra Republicana, Colau, PSC, tots menys el Partit Popular, i que es dediquen, amb els habitatges buits que tenia el Consell Comarcal del Barcelonès, a vendre-ho a fons *buitre*, a fons voltor –perquè ens entengui la gent, «a fons *buitre*»–, vostès poden aquí venir a donar lliçons de política d'habitatge, vostès?

Clar, el que es veu és que, sense haver guanyat les eleccions el 27 de setembre, la senyora Colau no només mana al costat dret, venint pel carrer Ferran, de la plaça Sant Jaume, sinó que també mana a l'altre costat, ja mana a tots dos costats. El senyor Mas no només no atura el comunisme (*remor de veus*) –va obrir un debat separatista–, sinó que els posa una catifa vermella perquè el 27 de setembre tota la plaça Sant Jaume estigui dirigida pels que també volen expropiar.

Nosaltres, al Partit Popular, defensem el 97 per cent de famílies a Catalunya i al conjunt d'Espanya que paguen la seva hipoteca cada mes, que es deixen estar de moltes coses per poder pagar la hipoteca; per això defensem la propietat privada. I vostès el que estan plantejant és augmentar impostos, perquè els impostos o es paguen ara perquè s'augmenten o es pagaran més tard perquè s'ha de pagar el deute. Augmentar els impostos acabarà castigant les famílies que sí que paguen una hipoteca cada mes fent molt d'esforç.

Per això seguirem defensant –li ho vaig dir, senyor Vila, al debat que vam tenir el 30 d'abril– que els polítics no facin d'agents immobiliaris; continuarem defensant la propietat privada; continuarem defensant donar majors garanties i seguretat jurídica a qui posa en lloguer un habitatge, perquè hi hagi més oferta, i seguirem impulsant l'economia, l'ocupació, el creixement econòmic, perquè hi hagi més persones que tinguin més possibilitats d'accés a un habitatge i d'accedir a una hipoteca.

I aquesta és la nostra política, que contrasta absolutament amb la seva voluntat de fer un gest a uns partits polítics que, a més, van governar la Generalitat, algun d'ells, durant molts anys, i que van deixar el forat que van deixar. I em sorprèn que vostè, molts cops..., jo

em pensava que vostè presumia de lliberal, i resulta que s'ha tornat el més socialista del Govern de la Generalitat, per no dir «comunista».

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Pot fixar el posicionament del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el diputat Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, quines alegries ens dona el senyor Coto! (*Remor de veus*.) De totes maneres, jo crec que el més content hauria de ser el conseller Vila, perquè acaba de ser reconegut que va tenir clarividència i que quatre mesos enrere ja sabia quins serien els resultats de l'Ajuntament de Barcelona i ens ho va posar en safata. Gràcies.

Bé, no, nosaltres no reiterarem el que vàrem dir en el debat del decret llei, però sí que insistirem en això. Com vostè deia, diu: «Estem al final d'una legislatura, hem de fer una mica de balanç.» Ja li vaig fer el balanç l'altra vegada, i, si ens mirem aquest projecte que ara tindrem ocasió d'esmenar, veiem que sempre estem amb el mateix: sempre hi ha quelcom condicionat a quelcom que s'haurà de fer.

Per exemple –i abans s'hi referia el company d'Esquerra–, la Llei de l'impost sobre els habitatges buits, pendent d'un reglament que trigarà un any a fer-se. Aquí, el registre dels habitatges buits: mentre no se'n fa el desplegament, haurem de fer una altra cosa, haurem de demanar sis mesos perquè ens facin la comunicació, etcètera. Tot, tot, tot, conseller, va quedant ajornat, ajornat, ajornat... «Ja ho farem.»

Home, i a mi em sap greu quan aquí, entre altres coses, es diu: «mentre no s'aprovi el Pla territorial sectorial de l'habitatge». Conseller, quan vostè va arribar a la conselleria..., conseller, miri (*l'orador mostra un full*), això ho tenia des del mes de maig del 2010 –ho tenia, eh?, és que el té, el Pla territorial sectorial–, enquadrant i fet! Estem al 2015 –cinc anys!– i encara diu que potser el farem. I quan parlen, en el pacte que ara estan fent sobre creació del Fons d'habitatge social de Catalunya, i amb les mesures, sempre diuen: «en el marc de la definició del que serà un estudi sobre les necessitats habitacionals de Catalunya». Però si ho tenen, si ho tenen tot! Tenien els reglaments a punt. Tot és anar-ho diferint, fer literatura..., fer content el senyor Coto, és l'única cosa, evidentment, que aconseguix, i a nosaltres una mica. Però nosaltres no ens enganyem per les paraules afalagadores, perquè sabem que nosaltres toquem el principi de la realitat, no?, que és molt propi.

Per tant, aquesta qüestió nosaltres intentarem esmenar-la en el curs de la tramitació del projecte. I, evidentment, reiterem la felicitació o el reconeixement que mesures que varen vostès derogar ara es recuperin.

Sí que vull cridar l'atenció, ràpidament –vostè hi ha fet un referència indirecta–, sobre la sentència del Tribunal Constitucional contra el decret regulador del dret de la «vivenda» a Andalusia. Hi ha un tema preocupant que ens hem de fer mirar. Aquesta sentència, si es carrega precisament les previsions de la llei andalusiana és justament perquè estaven referides als procediments d'execució hipotecària i als procediments de dació en pagament. I diu, aquesta sentència del Tribunal Constitucional –que mereix un comentari a part, *habría que echarle de comer aparte, que dirien*–, diu: «Com que el Govern de l'Estat ja ha fet el seu magnífic decret llei sobre mesures hipotecàries, això forma part de les polítiques econòmiques del país, i vostès, que tenen competència exclusiva en matèria d'habitatge» –perquè tenim competència exclusiva–, «no s'hi poden ficar, en aquestes coses.» Compte, perquè precisament potser hauríem d'anar al que deia la Llei del dret a l'habitatge i no parlar de situacions d'execució hipotecària o de dació en pagament, sinó simplement de situacions de pisos buits, sense altra referència que el compliment del dret a l'habitatge, que no diu pas que no pugui definir quina és la funció social, una d'elles.

Però la novetat que nosaltres creiem que avui hauríem de tractar aquí, perquè, si no, estem lluny de la realitat, és que fa cinc dies en aquest Parlament han entrat 143.380 signatures de ciutadans i ciutadanes d'aquest país que demanen que es tramitin de forma urgent les mesures per fer front a l'emergència habitacional i la pobresa energètica i que posen un punt que és l'únic que realment seria vàlid en aquest moment si volem ser eficients, com vostès diuen que volen ser: «No hi pot haver cap família en situació de vulnerabilitat, que no pugui fer front al pagament del lloguer de l'habitatge, que es pugui quedar sense habitatge. Les administracions públiques han de garantir el reallotjament adequat de les persones en situació de vulnerabilitat.» I ja està.

Aquesta mesura, que és que no hi ha llançament, ja sigui hipotecari o arrendatari, sense un habitatge ofert, és que ja ens ve, si vostè ho recorda, de l'octubre del 2013, el cas del bloc de Salt. Jo li vaig fer una carta en aquell moment, la deu haver perdut vostè o no la deu trobar, en què li plantejava: «Conseller, és qüestió que ens hi posem, perquè adoptem aquestes mesures.» Resposta de vostè: «Bé, ja hem fet un conveni amb el Tribunal Superior de Justícia perquè s'estableixin unes comissions de seguiment bla, bla, bla.» Quaranta-tres desnonaments de mitjana al dia en aquests dos últims anys. Vostè deia, ara, 10.000; això ens situaria sobre els 27-30, però estem parlant que continuen havent-hi desnonaments i gent que es queda al carrer. I, escolti, té una sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, 10 de setembre del 2014, que diu ben clarament: «El Tribunal Europeo de Derechos Humanos ha estimado que la pérdida de una vivienda es una de las más graves lesiones al derecho al respeto al domicilio y que toda persona que corra el riesgo de ser víctima de ella debe, en principio, poder obtener el examen de dicha medida y *se li ha de garantizar el derecho fundamental garantizado en el artículo 7.*» És a dir, simplement això: tenim un deure polític, mo-

ral i jurídic tots plegats que ningú es pot quedar al carrer, i la gent de la ILP ens demana un compromís públic, que jo el faig aquí públicament, que tramitem això amb caràcter d'urgència, que estalviem el tema de compareixences, perquè n'hem fet ja moltes sobre aquest tema, i que puguem aprovar i debatre, evidentment, i millorar, sens dubte, la proposta de la iniciativa legislativa popular per donar resposta a la feina de tantíssims centenars de milers de ciutadans d'aquest país que ho tenen molt clar. Ja no parlo de les altres mesures sobre el tema de la segona oportunitat, que ja vam tramitar en el seu dia i que aquí es torna a recollir, o el de la pobresa energètica.

Però, en el tema d'habitatge, ras i curt, «simple», com diria el president de la Generalitat, demà no hi haurà cap desnonament a Catalunya si prèviament les autoritats competents en matèria d'habitatge, Generalitat de Catalunya i ajuntaments, no tenim una resposta habitacional per a aquesta persona, sigui en el mateix habitatge, sigui ajudant-lo a pagar el lloguer, sigui amb l'expropiació d'ús, si es dona la situació, o sigui oferint-li un habitatge dotacional, provisional, etcètera. Això és el que demana la gent: ningú al carrer per aquestes circumstàncies. Ja ens ho demana, també, el Tribunal Europeu dels Drets Humans. No ens compliquem més la vida o compliquem-nos-la, fem tot el que calgui perquè un dia arribi aquest futur florit que ens configura el senyor Coto, però nosaltres ens conformem amb menys: que la gent no es quedi al carrer, i, després, ja vindrà el socialisme, no s'amoïnin.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, bé, vull mantenir la sensibilitat també del senyor Milà en les últimes afirmacions, però també vull centrar una mica el debat, perquè aquí estem parlant d'una iniciativa legislativa que ve derivada també, doncs, de la validació d'un decret llei que parla del que parla, i parla de mobilitzar uns habitatges molt concrets, que són els que vénen, precisament, de les execucions hipotecàries, és a dir, que estan, en aquests moments, en mans d'entitats bancàries o en mans de la Sareb, no? Això que s'ha vingut a anomenar per molts, doncs, «actius tòxics», no?, estem en aquesta situació.

És veritat que hi ha una mancança concreta d'habitatge social. És veritat que cal, doncs, mobilitzar aquests habitatges, però hem de recordar una mica d'on venim, no? Venim d'una crisi econòmica concreta, que, fins i tot, hem de recordar-ho, quan es començava a veure clara per part de molts analistes i de molta gent que ho començava a patir en les seves empreses o en la seva vida quotidiana, doncs, des dels poders polítics, des dels governs, encara es negava, no?

Per tant, doncs, aquesta política expansiva que hi havia, pel que hem conegut després o s'ha anomenat sempre, doncs, «bombolla immobiliària», podem dir-ne també «bombolla hipotecària», no?, és a dir, hi va haver una gran bombolla amb relació a una indústria principal, com és la de construcció d'habitatges, que ha tingut les conseqüències que ha tingut, derivades d'aquesta crisi que va agafar moltíssima gent amb la guàrdia baixa i també els mateixos governs. Perquè, bé, les polítiques que es tenien al llarg del primer i, sobretot, el segon tripartit, encara no estava massa clar que es veiés per on sortia aquesta crisi econòmica, no?

Bé. Ho tenim clar. S'ha dit. S'ha rescatat una part important de la banca, hi han hagut molts recursos públics abocats aquí i és lògic també, doncs, que les administracions públiques estiguin vigilants respecte als processos subsegüents, no? Però, per tant, és una proposta necessària?, és una proposta adient? Des de Ciutadans, pensem que sí, que ho és. Que arriba tard? Doncs, també. En certa forma hem de concloure que arriba tard i, fins i tot, dins d'aquesta segona legislatura, potser, també fallida de Convergència i Unió, també arriba tard.

En tot cas, doncs, bé, la norma que tenim, a hores d'ara, damunt la taula és una norma que està vigent, que està vigent des de finals de març, que ho estarà plenament, doncs, a finals de setembre, quan entri en vigor el règim sancionador, i, per tant, ara, el que ens toca a tots, atès que entra un altre cop, en aquest Parlament, per la via d'iniciativa legislativa, és que aquesta norma, que és ben intencionada, doncs, fer-la una bona norma. I és veritat que hi han mancances, hi han qüestions que no estan prou estudiades, que no estan prou incloses en aquesta futura llei, i, per tant, ens hi posarem. Ens hi posarem tots els grups. Ciutadans s'hi posarà amb la millor de les voluntats per arribar a disposar d'una bona norma, perquè seguim pensant que sí, que és bo disposar d'un parc d'habitatges per assegurar un accés just, un accés a l'habitatge i aconseguir també, de retruc, una disponibilitat d'habitatge de lloguer, canviar una mica el model de l'accés a l'habitatge per a molta gent i sempre que sigui amb les millors condicions possibles. Que això pot ser una intervenció en el mercat? Nosaltres també tenim la nostra ànima lliberal, però entenem que hi ha una finalitat clara, que és aquest efecte social i aquesta necessitat d'un accés amb les millors condicions per a totes les famílies que han tingut els seus problemes, no?

Per tant, després d'aquest esforç públic de rescat a la banca, el que toca és començar a pensar també de quina forma podem rescatar, amb les millors condicions possibles, també, els ciutadans que pateixen aquestes conseqüències de manca de visió de molts i d'un esclat d'una bombolla que, entre molts també, durant molts anys, s'ha estat inflant.

Per tant, bé, hi insistim: és bo que els poders públics estiguin vigilants, és bona la mesura de poder tenir aquest dret de tempteig i de retracte i hem de veure, doncs, en quines condicions també es pot executar aquesta mesura prevista d'aquesta possibilitat de tenir un usdefruit, durant un temps determinat, d'uns habi-

tatges per dedicar-los a aquest accés a l'habitatge amb les millors condicions.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Pot fixar el posicionament, pel Grup Mixt, el diputat David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies. Bona tarda, conseller. Per fixar la posició de la CUP. És conegut que vam votar en contra en el debat del 30 d'abril, però, avui, votarem a favor que es tramiti. Hi seguim estant en contra, fonamentalment, perquè pensem que és insuficient, lleugerament limitat el que es fa.

És veritat que l'exposició de motius és compartida: posar el dic de contenció, el mur i el tallafocs, i deslliurar-nos de les urpes dels fons voltors, dels fons oportunistes, dels fons pacients, dels fons cops, dels més de cent fons que hi ha planejant per sobre dels nostres caps.

Vostè deia «esforços ingents», nosaltres en diem «insuficients» per resoldre en globalitat l'emergència habitacional. Segurament, la primera pregunta és si fem tard. Nosaltres pensem que sí, que fem tard, és obvi que fem tard; les fons voltors ja són aquí, Blackstone, 3.600 que van comprar, surt avui a la premsa. Blackstone ja posa a borsa avui, a la borsa espanyola, les «vivendes» protegides, 50 milions de Catalunya Banc, és a dir, de pisos que estan a Catalunya, ja s'ha dit abans, Consell Comarcal del Barcelonès, amb el tripartit, el 2010, 391 pisos venuts i, fa divuit mesos, el mateix també Convergència en va vendre a Azora fons voltors, o Servihabitat, que ha venut la meitat del seu als fons voltors de Texas Pacific. És a dir, el mal, la nova onada especulativa ja la tenim aquí: fons voltors, fons cops, fons carronyaires.

És veritat que s'hi inclou el tempteig i retracte, que és una mesura de pisos provinents d'execucions hipotecàries, això ja ho vam discutir, o dacions posteriors a l'abril del 2008, que l'aplicabilitat és de sis anys, sobre setanta-dos municipis, que això és temporal i per nosaltres ha de ser estructural, després m'hi referiré, i que també inclou les obligacions de manteniment i apropiació de l'usdefruit, no?, contra la degradació i l'obligació de conservar i rehabilitar, amb sancions proporcionals, segons es diu, o, finalment, amb execucions forçoses.

Comunista, comunista, les multes que posa els Estats Units als bancs americans, 8.000 milions d'euros, de dòlars, aquí, 1 milió al Santander i 5.500 milions d'euros, als Estats Units, per la usura financera de les *subprimes* i de productes tòxics per a escanyapobres, diguem-ho així.

Preferència per comprar-lo al mateix preu ofertat. I aquí s'ha dit, i ho vam dir també l'última vegada, que aquí hi havia un risc de perversió, que és que fos un segon rescat. Perquè quin sentit té que paguem entre tots 13.000 milions d'euros per al forat de Catalunya Caixa, que BBVA la compri per 328 milions,

finalment, que és el que hem recuperat, i que ara tornem a pagar als bancs per pisos que ja els hem pagat amb escreix? És un triple rescat. És una trampa i és una perversió en si mateix. Recursos públics, un altre cop, als bancs, aquells que ja hem rescatat ja, i aquesta vegada serà per segona vegada.

També s'ha dit, i és obvi que cal recordar-ho, que de l'huracà òmnibus del desembre del 2011, avui vostès rehabiliten l'article 42.6 de la Llei d'habitatge. També pensem, entre altres motius, eh?, que això, que el caràcter no ha de ser temporal, ha de ser estructural, perquè cal garantir a les properes dècades, és un dret fonamental, efectivament, volem que el sector públic sigui un agent immobiliari, capaç de condicionar les dinàmiques del mercat i capaç de fer un contraequilibri a la voracitat dels mercats financers, voraçs i carronyaires, i, com a contraequilibri, un sector d'habitatge públic potent i social és el millor instrument del qual disposem.

Pensem també que el registre és limitat. S'hauria d'obrir a tots els pisos buits, i també que ens oblidem de la problemàtica general, no?, que aquests desnonaments, que la mateixa exposició de motius reconeix, 102.578 execucions hipotecàries des de l'any 2007, no?, el 65 per cent de molts desnonaments actuals són de lloguer.

Hi han més alternatives, com ha dit també el Salvador Milà: l'aprovació immediata de la ILP proposada per la PAH; mesures d'urgència per evitar la pèrdua, no?, d'habitatge –és a dir, aturar la sagnia–; mesures contra el sobreendeutament; mobilització de tot el parc d'habitatges buits. Tenim un 1 per cent d'habitatge públic, conseller; això continua sent una autèntica vergonya en comparativa europea. Tenim 450.000 pisos buits, segons l'INE, úniques dades disponibles, i unes demandes habitacionals de 230.000 unitats, segons el tercer sector.

Les polítiques, a vegades, són limitades, s'han d'ampliar. Ofideute s'ha d'estendre al territori, de forma proactiva, no esperant que els municipis ho demanin. Els ajuts d'emergència han baixat i la xarxa d'habitatges d'inclusió és autènticament ridícula. I calen, òbviament, mesures sancionadores i d'expropiació i noves formes d'accés a l'habitatge com les cooperatives en cessió d'ús.

Rastres, rostres i restes de la crisi. Alguns han parlat aquí i s'han oblidat que som un país amb un 30 per cent de persones en la pobresa. Però ja ho deia Luis Lázaro de Magic Real Estate, que agrupava una assemblea de fons voltors, que el PP ha estat meravellós el que ha fet amb la reforma del mercat de lloguer. Alguns són mercenaris parlamentaris al servei de la banca i altres, simplement, ens comprometem amb la gent.

I, sí, som comunistes i tenim més vots que el PP.

La vicepresidenta primera

Pot fixar posicionament, la diputada Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, per donar suport en el tràmit d'aquest projecte de llei. Venim d'una bombolla immobiliària, hipotecària i bancària. Precisament, la desregulació ens ha portat aquí. I ara estem fent el camí a la inversa, que l'hauríem d'haver fet fa molts anys, debatent què s'ha de regular.

Els països nòrdics, que no són comunistes i alguns, en fi, vénen del socialisme liberal i la majoria tenen un model d'habitatge totalment diferent al nostre, totalment consolidat. I, per tant, les dues mesures d'avui que plantejem al costat d'altres, del dret de tempteig i retracte i l'expropiació forçosa en alguns casos, ens ajudaran. Aquesta és una part de la història, perquè en països amb salaris tan baixos, conseller, ens haurem de plantejar –perquè la gent pugui continuar pagant lloguer o compra assequible– ajuts complementaris. Aquest és un altre element que s'ha de fer estructural, conjuntament amb aquest debat.

I dues consideracions: pacte amb l'Administració local i, segon, debat de concentració d'habitatges, etcètera, que són debats que no podem deixar.

La vicepresidenta primera

Per fixar posicionament, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Conseller, director de l'agència, aquest és un tema que ja hem debatut; el vam debatre fa poques setmanes en aquest plenari en el tràmit de convalidació del decret llei. I, per tant, avui tornem a parlar-ne pel tema del tràmit de la totalitat del projecte de llei.

El conseller, en la seva intervenció, ja ho ha detallat. Ha detallat els motius, els antecedents que ens porten fins aquí i que porten el Govern a tramitar aquest projecte. I n'existeix, evidentment, una justificació, fruit de la necessitat de nous instruments que ens vam..., trobar dia a dia per respondre adequadament aquestes situacions que fins ara no se'ns havien plantejat.

Perquè el que és cert és que el Govern ha actuat des del principi en polítiques socials d'habitatge. Ja ho vam constatar. Ha actuat per pal·liar la situació que pateixen moltes famílies del nostre país, i ha actuat també perquè es pugui accedir a l'habitatge en millors condicions i per tal de poder arranjar aquelles situacions de famílies que pateixen per la pèrdua del seu habitatge o que poden estar en risc d'exclusió social residencial. Ho hem dit en diferents ocasions. Ara mateix el conseller ho ha recordat. L'any 2014, 32.000 famílies van ser ateses, un 25 per cent més que l'any anterior, i a més a més sense comptar les 25.000 famílies que estan en habitatges del parc públic i de les borses de lloguer. I aquest any 2015 l'objectiu és arribar a més de 40.000 famílies ateses per part de l'agència.

Per tant, aquest Govern ha actuat, actua, per resoldre aquesta problemàtica que pateixen famílies del nostre

país. Però ara ens trobem amb una nova amenaça que ens ha aparegut, que és aquesta venda a fons internacionals, o l'anunci de noves vendes. I, per tant, calia actuar. Perquè el que és més greu és que ens trobem que aquests habitatges, a dia d'avui, molts, encara estan ocupats per ciutadans que al seu moment van quedar atrapats per una hipoteca que van adquirir al seu moment. Per tant, ara el que ens trobem és que cal actuar ràpidament, perquè ens hem trobat amb aquestes noves circumstàncies. I impedir que això passi i controlar-ho és l'objectiu del Govern. Perquè abans que aquests pisos puguin ser destinats a especular per part d'aquests fons internacionals, el que hem de fer nosaltres és intentar i procurar que vagin a incrementar el parc públic de lloguer social, com ha dit el conseller abans prèviament. És a dir, no podem fer que aquests pisos serveixin per treure aquest rendiment, sinó que el que hem de fer és que puguin ser posats a disposició d'aquelles famílies que més ho necessiten.

I a més a més també s'incideix amb aquest projecte en la necessitat de conservar en bon estat aquests habitatges propietat d'entitats financeres. I esta és una realitat i una necessitat que molts municipis del país demandem dia a dia. Recentment, també el conseller va exposar al plenari les xifres després d'haver inspeccionat molts d'aquests habitatges per part del Govern. Ens trobem en una situació en què molts milers d'habitatges propietat d'entitats financeres que provenen d'execucions hipotecàries se troben que no es poden utilitzar precisament per aquesta falta de conservació i de manteniment. I és en aquest sentit que per tal de poder adquirir aquests habitatges i tindre'ls en millors condicions, també, s'ha fet aquest pas més amb aquest projecte de llei.

Per tant, el que toca ara és fer aquestes polítiques més de caire estructural, més enllà del que necessitem a dia d'avui, actuar en les famílies que avui ho necessiten, és el que es fa per part del departament, però a la vegada prendre decisions que ens eviten aquests mals majors els propers anys. Perquè si no ho fem, el que veurem és que aquesta situació s'agreuja.

I què planteja a dia d'avui aquest projecte de llei? El conseller ha entrat més en el detall, però en tot cas el que regula, com a mesura també més important i que a dia d'avui ja s'aplica, és aquest dret de tanteig i retracte de les administracions públiques catalanes en les àrees de demanda residencial acreditada i forta, i sempre que vinguen d'execucions hipotecàries. Per tant, el que fem és poder adquirir aquests habitatges per part de l'Administració. I això és una mesura que, a dia d'avui, els que estem en el món municipal, els que gestionem des del món municipal això, veiem que ja funciona, perquè ja ens arriben aquestes peticions per part del Govern de poder adquirir aquests habitatges per part o del món municipal o del mateix Govern i que no siguin destinats a aquests fons. I a més a més –el conseller ho ha dit, també– existeix aquesta consignació i es farà aquesta adquisició per tal de poder incrementar el parc públic de lloguers.

I a més a més s'estableix també una infracció greu, que jo considero molt important pel que fa als municipis, que és el fet d'aquest deure de manteniment d'a-

quest parc públic d'habitatges. No ens podem trobar en la situació que tenim. I, per tant, a dia d'avui, amb aquest projecte, tenim una eina per tal de poder obligar les entitats financeres a tindre en bon servei, en bon funcionament, aquests habitatges, en condicions d'habitabilitat.

Per tant, l'objectiu és aconseguir evitar l'especulació amb aquests habitatges; incrementar el parc públic d'habitatges, que es pot arribar a incrementar moltíssim els propers anys, el conseller ho ha dit, i, per tant, donar resposta a les demandes del nostre país i tindre aquestes eines que ens ajudin a millorar aquest parc públic d'habitatges. El registre d'habitatges buits a dia d'avui ja funciona; el dret a tanteig ja funciona, i l'impost ho farà en breu quan ja s'aprovi. Per tant, hem anat, a poc a poc, creant aquestes eines que ens suposaran aquest increment del parc públic d'habitatges als municipis del nostre país. Per tant, mesures amb efectes immediats, mesures que permeten, com ha dit el conseller, un clar compromís social i a la vegada fer un pas més en aquesta línia que té el Govern de la Generalitat de poder garantir el dret a l'habitatge.

La vicepresidenta primera

Acabat el debat, i atès que no hi ha esmenes a la totalitat, aquesta iniciativa continua la seva tramitació.

Proposició de llei

de modificació de la Llei 13/2005, del 27 de desembre, del règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs al servei de la Generalitat (debat de totalitat) (tram. 202-00083/10)

El vuitè punt de l'ordre del dia és el debat a la totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 13/2005, del 27 de desembre, del règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs al servei de la Generalitat. D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta aquesta iniciativa legislativa, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, comunistes, prenc la paraula per defensar aquesta proposició de llei que presentem el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Certament, en els darrers mesos hem presentat tot un grapat d'iniciatives legislatives que afecten diversos àmbits però amb unes determinades orientacions polítiques que creiem que serien importants, i que són importants, de desenvolupar des del Parlament de Catalunya. Fan referència a l'àmbit de les polítiques socials i polítiques de família, fan referència a la recuperació econòmica i fan referència també a una cosa que pot semblar estranya, sobretot pel Govern..., però que fa referència també a la reducció de la despesa.

La setmana passada, i avui mateix a la sessió de control, hem tingut oportunitat de parlar, la setmana pas-

sada ho va fer el Govern..., i avui hem parlat amb relació a allò que des del Govern de la Generalitat s'interpreta com una asfíxia premeditada amb relació a la delicada i a la greu situació de la tresoreria de la Generalitat de Catalunya. I el Govern de la Generalitat, i especialment el seu portaveu, i avui també ja ho feia el conseller d'Economia i Coneixement, ho feia també el president de la Generalitat, apuntaven cap a l'Estat. Doncs bé, el Partit Popular de Catalunya apuntem cap al mateix Govern de la Generalitat. Perquè la realitat és que aquest Govern té, i aquest Parlament tenim, allò que reclamen: sobirania. I tenim dret i capacitat per decidir. Tenim dret a decidir sobre moltes coses. I entre les coses sobre les quals tenim sobirania i tenim dret a decidir..., és si els catalans hem de ser els espanyols que paguem més impostos que ningú. Aquesta és una capacitat de decisió d'aquest Parlament. I si, efectivament, els catalans paguem més impostos que ningú és per una decisió sobirana d'aquest Parlament que el nostre grup no comparteix, però que en qualsevol cas és una decisió d'aquest Parlament. També tenim dret a decidir i també tenim sobirania per dir si el president autonòmic d'Espanya que cobra més és el de la Generalitat de Catalunya. Aquesta és una decisió també d'aquest Parlament. També ho és el que tinguem més consellers que qualsevol altra autonomia. I, a més a més de tenir més consellers, tenim els consellers més ben pagats. I tot això no és per imposició d'un estat que ens vol asfixiar, sinó que és per una decisió sobirana d'aquest Parlament de Catalunya. Doncs això: no és que hi hagi ningú que tingui títol a Catalunya i que per això ens imposi un govern amb molts consellers, i a més a més un govern amb molts consellers ben pagats, sinó que és una decisió pròpia.

Doncs, a més a més de tot això, fins ara hem decidit que, a més a més de ser els consellers més ben pagats, siguin consellers que poden cobrar dietes per assistir a reunions a què, com a consellers –per posar un exemple, eh?, no parlem només de consellers, sinó d'alts càrrecs en general–, assisteixin a reunions per raó del seu càrrec..., a més a més puguin percebre dietes per fer la seva feina. Aquesta és una decisió d'aquest Parlament que no ens imposa ningú.

Doncs, precisament, amb això, amb aquesta proposició de llei, el que pretenem des del nostre grup parlamentari és exercir la nostra sobirania, és exercir el dret a decidir. I el que proposem és senzill, que és que qualsevol alt càrrec de la Generalitat de Catalunya o de les entitats, organismes i empreses que en depenen no percebin més retribucions que les corresponents a la seva responsabilitat principal. Diu: «I això representa un gran estalvi?» Doncs, miri, no sé si és gran o és petit. Però sí que puc afirmar dues coses: una, home, és un estalvi; dos, no incrementem artificialment les retribucions i els sous dels alts càrrecs que depenen de la Generalitat o d'ens que depenen de la Generalitat. Ja que ja són els més ben pagats, si a més a més els incrementem són més que ben pagats.

I si volen els en puc posar uns quants exemples, i em referiré només a membres directes del Govern, no a altres alts càrrecs, que també n'hi hauria, també n'hi hauria per posar exemples, com responsables d'or-

ganismes que cobren no només com a responsables d'aquests organismes, sinó per assistir a les mateixes reunions de direcció dels seus propis organismes. Però si ens limitem als consellers, podem veure com la vicepresidenta del Govern percep més de 6.000 euros l'any per assistir a 11 reunions d'un consell de què és membre com a vicepresidenta del Govern; o el conseller de Territori i Sostenibilitat, gairebé 11.000 euros per assistir a 25 reunions; o el conseller d'Empresa i Ocupació, més d'11.000 euros també per assistir a 26 reunions. El secretari del Govern és qui s'endú la palma: cobra més de 24.000 euros addicionals per assistir a 46 reunions de diferents organismes, de manera que, anecdòticament, resulta que el secretari del Govern acaba cobrant més que qualsevol altre conseller i gairebé iguala el sou del president de la Generalitat.

Ens sembla que aquest sistema de retribucions addicionals per l'assistència a consells d'administració i a reunions d'organismes de què són membres perquè tenen una determinada responsabilitat no hauria de ser necessàriament compatible.

Així, podem veure com en el portal de la transparència..., hi veiem les retribucions..., perquè, fins i tot, i tot és de justícia dir-ho, hi han alts càrrecs que renuncien a percebre aquestes dietes i a percebre aquestes indemnitzacions. Per exemple, el secretari general del Departament de Territori renuncia a cobrar dietes per assistir a unes determinades reunions per les quals el conseller cobra. No sembla raonable. O, per exemple, membres del Govern de l'Estat que també són membres de consells i d'organismes de la Generalitat de Catalunya que renuncien a les dietes no ja voluntàriament, sinó perquè la legislació de l'Estat impedeix que aquests càrrecs de l'Administració de l'Estat que cobren una retribució per exercir el seu càrrec puguin cobrar dietes o indemnitzacions per assistir a reunions i a consells de què formen part per raó de les seves pròpies atribucions. Són exemples del que amb aquesta proposició de llei volem introduir, que és aquesta incompatibilitat entre cobrar una retribució per l'exercici d'una responsabilitat i a més a més percebre dietes i indemnitzacions per anar a reunions que els corresponen per raó del càrrec que exerceixen.

Introduïm també en aquesta proposició de llei una nova incompatibilitat per als alts càrrecs. L'exercici d'aquests alts càrrecs ja és incompatible amb l'exercici de càrrecs electes com a diputat al Parlament, òbviament amb l'excepció del president de la Generalitat i els membres del Govern, però també és incompatible a ser diputat al Congrés o a ser senador. En canvi, no és incompatible a ser un càrrec electe local. I, home, exercir una determinada responsabilitat en un govern com a alt càrrec sembla –sembla– *a priori* bastant difícil de compaginar, no tant segurament pel temps, sinó amb relació a les competències que s'exerceixen com a regidor d'un determinat municipi.

De fet, en l'Administració general de l'Estat aquesta és una incompatibilitat clara. Però no per copiar-nos aquesta incompatibilitat, sinó, com els deia, perquè ens sembla que no és raonable que una persona que és, per posar-los-en un exemple, directora general de Telecomunicacions tingui responsabilitat en un ajuntament

com el de Sant Cugat del Vallès per prendre una decisió, en un càrrec o en l'altre, que pugui afectar el seu propi municipi. I això era fins a les eleccions del passat 24 de maig. Però és que en l'Ajuntament de Sant Cugat del Vallès, i al marge de l'exemple que els he posat, del director general de Telecomunicacions, que ara no és regidor electe, han substituït el director general de Telecomunicacions per la directora general de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials i pel director general de l'Incasòl. Home, no sembla que sigui massa compatible exercir la responsabilitat de regidor d'un ajuntament –i que, per tant, pots prendre decisions sobre determinades polítiques de sòl– amb l'exercici de la direcció general de l'Incasòl, que és l'organisme de la Generalitat que pren decisions en matèria de sòl. Per cert, aquesta proposició de llei és anterior a conèixer que en aquest ajuntament, que n'és només un exemple, prenien..., o eren els electes que finalment han resultat escollits.

Per tant, aquesta és una proposició de llei que, amb tota aquesta voluntat que jo els he explicat, sotmetem a la consideració, a la sobirania i al dret a decidir d'aquest Parlament.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

A continuació, passem al torn d'intervencions per a la defensa de les esmenes a la totalitat presentades. En primer lloc, té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialista, la diputada Alcía Romero.

Alcía Romero Llano

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Bé, doncs, presentaré els motius pels quals el Grup Parlamentari Socialista ha volgut presentar una esmena a la totalitat a aquesta Proposició de llei sobre el règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs de l'Administració de la Generalitat.

Miri, primer, per..., després d'escoltar el senyor Santi Rodríguez, però, vaja, per algunes de les justificacions i arguments que dona el Partit Popular. Parla d'una crisi econòmica, d'unes conseqüències de la crisi econòmica que han portat atur (*veus de fons*)... Ho diu el text que vostès han presentat, senyor... (*Veus de fons.*) Home, bé, escolti'm, jo m'haig de basar en el text que tinc i en l'articulat que vostès han presentat. I allà justifiquen aquesta proposició de llei pel fet que hi ha hagut una crisi econòmica, una crisi que ha generat unes conseqüències importants, atur, baixada de sous, una situació molt difícil per a moltes famílies, diuen vostès, i un ajustament de la despesa pública a l'Administració; això són les coses que diuen vostès. Jo els diria: estic d'acord amb les conseqüències; el que passa, que probablement el Partit Popular, des del Govern de l'Estat, no ha portat a terme polítiques perquè això millorés i per, d'alguna manera, sí, millorar la condició de vida d'aquestes famílies que tan malament ho estan passant perquè estan a l'atur, perquè deixen de cobrar les prestacions d'atur o per altres circumstàncies, no?

Per tant, llegint això, un es sorprèn una mica i diu: «Bé, exactament què trobaré en aquesta proposició de

lleí?» I aleshores vostès diuen que han pres una gran decisió en el Govern de l'Estat, que és que han prohibit les dietes i les indemnitzacions dels alts càrrecs; és a dir, que els alts càrrecs del Govern de l'Estat només cobren un sou i que han eliminat les dietes, diu, i les indemnitzacions d'aquests. Això ho expliquen com una gran proposta. Ens sembla raonable, segurament, en els temps que som i en què ens trobem, doncs, que tots ens ajustem i, per tant, els alts càrrecs de l'Administració que sigui cobrin un sou i evitin tenir aquest sobresou per la via de les dietes o les indemnitzacions, no?, per assistència a consells d'administració, etcètera. I, per tant, vostè diu: «Fem una proposta a Catalunya per modificar la Llei 13/2005, de règim d'incompatibilitats.»

Però, quan una anava llegint aquesta proposició de llei, pensava i recordava que en l'últim pressupost que vam aprovar, del 2015, si no ho recordo malament –i tinc aquí el diputat Aragonès, que té tant coneixement o més que jo del que vam aprovar–, ja es va aprovar l'eliminació de dietes i indemnitzacions als alts càrrecs, més enllà (*veus de fons*)... Sí, sí, això es va aprovar, i ho recordo, amb una esmena que va fer el Grup d'Esquerra Republicana en aquells pressupostos i que nosaltres vam votar favorablement. Per tant, jo això ho recordo i, per tant, ja deu ser així.

Però, bé, en tot cas a nosaltres, sincerament, davant de la situació en què ens trobem, ens sembla una proposta –i ens ho semblava quan ens va arribar a les mans, que estàvem gairebé en plena campanya electoral–, doncs, d'un cert oportunisme, un cert electoralisme i..., bé, no diria alguna altra paraula perquè no se m'acusi, però crec que podríem prendre moltes mesures, moltes altres mesures per intentar reduir la despesa pública o fins i tot per intentar millorar les condicions de vida de tantes famílies i tantes persones que ho estan passant malament per la crisi, no?

També els hauria de dir, home, que nosaltres, el Grup Parlamentari Socialista al Congrés dels Diputats, és veritat, a l'abril, a finals d'abril, va presentar un enduriment del règim d'incompatibilitats per al Congrés dels Diputats –se'n deuen recordar vostès–, arran del cas del Martínez Pujalte, del diputat Martínez Pujalte, i del diputat Trillo, i no vam rebre del Partit Popular, doncs, una resposta massa positiva, no? Per tant, ens sorprèn una mica aquest doble discurs que fan vostès avui aquí i que van fer fa poques setmanes al Congrés dels Diputats, en què no se'ns acceptava aquest enduriment de l'activitat; i justament en aquest cas era dels diputats amb relació a activitats privades, no? Per tant, aquesta doble moral i aquesta doble manera de fer que vostès a vegades, doncs..., a què ja, d'alguna manera, ens tenen acostumats aquí i allà, no ens deixa de sorprendre

També perquè algunes de les propostes que vostès fan –ja entrant al contingut de l'articulat i en la modificació que proposen– no ens acaben de semblar raonables, no? Ens sembla, doncs, que hi haurien moltes coses a dir, moltes coses a matisar sobre les seves propostes, no?

I, a més a més, una altra cosa, per nosaltres de molt pes, que és que nosaltres creiem que, més enllà de modificar el règim d'incompatibilitats, doncs, dels alts càrrecs de l'Administració, el que caldria d'una manera seriosa és fer l'estatut de direcció pública empresarial, professional. I en aquest sentit sí que em dirigeixo en part, doncs, al Govern de la Generalitat, perquè hi ha un compromís de desenvolupar aquest estatut de direcció pública professional, ens hi vam comprometre la majoria de grups parlamentaris, i això no ha vingut al Parlament, no s'ha desenvolupat. Ens pensàvem que potser amb aquest reguitzell de lleis que s'havien d'aprovar abans del 27 de setembre podríem tenir aquesta aquí i haver-la pogut, doncs, debatre com cal, perquè ens sembla que aquest sí que és un estatut important, en què evidentment es podria incorporar una major duresa en el règim d'incompatibilitats de la funció pública i de la direcció pública. Però nosaltres creiem –i per això presentàvem l'esmena a la totalitat– que fer ara una modificació puntual, sense un debat una mica més ampli sobre la direcció pública i sobre aquest element lligat a la reforma de l'Administració no té massa sentit, sobretot perquè en els pressupostos del 2015 s'aprova aquesta modificació, que, ho repetixo, si no ho recordo malament –després ja em corregirà el diputat Sabrià–, es va aprovar a causa d'una esmena que van fer ells mateixos, no?

Per tant, aquests són els arguments principals per a la nostra esmena a la totalitat. Un punt, un element oportunista que creiem, doncs, que el Partit Popular utilitza, bé, per d'alguna manera intentar donar una imatge diferent de la seva posició natural amb relació a aquests temes –i recordo, doncs, el que va passar al Congrés dels Diputats fa només unes setmanes, que no va acceptar l'enduriment del règim d'incompatibilitats, per exemple, dels diputats en el Congrés. Perquè ens sembla que és parcial també la proposta que fa, i nosaltres el que creiem seriosament és que el Partit Popular..., qualsevol altre grup, però evidentment sobretot el Govern el que hauria de presentar és aquest estatut de la direcció pública professional, que ens permetés, doncs, millorar en l'eficiència de la nostra Administració. Perquè és veritat que nosaltres no tenim tant un problema de dimensió, sinó que el problema de l'Administració de la Generalitat en molts casos és de finançament, però també, sobretot, d'eficiència i de productivitat. I, per tant, aquest estatut, del qual ja hi ha alguna proposta, algun text articulat sobre la taula..., perquè l'Associació Catalana de Gestió Pública va fer una proposta que tenim tots els grups parlamentaris i que el que planteja és un millor rendiment institucional, en el fons una reforma d'aquesta gestió pública que es fa des dels alts càrrecs, i que planteja molts elements importants, que per nosaltres són potser més clau que el de les incompatibilitats, com són l'accés, la definició, la contractació, l'exercici de càrrec públic, d'alt càrrec, l'avaluació de la gestió, el règim retributiu..., també el règim d'incompatibilitats. Però em sembla que aquí hi ha un paquet molt important d'elements a estudiar, a regular, pel que fa a la direcció pública, en què s'engloben els alts càrrecs de l'Administració de la Generalitat, i que em sembla que està pendent, i que és el que demanàvem, d'alguna manera, que el Govern ens presentés.

La proposta del Partit Popular ens sembla parcial, ens sembla oportunista..., tot i que algunes de les coses que es plantegen les podríem recolzar, perquè, és clar, en fi, jo crec que és de sentit comú, no?, que algú cobri només un sou públic del càrrec públic que desenvolupi, que no pugui desenvolupar... Diu: «que no pugui desenvolupar cap altra iniciativa privada». Bé, depèn; és a dir, estem dient que cap alt càrrec de l'Administració no podrà fer docència, per exemple? Bé, doncs, potser ens interessa que els càrrecs públics (*veus de fons*) –ho diu, eh?, no hi han excepcions–, doncs, puguin fer docència, per exemple, no?, en un tant per cent determinat de la seva jornada. És a dir, hi han algunes coses que nosaltres creiem que probablement, doncs, s'haurien de millorar, amb les quals no acabem d'estar d'acord. Però, vaja, és una reforma molt parcial i molt puntual, com els deia, amb aquest element més oportunista, i a nosaltres, doncs, el que ens sembla és que caldria analitzar-ho amb una mica més de calma, dins d'aquest estatut de direcció pública professional.

I, sincerament, senyor Rodríguez, amb tot el respecte que li tinc, no?, ens sorprèn que vingui del Partit Popular aquesta proposta. Sí, sí, ens sorprèn, perquè fa unes setmanes no ho van aprovar al Congrés dels Diputats, amb una proposta del Partit Socialista, i justament vostès, o alguns dels seus representants, fan pràctiques que justament van en la línia del que vostès volen prohibir. Sorprèn a vegades aquest doble discurs que vostès fan, no?

Per tant, mantindrem aquesta esmena a la totalitat, aquests són els motius pels quals la presentem, i esperem, doncs, el seguit del debat per veure si això finalment es podrà tramitar o quedarà sobre la taula.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la diputada Annabel Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, presidenta. Senyors i senyores diputats, bé, ens trobem davant d'una proposició de llei per part del Partit Popular que l'inici, la pretensió que comportava era la regulació del règim d'incompatibilitats d'alts càrrecs al servei de la Generalitat de Catalunya.

Jo la veritat és que estic francament sorpresa, sorpresa per les paraules del senyor Rodríguez, perquè jo encara tenia l'esperança que no arribaria al faristol a parlar d'aquesta proposició de llei, i no hi arribaria per punts que esmentaré, que li dono la raó i que opino pràcticament igual com comentava la diputada Romero, perquè presenta una proposició de llei en què l'argumentari, l'inicial de l'argumentari..., estem parlant d'una crisi econòmica, estem parlant d'unes retallades a nivell dels funcionaris de la Generalitat de Catalunya, estem parlant de certs temes que en la seva exposició sembla que vingui a dir: «Escolteu, des del Govern de Madrid no en tenim cap culpa, el Govern de Madrid no tenim cap culpa de les finances del Govern de la Generalitat, i nosaltres som els salvadors i som

els que fem reducció de despesa.» Em sobta molt, senyor Rodríguez, i li ho dic amb tota la confiança i, de veritat, amb tot el respecte, perquè vostè m'està parlant de sobirania, de sobirania en aquesta cambra, perquè així s'ha decidit, per sobirania, el que comentava la diputada Romero: en els pressupostos del 2015, després de moltes i moltes reunions de treball per part d'Esquerra Republicana i de Convergència i Unió, tant en tema de funció pública, de grup específic de funció pública, com de grup de pressupostos, es va acordar que es retiraven totes les dietes dels alts càrrecs, i no només dels alts càrrecs, dels alts càrrecs i de tot el personal funcionari de la Generalitat de Catalunya.

I no em digui que no, senyor Rodríguez. Ara li ho llegiré jo, ja que no ho ha fet vostè quan tenia el torn de la paraula. (*Veus de fons.*) No, no..., li ho puc llegir jo perfectament, perquè ho tinc aquí, perquè jo pensava que veníem a parlar d'això, no pensava que veníem a parlar de «que bé que ho fem a Madrid», «pobres catalans», no venia a parlar d'odi, no venia a parlar... (*Veus de fons.*) No, senyor Rodríguez, jo venia a parlar de la proposta. I la proposició de llei diu: «Règim d'incompatibilitats d'alts càrrecs de la Generalitat de Catalunya.»

Primer punt, què demanen? Que no es percebin cap tipus de dietes per part dels alts càrrecs. Actualment, l'article 63 de la Llei 3/2015, d'11 de març, de mesures fiscals, financeres i administratives, diu el següent: «No es percebrà cap tipus de dret d'assistència per la concurrència a reunions d'òrgans de govern, de consells d'administració o de qualsevol altre òrgan col·legiat de l'Administració de la Generalitat, de les seves entitats, ens o empreses del seu sector públic, sens perjudici del dret a percebre assistències per la participació en òrgans de selecció de personal.» No ho torno a repetir, perquè és molt llarg, però amb dos frases li ho dic claríssimament: primera, no es percebrà cap tipus de dieta per assistències, a cap lloc –ja ha quedat clar–; segona, només hi ha una excepció, molt clara i concreta: processos de selecció de personal.

Vostè deu recordar, senyor Rodríguez –no ho ha fet i li ho dic jo mateixa–, que hi va haver un moment en què jo defensava les dietes, i ho sap, i ho pot dir el mateix diputat Sabrià, que ho hem discutit molts cops. Defensava les dietes amb mesura i, com tot, no arribant a extrems, arribar a un terme mitjà, perquè considero que existeixen empleats públics que aquestes dietes sí que les han de cobrar i sí que les haurien de cobrar. Però vam arribar a un pacte. I vam arribar a un pacte amb Esquerra Republicana, i vam dir: reducció de la despesa –vostè ho ha dit–, no sabem si això serà molt, o poc, o serà..., fem-ho. Però ho vam fer amb coherència, no presentant una proposició de llei aquí que fa volar coloms, senyor Rodríguez. I més amb l'exposició que ha fet, perquè encara m'ho està posant més amb safata –més amb l'exposició que ha fet.

Perquè, si a mi aquí em ve, com a mínim, a argumentar l'argument que ha fet a l'exposició de motius de la proposició de llei, diria, bé, vostè té una manera de veure les coses, nosaltres en tenim una altra, i fem... Però no em pot posar exemples..., no em pot venir a donar lliçons, senyor Rodríguez, no ho pot fer. Crec

que no tenen el dret de venir a donar lliçons –a donar lliçons– quan a Madrid passa el que passa. O és que a Madrid no hi ha sobirania? O és que a la cambra del Congrés dels Diputats o del Senat no hi ha sobirania? O que no hi ha una majoria del Partit Popular, cosa que no tenim aquí a Catalunya? Senyor Rodríguez, vostè mateix m'ho dirà. És que arriba un moment que penses: «Anem a exercir, què?, el dret a decidir?» El dret a decidir és el que estem demanant als catalans, i és el que no ens deixen... I he tret el tema perquè l'ha tret vostè, desviant-me totalment de la proposició de llei. I ha tret vostè mateix el tema, i ha dit la paraula. I ha dit la paraula «sobirania» i ha dit les paraules «dret a decidir». Dret a decidir? Els catalans i les catalanes que ens poden estar sentint no poden sentir això, senyor Rodríguez. Que ens vinguin a donar lliçons de sobirania i de dret a decidir..., no ens poden donar lliçons d'això. I li ho dic amb tot el respecte, i li ho he dit, i no hauria entrat en això, hauria entrat només en la part tècnica de la proposició de llei; però, com comprendrà, no podem passar ni podem permetre paraules com les que s'han sentit, en una exposició que, francament..., «fora de lloc» és la terminologia més acurada que crec jo que puc dir en aquest moment.

Ens ha posat exemples que no són reals, senyor Rodríguez, i vostè ho sap. Jo, com no venia preparada a posar exemples del que passa a Madrid..., no hi venia preparada, francament. El que sí que li dic és que, si vol, començaré a escriure i li faré un detall i possiblement faré una edició d'un llibre, amb un volum, dos, tres..., no sé quants me'n sortiran si començo a buscar exemples que poden passar a l'Estat espanyol. I és que, què passa?, que a les altres comunitats autònomes ja s'han tret a tot arreu les dietes dels alts càrrecs i del personal, continuo dient, dels empleats públics? S'han tret a tot arreu? Perquè és que a mi no em consta.

Sap què passa, senyor Rodríguez? Que tenim una llei de transparència que és envejable i que realment ha costat molt, i s'ha treballat molt en aquesta cambra per fer aquesta llei, i per treballar-la i per arribar a un consens. I a partir d'aquesta llei, quan realment tot és totalment transparent –cosa que ens passa aquí a Catalunya i no passa a Madrid–, és quan comencen a interpretar –comencen a interpretar– què podia passar o què hi podia haver. Li dic «comencen a interpretar», perquè tampoc..., interpreten coses falses, que no són realitat, segons el que vostè ha exposat avui aquí. Però jo li dic: a partir del dia 19 de març, no és d'aplicació cap dieta –cap dieta– a cap alt càrrec i cap empleat públic. I ja no gastaré més temps amb això.

Quant al segon tema que els proposava, era el tema de la condició de ser membre electe en una corporació local, compatible a ser diputat al Congrés, o diputada, ser senador o senadora, ser diputat al Parlament Europeu... Senyor Rodríguez..., no féssem més demagogia. Un càrrec electe..., m'està dient que una persona, un regidor d'un ajuntament no pot estar ocupant un càrrec electe quan la seva presidenta del grup parlamentari –la seva presidenta del grup parlamentari– ocupa tres càrrecs de partit i dos de govern? Dos de govern (*veus de fons*)... Un de govern –perdó, té tota la raó–, un de govern a Madrid, un d'oposició aquí al Parla-

ment. És senadora –és senadora. (*Santi Rodríguez i Serra intervé sense fer ús del micròfon.*) Bé, vostè mateix. Sí, ho rectifico: el càrrec de senadora, el càrrec de diputada al Parlament de Catalunya, i és presidenta del partit. I està cobrant per un sol dels seus càrrecs. I això m'està dient que sí que es pot fer i, en canvi, un regidor d'una població... Jo li posaré la meua població, si vol, de referència, amb 22.000 habitants: jo, cada dia –i estic a dos hores de camí de casa–, cada dia pujo i baixo del meu municipi –cada dia. I jo estic el cap de setmana al meu municipi, i jo treballo pel meu municipi. No és el meu cas, però com en el meu cas hi han moltíssims regidors aquí a Catalunya que poden..., i ho poden fer, i ho poden fer bé. I ho poden fer bé per l'interès general, perquè realment tenen capacitat de poder treballar pel seu municipi ostentant un altre càrrec, perquè estem parlant de cobrar només d'una de les seves dedicacions: o bé ser regidor o bé ser el càrrec que pertoqui.

Per tant, senyor Rodríguez, jo el que demano a la resta de grups parlamentaris... Agraïxo també al Partit Socialista la seva implicació a presentar aquesta esmena a la totalitat, perquè considero que és de responsabilitat fer això, i més quan tot el que s'ha dit i tot el que es pretén no s'apropa al que és la realitat, la vida real. Li ho han dit: al Congrés de Diputats ho van proposar al Partit Socialista i hi van votar en contra. Nosaltres ho vam presentar aquí, juntament amb Esquerra Republicana, i ho tenim aprovat amb els pressupostos, i vostès també ho van votar en contra, perquè van votar en contra dels pressupostos.

Per tant, senyor Rodríguez, crec que li he donat prou a bastament la nostra justificació de per què hem presentat una esmena a la totalitat d'aquesta proposició de llei, i demanem a la resta de grups parlamentaris que s'adhereixin a la nostra petició.

Moltes gràcies, senyora presidenta, diputats i diputades.

La vicepresidenta primera

Per a un torn en contra, té la paraula el diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Marcos i senyora Romero, amb relació a les seves esmenes a la totalitat d'aquesta proposició de llei... Miri, senyora Marcos, no ens parli de transparència –no ens parli de transparència. I especialment –miri, li ho dic seriosament– no li parlin a aquest diputat de transparència; a aquest diputat, que ha hagut de recórrer al Síndic de Greuges, perquè el Govern més transparent de tot Catalunya –no m'estendré més– és incapaç de donar la informació que els demana aquest diputat o altres diputats d'aquest grup parlamentari. Doncs, miri, demanem uns informes que els lliuren a una diplomàcia *amateur* que deuen estar fent conxorxes pel món mundial, i el conseller de la Presidència és incapaç de facilitar-nos aquests informes, i, home, doncs, per al Govern més transparent del món, no sembla que això sigui raonable. Per tant, no ens vingui a parlar de transparència.

Segona. Home, vostès, que són d'un partit independentista –jo crec que vostè no és del sector «preguntes complicades» d'Unió–, no es fixin tant en Madrid, no es fixin tant en altres comunitats. Home, ja que tenim sobirania –sí, clar, tenim capacitat de decisió, sobre això tenim capacitat de decisió–, doncs, prenguem les decisions. Sobre el sou del president de la Generalitat tenim capacitat de decisió; prenguem les decisions. Clar, vostès diuen: «No, no, mirem què fan els altres.» No!, mirem què podem fer nosaltres! Estem en el Parlament de Catalunya; prenguem les decisions, sobretot en allò en què tenim competències, amb relació a allò que nosaltres creiem que pugui ser just o no ser just.

Jo ja sé que vostès tenen una obsessió reiterada amb la nostra presidenta. Però, miri, sap amb el que em quedo? Amb la confusió que vostè ha manifestat. Miri... (*Annabel Marcos i Vilar intervé sense fer ús del micròfon.*) Sí... Una confusió, imagini's, que tira en terra..., el senyor Alfonso Guerra en el seu moment ja ho deia, no?, però tira en terra la divisió de poders de Montesquieu: vostè confon executiu i legislatiu. Ho ha confós. (*Annabel Marcos i Vilar intervé sense fer ús del micròfon.*) Home, li ha costat rectificar-ho; ho ha confós. Però miri, sap què passa? Que aquesta mateixa confusió, que ja és gruixuda, la té quan filem una mica més prim. I quan vostè llegeix la llei de mesures que va aprovar aquest Parlament –per cert, aquest punt també amb el nostre vot (*Annabel Marcos i Vilar intervé sense fer ús del micròfon*), sí, ja li ho dic jo, també amb el nostre vot... (*Annabel Marcos i Vilar intervé sense fer ús del micròfon*), sí, ja li ho dic, escolti'm, ja li ho dic jo: també amb el nostre vot– vostè no l'ha llegit completa. No! No ha llegit el títol de l'apartat, que diu: «Règim retributiu del personal directiu del sector públic». Li ho repeteixo: «personal directiu del sector públic», que és un subsector dels alts càrrecs de la Generalitat, de l'Administració de la Generalitat. Perquè dintre del personal directiu del sector públic, per exemple, no entren el president de la Generalitat, els càrrecs del Govern ni els alts càrrecs de l'Administració de la Generalitat. (*Annabel Marcos i Vilar intervé sense fer ús del micròfon.*) No hi entren –no hi entren. Diputada, no hi entren. Per tant, les limitacions a què vostès fan referència fan referència a una part dels alts càrrecs, no a tots els alts càrrecs, que és el que nosaltres estem demanant amb aquesta proposició de llei.

Senyora Romero, és que, clar, jo..., a mi em sap greu, a vegades..., especialment amb vostè, no? Jo ja sé que hi han partits que donen la impressió –miri, ho dic així, fins i tot posant-ho en dubte, no?– que prefereixen que hi hagin subsidis d'atur al fet que es creïn llocs de treball! És que tenim aquesta sensació! –tenim aquesta sensació! Vostès el que volen són subsidis d'atur, nosaltres el que volem són llocs de treball. Home, la realitat és que el resultat dels seus governs i del nostre Govern és precisament que amb els seus governs hi havien molts subsidis d'atur, perquè es perdien llocs de treball, i amb el nostre Govern hi han menys subsidis d'atur, perquè es creen llocs de treball. Mirin, doncs, nosaltres estem orgullosos i satisfets que això sigui així, i per molts anys.

Per tant, li anava a fer la mateixa referència que li he fet a la senyora Marcos amb relació a l'acord que vostès van adoptar a la llei de mesures, que no és complet, tant com ho plantejem..., la incorporació de la modificació de la Llei d'incompatibilitats dels alts càrrecs.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

A continuació, per fixar el posicionament del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Moltes gràcies, presidenta. Miri, senyor Rodríguez, van tard; van tard, i a més ho saben. I per això, en comptes de parlar de les dietes i dels alts càrrecs, parlen de la diplomàcia catalana –un tema que els interessa, que els apassiona–, d'Unió i de la seva pregunta –que podríem estar d'acord que els ha quedat un pèl embolicada–, del dret a decidir..., i van anant-se'n per les branques tota l'estona perquè vostès saben que això que ens explica avui que les dietes dels alts càrrecs, que les assistències ja no es cobren, i no es cobren des del 14 de març.

I vostè diu: «Em sembla que la senyora Marcos no s'ha llegit bé la proposta que fem.» Home, a mi em sembla que no s'ha acabat de llegir bé la llei d'acompanyament, però no passa res –no passa res.

Nosaltres fa molt de temps que ens preocupem dels ciutadans que més pateixen la crisi. Fa molt de temps que treballem per minimitzar els efectes dels ajustos en aquests trams més baixos de l'Administració i per ajudar aquells qui tenen una situació contractual més precària. I vostès arriben ara –vostès arriben ara–, justament quan resulta que el seu partit diu que la crisi econòmica ja s'ha acabat perquè fan una política econòmica sensacional. Doncs, podien haver-se despertat abans, perquè fa molt de temps que els funcionaris, que els treballadors públics d'aquest país reben les conseqüències de la crisi. Fa molts dies que els empleats públics catalans, malauradament, pateixen retallades.

I jo, a vostès, els he vist gesticular, els he vist apuntar-se en alguna votació d'algun altre grup, però sempre a propostes d'altres. I ara es desperten, i a nosaltres ens fa la sensació que és la primera vegada que se'n preocupen, no? I dius: «Home, ara que el PP demostra una mica de sensibilitat amb els treballadors públics catalans, doncs, ajudem-los, no? Ara que volen prendre una decisió potent: retallar les franges altes, els directius, per fer els ajustos més equitatius, doncs, som-hi.» Però, llàstima, diríem, ho fan tard, amb un projecte que està caducat i que, a més a més, és molt poc acurat en la manera com està redactat.

Perquè a nosaltres la gent, els ciutadans, els treballadors públics ens preocupen de veritat i no creiem que hagin de ser un instrument per utilitzar-los políticament. Perquè nosaltres el març de 2012 ja preparàvem un acord per enfortir la cohesió social i els serveis públics. I com ha anat? Home, tampoc ens enganyarem,

ha sigut lent i feixuc implantar l'acord. I ens ha costat en alguns dels casos gairebé més que arrancar un queixal, però al final els resultats no són tan dolents. I nosaltres estem satisfets de com ha anat. I, malgrat que hagi sigut complicat d'acabar complint allò que es va escriure, a poc a poc, doncs, hem anat assolint-ne passos.

I, en aquests tres anys, hem ampliat les mesures de simplificació per evitar duplicitats, s'ha recuperat, finalment –i és important no oblidar-ho–, la catorzena paga. Quan vostès arriben ara, la catorzena paga ja l'hem recuperada. Es va excloure l'aplicació de la mesura de reducció retributiva al personal amb les prestacions més baixes, fins a dues vegades el salari mínim.

Amb reticències del Govern i sobretot del Departament d'Economia, però amb la voluntat que tenim sempre d'intentar posar criteris clars i retribucions més justes, hem aconseguit que s'estableixi d'una vegada una taula salarial amb les retribucions màximes. I ara vostès arriben i ens diuen: «Senyors, heu de modificar la Llei 13/2005, de 27 de setembre.» I l'exposició de motius, que crec que ho explicava molt bé la senyora Romero, diu: «És urgent, Catalunya està en crisi, els empleats públics han estat retallats.» Dius, home, és com una pell d'aquelles en què un se'n va a dormir el 2007 i es desperta el 2015 i es queda una mica, doncs, aconllonit de la situació amb què es troba. A nosaltres ens agradaria saber on eren el 2011, quan manaven molt en aquest Parlament, o el 2012 o el 2013.

I la proposta, en el seu punt principal, ens diu: «Modificació de la Llei 13/2005 per suprimir la percepció de dietes.» Doncs, no cal –doncs, no cal–, perquè això que vostès ho entren el 4 de març, es suprimeix el 14 de març amb la Llei de mesures. Vaja, que quan ho entren, vostès tenien el text, les esmenes i ho tenien tot; per tant, nosaltres esperàvem que això avui ho haguessin retirat. Però és que la incongruència va més enllà: quan aquest mateix text, pràcticament igual, es va votar en comissió en una proposta a la CAI, amb un text molt semblant, vostès s'hi van abstenir. I el senyor Calbó se'n deu recordar perquè, si no ho recordo malament, ho va defensar ell.

Per tant, normativament ja està fet. El Parlament de Catalunya en va aprovar la supressió a la Llei de mesures. Ho vam fer per donar forma a una proposta d'Esquerra, amb un acord amb Convergència i Unió. I no li torno a llegir el text, perquè ja ho han fet. Però això, que nosaltres en tinguem constància, i hi hem treballat molt, s'està explicant correctament, i a tot arreu implica la prohibició genèrica de percebre drets d'assistència per la concurrència a òrgans col·legiats i a consells d'administració i de totes les entitats de la Generalitat de Catalunya. I això es notifica ràpidament a tots els departaments. I, per tant, queda sense efecte –queda sense efecte– qualsevol disposició amb rang de llei. I, per tant, això no es cobra des del 14 de març.

I nosaltres no hi vam fer esmena a la totalitat, precisament, perquè volíem estar absolutament segurs que això s'estava aplicant correctament. I, per nosaltres, avui és així, i els ho dic, eh?, per nosaltres és un gran èxit, perquè ha costat molt i molt –i molt i molt.

I si aquests motius no són suficients i volen entrar en el contingut dels redactats..., home, li poso un exemple que demostra no desconeixement o errors tècnics, demostra certa desgana a l'hora de redactar-ho. Exemple: retallen, i és un *cortar y pegar*, el punt 2, de l'article 4, i el coHoquen com a punt 3 amb un «no» al davant, i s'obliden de modificar el final de la frase, de manera que no té cap sentit. Per tant, quan tinguin un moment llegeixin la llei d'acompanyament i llegeixin la seva proposta, i crec que em donaran la raó sobre el redactat.

Respecte a la modificació de l'article d'incompatibilitats, francament, no el compartim. Per nosaltres és molt important que existeixin limitacions; és molt important, i existeixen. És important que només es pugui percebre la retribució corresponent a una de les activitats, la principal –és molt important. Es podria millorar, sí; estem convençuts que es podria millorar i que es podria fer millor, i potser és l'hora i potser toca entomar-ho, però també ens sembla que el text que presenten vostès no serveix ni de base per fer-ho.

I, per tant, queda molt clar que per nosaltres aquestes compatibilitats no han de suposar una duplictat de sous, sinó la possibilitat de bolcar els coneixements i l'experiència de l'àmbit municipal en àmbits superiors, de rel·ligar el territori, de sumar experiència. Per nosaltres, i molts dels que som aquí venim del món municipals, on puguem tenir gent amb experiència i compromís amb l'àmbit municipal, tinguem-l'hi, sempre suma. Per tant, a nosaltres ens interessa limitar les retribucions, fer-les clares i transparents, però vostès queda absolutament clar que no és això el que busquen.

I ja li ho han dit, i em sembla que encara li ho diran moltes vegades, però, queda una mica lleig que facin una llista d'incompatibilitats i la que falti sigui la de ser diputada al Parlament i senadora a Madrid.

Per tant, no trobem cap motiu per tirar endavant aquest tema. Com li dèiem a l'inici, és parcial, és tard i està mal fet.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Conseller..., bé, nosaltres voldríem començar distingint dos aspectes que ens sembla que són diferents: un, què és el que ens proposa avui el PP, i segon, qui ho proposa i la credibilitat que pugui tenir o ens pugui merèixer qui ho proposa, perquè són dues coses diferents.

Avui el que se'ns proposa aquí és que admetem a tràmit una proposició de llei per modificar la Llei del règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs al servei de la Generalitat, que data de l'any 2005. Fa deu anys. Ha canviat l'escenari, ha canviat el sentiment de la població, de la ciutadania respecte al paper dels càrrecs

públics, i ens sembla saludable que aquest Parlament pugui discutir com actualitzem la llei aquesta que fa deu anys que existeix als efectes d'avui. No hi veiem cap inconvenient.

Nosaltres estem d'acord, doncs, que s'admeti a tràmit, i nosaltres, que tenim, potser, discrepàncies en aspectes que potser queden curts o no són prou agosarats en alguns dels aspectes que proposa el PP, ja farem les esmenes. Nosaltres el que volem és que es discuteixi, poder fer esmenes i que aquest Parlament en aquests mesos que queden de legislatura, pugui modificar la Llei d'incompatibilitats dels alts càrrecs, de l'any 2005.

Com estem discutint aquest tema a la proposició de llei electoral amb relació a les incompatibilitats dels diputats i diputades o com d'aquí a pocs dies haurem d'aprovar i discutir en la modificació del Reglament de la cambra, també afecta les retribucions, el paper i les incompatibilitats dels diputats i diputades.

Per què no podem fer el mateix amb relació als alts càrrecs de la Generalitat? No ho entenem.

El PP ens proposa, de fet, dues coses: una és la prohibició de cobrar dietes, indemnitzacions i primes d'assistència a més del sou principal. Això té la seva història i se n'ha explicat una bona part aquí: hi ha una resolució, 707/10, de l'any 2014, a proposta d'Esquerra Republicana, on es va aprovar instar el Govern a acabar amb això. El Govern va fer un control de compliment el novembre del 2014 en el qual deia que no podia donar compliment a allò que havia aprovat el Parlament perquè calia l'adequada reglamentació del tema. I aquesta reglamentació es va introduir en la Llei de pressupostos. Molt bé. Quin problema hi ha que a la Llei d'incompatibilitats puguem discutir aquest tema, veure quin és l'abast d'allò que es va aprovar a la Llei de pressupostos, si tenen raó vostès o té raó el senyor Santi Rodríguez?, que ho puguem discutir i modificar la Llei d'incompatibilitats de l'any 2005.

Però el PP proposa una altra cosa, que és el fet que sigui incompatible ser alt càrrec de la Generalitat amb el fet d'exercir el paper d'alcalde o regidor en un ajuntament. Nosaltres hem estat en un govern de la Generalitat en què això era permès, eh?, i ho hem practicat. Doncs, fruit d'aquesta experiència, nosaltres pensem que seria bo que fos incompatible ser alt càrrec del Govern i ser alcalde o regidor.

Ens hem trobat nosaltres mateixos amb problemes. Per exemple: quan un alt alcalde que alhora és delegat del Govern fa unes declaracions que impliquen el Govern, però ell les ha fetes com a alcalde. Això crea un problema –crea un problema, crea un problema–, i per tant, pensem que en un moment en què hi ha una exigència de la ciutadania de major dedicació en exclusiva a un alt càrrec, no pensem que sigui negatiu dir: «Els alts càrrecs de la Generalitat no cal que siguin regidors o alcaldes o que ho puguin ser.» Ho volem discutir, ens sembla que tenim dret a discutir-ho, i per això nosaltres votarem en contra de les esmenes a la totalitat.

Dit això, fa el PP un doble discurs? Sí, és veritat, fa un doble discurs, perquè aquí ens proposa unes coses que a nosaltres ens agradaria fins i tot –ja sé que és impossible–, però que es poguessin aplicar amb efectes retroactius a tot l'Estat espanyol. Ja sé que això és impossible, però ens agradaria.

Perquè, clar, la principal incompatibilitat d'un alt càrrec és amb la corrupció –la primera incompatibilitat d'un alt càrrec és amb la corrupció–, i, evidentment, el Partit Popular i els governs del Partit Popular, des d'aquest punt de vista, no ens poden donar lliçons, independentment del text concret que avui ens proposin.

I, des d'aquest punt de vista, ja que aquest dematí alguns diputats del PP han comentat a bastament el resultat de les darreres eleccions, nosaltres també comentem que ens sembla que el resultat de les darreres eleccions municipals i autonòmiques a l'Estat espanyol s'interpreten o es poden interpretar en gran part com una resposta de la gent, de la ciutadania a la corrupció que ha imperat en molts dels governs del PP.

I, en aquest sentit, nosaltres estem molt satisfets que segurament la senyora Manuela Carmena pugui ser alcaldessa de Madrid. Estem molt satisfets i contents que canviïn les coses al País Valencià i a les Illes. I felicitem els nostres companys i companyes de Compromís, al País Valencià, i de MÉS, a les Illes, perquè pensem que s'obrirà una nova etapa en què s'acabarà en aquestes comunitats germanes, amb les quals ens uneix la llengua, la persecució que ha sofert el català, els temes de corrupció i els temes de polítiques anti-socials. I felicitem, ja que estem amb això, i aprofitem per felicitar Acció Cultural del País Valencià, Escola Valenciana, la gent de les samarretes verdes, a les Illes, la gent de l'Obra Cultural Balear. Estem molt contents del que ha passat. I això s'interpreta en clau, entre moltes altres coses, de resposta de la gent que està fins aquí dels casos de corrupció o que s'ataqui la seva llengua.

I a partir d'aquí, dit això, tornem al tema, ens sembla legítim que el Partit Popular pugui presentar una proposició per modificar una llei, i nosaltres voldríem que es discutís.

Que en part està solucionat? D'acord. Però creiem que podríem fer un esforç tots plegats per fer un redactat actualitzat de la Llei d'incompatibilitats, que, ho repetixo, té deu anys, i seria lògic potser que la poguéssim revisar. I tindríem temps de fer-ho, fins i tot encara que s'acabi la legislatura, ben aviat. Hi hauria temps de fer-ho, perquè són pocs articles. Però nosaltres n'afegiríem alguns.

Per tant, en resum: no compartim les explicacions del Partit Popular, però entenem que té tot el dret a plantejar que discutim aquesta modificació; nosaltres voldríem que hi hagués un debat parlamentari en comissió i en ponència sobre la Llei d'incompatibilitats, igual, ho repetixo, que estem discutint en aquests moments el tema de les incompatibilitats dels diputats i diputades que seuen al Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Carme Pérez.

Carme Pérez Martínez

Bona tarda, presidenta. Conseller, diputats i diputades..., per anunciar que nosaltres votarem en contra de les esmenes a la totalitat que s'han presentat, perquè entenem... –com acaba d'exposar, també, el representant del grup que m'ha precedit en l'ús de la paraula–, entenem que és necessari un debat i una modificació de la situació d'incompatibilitat dels alts càrrecs del Govern de la Generalitat.

És evident que el text que es proposa té dos aspectes; un és la incompatibilitat en concret dels membres electes de les corporacions locals respecte al desenvolupament d'un alt càrrec. Nosaltres estem a favor d'aquesta incompatibilitat, sense perjudici que es puguin fer en el tràmit d'esmenes les modificacions i els suggeriments que siguin necessaris.

I, després, un aspecte important que presenta la proposició que aquí es debat ara és el tema de les retribucions. És evident que hi ha una contradicció, o hi ha hagut una contradicció, durant aquests darrers anys, entre l'obligada precarització de les condicions retributives del personal funcionari i del personal i treballadors del sector públic, mentre que aquesta aplicació de la normativa ha sigut molt més laxa pel que fa als directius i pel que fa als alts càrrecs de la Generalitat.

És evident que aquí es va aprovar aquesta proposta amb la llei de mesures, que nosaltres també vam votar-hi a favor, però jo potser estic equivocada però és que, després d'aquesta legislatura, no hi haurà cap llei de pressupostos ni es farà cap altra llei d'acompanyament, perquè evidentment, si es renova la llei de pressupostos, com és de desitjar, i la llei d'acompanyament, és evident que aquestes previsions que s'han fet per a aquest any, que van entrar en vigor el mes de març, quedaran sense efecte. Per tant, entenc que la llei que aquí se'ns proposa, la proposició que se'ns proposa, té una vocació de permanència que va més enllà del tràmit d'aquest exercici pressupostari.

Per tant, entenc que aquesta contradicció que es fa notar sobre aquesta aprovació en la llei de mesures i la incompatibilitat amb la llei que ara es presenta no em sembla que sigui correcta, sinó que, ben al contrari, hi hauria de donar, la cambra, suport, perquè, evidentment, si es va fer en aquell moment, devia ser amb vocació de permanència, i que res millor que fer-ho a través d'una proposta de llei que modifiqui de forma més permanent que la llei de pressupostos aquesta situació.

I és evident, també, que no només ens hem de referir al tema de les dietes, per participar al nostre propi departament, per als alts càrrecs i per als directius, sinó que també els vull recordar que en aquesta mateixa cambra vam tindre un cert debat sobre les informacions que van aparèixer al portal de la transparència respecte que determinats directius del sector públic havien cobrat retribucions per sobre del que establia

la llei de pressupostos de l'any 2014 i a hores d'ara encara tenim certa confusió sobre qui tenia raó, si el departament, que va intentar aclarir-ho, o els directius, que donaven altres explicacions per a aquests increments retributius per sobre de la norma.

També els vull recordar el darrer informe de la Sindicatura de Comptes sobre les irregularitats reiterades en el sector públic, concretament sanitari, pel que fa a les empreses del sector públic i els consorcis, en què es posava de manifest, sense cap dubte, i per un organisme parlamentari com la sindicatura, que mentre el Decret 3/2010 s'havia aplicat amb absolut rigor a tots els treballadors del sector públic, no s'havia aplicat amb aquest mateix rigor, sinó d'una manera molt més laxa, als directius del mateix sector públic, que, com vostès bé recordaran, havien d'aplicar-se un escalat de disminucions sobre els seus sous que no es van aplicar, i es van aplicar la quantitat mínima que corresponia als treballadors però no corresponia als directius.

Per tant, no només estem parlant de certes irregularitats quant a les dietes sinó quant a les mateixes aplicacions de la norma, detectades i comprovades per òrgans parlamentaris, com ho és la Sindicatura de Comptes.

Mirin, diputats, jo crec que no es pot fer demagògia sobre quines han de ser les retribucions dels alts càrrecs. Jo penso que hem de tenir el valor de dir que els alts càrrecs, si es vol tindre el Govern dels millors i es volen tindre persones competents, persones professionalment capaces de portar endavant el país, hem de ser capaços d'explicar entre tots que aquests senyors han d'estar adequadament retribuïts. És un exercici de demagògia el que fem de mantindre limitades aquestes retribucions però intentar compensar-les a través d'altres dietes, d'altres retribucions, per evitar posar de manifest que el salari ha d'estar d'acord respecte a la seva responsabilitat, respecte a la seva competència i respecte a la seva capacitat.

Jo penso que això, senyors, hem de ser capaços d'explicar-ho a la ciutadania, perquè penso que tenim prou arguments i sobrats per poder-ho fer, perquè penso que els ciutadans poden entendre-ho, això. El que els ciutadans no poden entendre i penso que molts diputats d'aquesta cambra tampoc entenem és que el que no es pot justificar és la manca de transparència, la manca de coherència i, sobretot, la manca d'exemplaritat. I malgrat que sigui el PP el que presenti aquesta proposició, i que a Madrid, doncs, actuï d'una altra manera, miri, jo crec que no estem debatent el que s'ha de fer a Madrid. Vull dir, estem aquí, i el que ens interessa és el que es pot fer aquí, el que tenim competència de fer aquí.

I jo penso que en un context social de greu crisi econòmica, els dirigents polítics i els alts càrrecs de la Generalitat, i que han sigut càrrecs de confiança nomenats directament per l'executiu, no han donat l'exemple que havien de donar i a què estaven moralment obligats davant de tots els ciutadans.

I és per això –és per això– que nosaltres creiem oportuna la tramitació d'aquesta proposició, perquè quan la moral falla la llei ha d'obligar. I per això nosaltres

votarem en contra de les esmenes a la totalitat que es presenten.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, pel Grup Mixt, la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Bona tarda. Per a posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres davant aquesta proposició de llei. I, primer, entrant en l'exposició de motius, que crec que no sé si tothom ha donat per bona, o no s'ha analitzat, però crec que és la primera cosa que ens ha fet, d'alguna manera, en tot cas, engegar una alerta sobre el que estàvem llegint; és que l'exposició de motius ens ve a explicar que d'ençà de l'esclat de la crisi els ciutadans, per culpa del destí, han vist com perdien la feina, se'ls reduïen els ingressos, alhora els retallaven els serveis públics, també com a conseqüència d'un fet natural, i els servidors públics també patien una retallada. Finalment, tot això no està lligat a cap decisió econòmica que hagi pres el Govern, a cap decisió econòmica que hagi pres també el Govern de la Generalitat, i finalment, tot allò, com diem, causa del destí o, en tot cas, és un fet natural.

Per tant, d'inici una sorprenent, per nosaltres, o no tan sorprenent, depenent de qui ve, exposició de motius, que d'alguna manera ens situava en l'alerta.

Sobre l'objectiu de la proposició de llei, nosaltres hi estem d'acord, estem d'acord que cal reduir –eliminar, eh?– dietes, que cal eliminar primes o premis, que cal regular d'alguna manera la compatibilitat de l'exercici de la política amb l'exercici de les activitats privades. I també estem d'acord amb les incompatibilitats de càrrecs electes entre les locals i les autonòmiques. De fet, nosaltres ens ho apliquem a nosaltres mateixes. Crec que som l'únic grup de tota la cambra.

Però per què no donarem suport a la tramitació de la llei? Per dos coses, bàsicament. Una s'ha dit abans; és la demagògia que per nosaltres deslegitima que puguem tirar endavant una proposta de llei presentada per qui la presenta. I, segona, perquè... La demagògia podia ser un tema circumstancial. Segona, estructural: entenem que es queda curta, entenem que és insuficient i entenem que la insuficiència no es pot arreglar amb esmenes, perquè per nosaltres el problema de confiança que hi ha i, sobretot, el problema d'allunyament entre les dietes i sous dels alts càrrecs respecte als de la classe treballadora o la mitjana de la classe treballadora no només es soluciona eliminant dietes, eliminant complements i fixant bones incompatibilitats; es soluciona, per nosaltres, amb altres problemes.

Quan parlem de la demagògia..., se'ls ha dit abans, perquè un dels arguments que vostès fan servir és la comparació d'aquesta Administració amb l'Administració de l'Estat. Quan aquí s'ha vingut a dir: «Bé, és que a nosaltres el que facin a l'Estat espanyol ens és igual.» Sí, és cert, però és que la mateixa llei diu que mireu

que bé que ho estan fent allà que allà s'han limitat. Bé, doncs, mirem quin és el debat que s'ha tingut al Parlament espanyol fa..., al maig passat mateix, en el qual el posicionament del Grup del Partit Popular ha impedit que s'indultés... Vull dir, quan el Partit Socialista –perdó– proposava una proposició de llei perquè d'alguna manera operés una prohibició d'indultar càrrecs públics vinculats a casos de corrupció, el Partit Popular justificava l'oposició dient que la mesura de gràcia en tot cas no es podia limitar perquè era constitucional.

No només això, sinó que quan es parlava, a petició d'una moció, sobre la incompatibilitat dels diputats amb l'activitat privada, el Partit Popular s'hi oposava, Convergència i Unió, en aquest cas, s'abstenia, però és que el Partit Popular s'hi oposava. I, s'ha dit aquí, amb casos tan greus com el del senyor Trillo i el del senyor Martínez Pujalte, que van cobrar 354.000 euros i 75.000 euros d'una constructora. Per no parlar de la mateixa composició del Parlament espanyol, en la qual del Partit Popular, dels 185 diputats, més del 76 per cent compatibilitzen la seva activitat amb altres feines, i no totes respecte al sector privat. El PSOE, tres quarts del mateix. Al Grup Mixt, tretze dels divuit diputats compatibilitzen les seues tasques com a diputats amb altres feines. Convergència i Unió, exactament igual. Finalment, un problema estructural, com ho concebem nosaltres, als parlaments.

I, per últim, el que ja trobem demagògic no, el següent, és respecte al senyor Rus, i és la no-reprovació i, per tant, el vot de confiança, o com se li vulgui dir, a mans del Partit Popular. Cinisme en estat pur: 2 milions de peles; 2 milions de peles no mereixen reprovació per part del Partit Popular.

Clar, per què diem, per tant, que els deslegitima? Diem que els deslegitima perquè és obvi que tenim un problema respecte a jo diria que la desafecció, segurament, de la societat respecte a la política, respecte als alts càrrecs, però, clar, s'ha d'anar molt més enllà. És a dir, les limitacions no només es poden posar a les administracions, no només es poden posar respecte als governs, no només es poden posar a les institucions; s'han de posar també eminentment als partits. Els partits són la clau de volta, segurament, de molta de la desafecció que s'ha generat en la ciutadania.

I, per tant, nosaltres entenem que la proposta de llei es queda curta, perquè per nosaltres això s'arregla limitant els mandats, perquè l'eternització en la política o la professionalització en la política és un problema que aquí es passa per alt; la limitació dels sous –i no només dels alts càrrecs, sinó dels sous de càrrecs electes–, la no-duplicació de càrrecs i, per tant, la dedicació exclusiva, en tant que és una feina que per nosaltres comporta una gran responsabilitat; no demanar crèdits als bancs, i, per tant, aquí diríem que som l'únic partit que no ho fem; rendició de comptes periòdica; transparència, sí, però sancions quan no s'apliqui; no-acceptació de regals i privilegis. I, sobretot, i una cosa de què tampoc es parla, prohibir les portes giratòries, perquè la proposició de llei estableix que passats dos anys de l'activitat política els parlamentaris poden treballar allà on els plagui.

Quines són les conseqüències? Doncs, ben evidents. Rato, a Bankia; Elena Salgado, a Endesa; Ángel Acebes, a Iberdrola; Josu Jon Imaz, a Repsol Petronor; Miquel Roca, a ACS, a Endesa, a Abertis i al Banc de Sabadell; Narcís Serra, Gas Natural, Catalunya Caixa, Telefónica; David Madí, Deloitte; Joaquim Triadó, Price Waterhouse; Lluís Recoder, KPMG; Pilar Fernández Bozal, Ernst&Young; Jordi Sevilla, Price Waterhouse, entre d'altres.

Per tant, és obvi, des del nostre punt de vista, que la recuperació de la confiança per part de la societat passa, òbviament, per l'eliminació de les dietes, com passa perquè els partits no només siguin pulcres en el seu exercici, en el seu finançament i en la seva manera de relacionar-se no només amb les institucions, sinó també amb els parlaments, sinó sent honestos no només amb la gent que els vota sinó amb tota la ciutadania. I crec que en aquest sentit el Partit Popular no seria un exemple d'honestetat.

I, per tant, al nostre entendre, els deslegitima per a presentar aquesta proposició de llei.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per fixar el posicionament, la diputada Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Conseller... Molt telegràficament, senyor Santi Rodríguez, votaré en contra de les esmenes a la totalitat, perquè aquest requereix un debat amb molta més profunditat. Ens hi estem jugant la confiança i la solvència de la política i de l'Administració. I, per tant, aquest debat necessita, primer, no només què han de cobrar els càrrecs polítics –més igual que siguin de l'executiu o del legislatiu–, quin valor afegit aporten, quins han de tenir dedicació exclusiva i quins no; el debat del conflicte d'interessos.

Igual que un debat molt important, que és despolititzar l'alta direcció de l'Administració i de la gestió pública. Només els secretaris generals, com el model francès. Tota la resta d'alts càrrecs... Ben pagats, eh?, perquè, si no, ens hi estem jugant clarament –clarament– la descapitalització del sector públic.

I aquest és un element tan substantiu –tan substantiu– que hem de dir-ho en veu alta. Almenys en el meu vot no hi trobaran la demagògia ni el populisme, eh?, perquè, si no, no trobarem alts càrrecs, plens de dubtes, judicialitzats i que hi vulguin anar, excepte que els diguem que, a partir d'un inici de legislatura, hi ha un pacte en profunditat tant amb relació a la política...

Jo estic a favor de compatibilitzar ser alcalde i ser diputat, poder treballar a temps parcial si no hi ha conflicte d'interessos, a una part d'aquest Parlament, etcètera. Però aquest necessita no un debat a corre-cuita a finals de legislatura, sinó un debat en profunditat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Un cop acabat el debat, procedirem a la votació conjunta de les dues esmenes a la totalitat presentades.

Crido a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, doncs, procedirem a la votació conjunta de les dues esmenes a la totalitat presentades. Demano als diputats i diputades que prenguin lloc als seus escons.

Votació conjunta de les dues esmenes a la totalitat presentades.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat han estat aprovades per 91 vots a favor i 36 en contra.

Atès, doncs, que les esmenes a la totalitat de retorn a la proposició de llei han estat aprovades, aquesta iniciativa legislativa resta rebutjada en la seva tramitació.

Abans que res, abans de continuar l'ordre del dia, informar-los –tot i que els grups parlamentaris ja en deuen ser coneixedors– que, atesa la sol·licitud presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, d'acord amb el Govern, els proposo, de conformitat amb l'article 72.3 del Reglament, l'alteració següent de l'ordre del dia, de tal manera que, del debat d'avui, el punt número 15, que és el relatiu a la interpellació al Govern sobre la Inspecció d'Educació, es pugui substantiar després del punt 13. D'aquesta manera, doncs, substantiaríem aquesta tarda les interpellacions, per aquest ordre, 10, 11, 12, 13, 15 i 14. Es pot aprovar per assentiment aquesta modificació? *(Pausa.)* Doncs, queda modificat l'ordre del dia en aquest sentit.

Interpellació

al Govern sobre les externalitzacions, els subcontrates i les privatitzacions dels serveis públics (tram. 300-00311/10)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les externalitzacions, els subcontrates i les privatitzacions dels serveis públics, presentada pel Grup Mixt. Exposa la interpellació el diputat Quim Arrufat.

(Pausa.)

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, bona tarda. Volíem interpellar el Govern i, justament, posar en evidència un tema que cada vegada resulta més conflictiu, que és l'ús i l'abús de les externalitzacions i privatitzacions de serveis públics, que no és una onada que s'estigui esdevenint ara per determinades circumstàncies vinculades a la crisi, que també, sinó que és tota una aposta ideològica, i política i econòmica que entenem nosaltres que, en algun moment, en el qual la batalla entre la comprensió de l'economia mesurada en termes de benestar, i l'eco-

nomia mesurada en termes d'acumulació de capital va guanyar el capital per sobre del benestar.

En aquests termes es va interpretar que «dinamització econòmica» podia només vincular-se a totes aquelles accions que, des de la part pública o la part privada, anessin a mobilitzar capital, i, per tant, permetre la seva contínua acumulació; com més acumulació en una sola mà o en termes regionals s'aconsegueix, més dinàmica és l'economia, per tant, més poder de competència té en entorns regionals, òbviament, en alta competitivitat.

És evident que també en determinada època es va endevinar que, més enllà del que podia produir el que pròpiament li tocava al mercat privat, d'acord amb la divisió que feia l'estat del benestar entre aquells béns i serveis comuns i públics, de prestació pública, i béns i serveis privats, el principal filó per continuar dinamitzant l'economia es trobava en anar externalitzant, com qui pela una ceba, l'estat del benestar i traspasant la gestió, la propietat, el control de determinats béns i serveis públics en mans del capital privat, del mercat, que més d'una regulació i més d'un tractat establiria com l'únic possible, el neoliberal, el de la lliure competència, sense falsejar aquesta competència, que és com un conte de fades, que està molt bé escriure'l als llibres d'economia, que no existeix enlloc del món, que, a més, és desitjable que no arribi a existir, però que, òbviament, no és la realitat en què vivim, la del lliure mercat sense falsejar la competència, molt lluny estem de viure en una realitat així.

Externalitzacions i privatitzacions que es van anar donant i van anar guanyant marc regulador per poder-les impulsar, per tant, desregulador del sector públic, a través d'una sèrie de tractats internacionals que, d'acord amb la globalització de l'economia, anaven traient sobirania als estats i als pobles i dipositant-la en la capacitat del mercat privat, del capital per anar ocupant cada vegada parcel·les més grans dels béns i els serveis públics, i, per tant, limitant el seu accés universal i limitant la prestació per part de l'interès general, és a dir, l'interès públic.

L'Organització Mundial del Comerç va ser un primer pas en la imposició d'aquest projecte neoliberal; el Tractat de Lliure Comerç que s'està signant i contra el qual va votar bona part d'aquest Parlament que es pogués sotmetre a consulta, és a dir, la majoria Partit Popular, Ciutadans i Convergència van votar en contra que es pogués sotmetre a consulta el Tractat de Lliure Comerç entre els Estats Units i la Unió Europea, seria un nou pas endavant que tornaria a vincular definitivament determinats espais de prestació de serveis públics al mercat privat, o el mateix Tractat de Lisboa, que va entrar en vigor el 2009, que, com recordareu, a nosaltres se'ns va dir que el votàvem en un referèndum, un text que, després, és igual, perquè, aquí, els referèndums, diguéssim, es prenen una mica a la lleugera. Aquell text ja no existeix, es va refondre en un altre tractat, més convenient al mercat privat, que establiria, bàsicament, el neoliberalisme com a dogma únic i principal de l'espai comunitari econòmic europeu, l'espai comú europeu i establiria, justament, que l'economia d'Europa havia de ser la neoliberal, el lliure

re mercat on no hi ha hagués falsejament de la competència; extrem que, com ja hem dit, és absolutament fals i inexistent enlloc.

Competència sense límits en un marc global en el qual el capital s'apressa a depredar tot el que pot i a treure serveis i béns públics de l'estat del benestar, tan ràpid como pot, com a un dels pocs filons que li queden per augmentar el diferencial de benefici.

Menys sobirania per a la gent i per als pobles, menys capacitat de decidir sobre l'entorn, més pèrdua de control del sector públic sobre com es presten, a qui es presten, quina recepció dels béns i serveis en fa la ciutadania; més mercantilització de conceptes que no haurien d'estar sotmesos a la lògica de l'especulació del mercat privat, i traspàs de béns i serveis, com dèiem, públics en aquest mercat privat, béns i serveis que haurien de ser comuns, béns i serveis que eren i són comuns, que són essencials, estratègics i bàsics per al manteniment de la vida en comú i de les societats, per al manteniment de l'economia productiva i que són traspassats al mercat especulatiu.

A l'Estat espanyol, ens hem de situar al voltant dels anys vuitanta, quan es van començar a crear, a partir de la privatització de grans sectors estratègics fins llavors propietat pública, els actuals oligopolis privats que es conformen al voltant dels grans sectors estratègics privatitzats.

Deien, llavors, que aquells sectors que es privatitzaven es feia perquè eren ineficients, perquè generaven molta burocràcia, perquè eren cars i perquè no prestaven els serveis de qualitat. Ja m'entendran la ironia de veure ara que aquests sectors, el de la banca, el de la telefonia, el de l'energia són els que ens surten més cars als ciutadans, són absolutament ineficients en l'atenció al client i en termes de productivitat de l'economia i, òbviament, no presten un servei de qualitat.

Liberalitzacions que, òbviament, hem acabat pagant tots, no només perquè es van privatitzar en el seu moment a molt baix cost, a preu de saldo, sinó perquè cadascun dels sectors que s'ha desregulat per part de l'Estat i que s'ha externalitzat la participació de l'Estat i el control públic sobre ell, l'hem acabat pagant nosaltres amb escreix: ha passat amb el sector bancari, sumat a les desregulacions del sòl i del mercat financer; hem acabat pagant tots amb un rescat bancari enorme, malgrat que s'hagin cobrat sous enormes i s'hagin amassat fortunes enormes, l'hem acabat pagant tots; passa amb el sector elèctric, augmenten les factures el doble en cinc anys, ho paguem tot, i, a més a més, reclamen un deute tarifari; passa amb la telefonia, que és un dels serveis, a l'Estat espanyol, més cars d'Europa.

Per tant, privatitzacions i externalitzacions que ens surten cares, que són ineficients, que paguem entre tots i que, a més a més, estan generant un mercat d'explotació laboral que ha passat tots els límits de la regulació mínima en aspectes laborals que s'havia més o menys aconseguit en els països de l'Europa occiden-

tal o en els països amb llarga tradició de lluita dels treballadors i les treballadores.

S'està instaurant, a través d'aquestes externalitzacions i aquestes privatitzacions, una nova pobresa salarial, una nova explotació en termes d'esclavatge, el retorn de jornades de cinquanta i seixanta hores setmanals com a qüestió absolutament normal i tolerada, i sous de misèria que freguen el salari mínim interprofesional. Gent que es passa la setmana treballant, que amb prou feines pot cobrir amb el seu salari les necessitats bàsiques, que no té dret a atur, perquè són contractats com a autònoms via externalització i subcontractació dels serveis, i el cas estrella, el cas que ha aconseguit sortir a la llum, malgrat les previsions que auguraven que seria impossible que els autònoms poguessin reunir-se per protestar contra l'empresa mare, que és, en aquest cas, Telefónica, ho han aconseguit a través de la mobilització dels tècnics precaritzats de Movistar.

Una empresa que a l'any 1996 era pública i ocupava 70.000 treballadors, actualment, n'ocupa, l'empresa mare, 20.000, però en subcontracta 80.000 en condicions d'esclavatge laboral, com deia, sense dret a atur, sense seguretat temporal en el manteniment del treball, amb sous de mitjana de 800 euros i amb jornades laborals, però plenament normals, sense extres ni res, de seixanta hores setmanals, és un retorn a la Barcelona prevaga de la canadenca, és a dir, a la Barcelona del pistolerisme i de l'abús patronal.

A més a més, només a Barcelona, 624 empreses subcontractades són les que ocupen els 1.800 treballadors que requereix Movistar per poder extreure..., extreure què? Els 1.802 milions d'euros de benefici que Telefónica va tenir en el primer trimestre de l'any. És a dir, una situació ja no de desigualtat, ja no d'explotació laboral, sinó d'empobriment generalitzat i d'acumulació massiva de capital en molt poques mans.

Cas a part mereixen, a més a més, la situació de les externalitzacions i l'ús que se'n fa des de la Generalitat i els municipis, atès l'ofec financer que tenen ambdues administracions, aquells serveis que en el seu moment, per criteris ics, es van externalitzar a empreses que podien prestar de forma més eficient, suposadament, aquests serveis, el de la brossa, el de la neteja, etcètera, ara totes més o menys vinculades al món de la construcció i al món dels mercats financers, han acabat servint també d'instrument financer per a aquestes administracions que, davant de la manca de liquiditat, davant de la manca de serveis públics de finançament, de crèdit públic per finançar-se, han de recórrer a mil i un instruments per poder quadrar la caixa, i un d'aquests és l'allargament de concessions d'autopistes, un altre d'aquests és l'allargament de concessions de serveis externalitzats i privatitzats, un altre és la privatització directa de serveis o la venda de patrimoni. Per tant, un terreny adobat perquè, una altra vegada, aquell que ha acumulat diners i que els té disponibles enmig d'aquesta crisi, és a dir, el capital privat i el capital financer, pugui, a través de tots aquests instruments, fer-se encara amb més parcelles, amb més trossos del sector públic que està en aquestes situacions.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, gràcies per la seva interpellació i per les seves reflexions, que van orientades a reflexionar sobre el model econòmic desitjat per al nostre país, al mateix temps que també ha posat al final una mica el dit a la nafra amb alguns dels conflictes que estem vivint en els darrers temps, no?

Deixi'm que, per començar, li manifesti –i crec que vostè això ho respectarà, crec que és un reflex també de la diversitat parlamentària d'aquest Parlament i de la diversitat i pluralitat de política del país– que el model econòmic que defensa el Govern que jo represento, Convergència i Unió, i el model econòmic que defensa la CUP no coincideixen en molts aspectes. Això, senyor Fernández, senyora Vallet i senyor Arrufat, em sembla que no faig res més que reafirmar una obvietat. I és evident que aquesta no-coincidència, doncs, s'evidenciarà amb aquesta interpellació i suposo que també amb la moció subsegüent.

Ara, deixin-me, des d'una altra perspectiva, que, més enllà del model i els instruments, estic convençut que tant vostès com nosaltres defensem el que entenem que és millor per garantir la prosperitat i el benestar de la nostra gent, i aquest propòsit segur que el compartim. Probablement, les nostres preocupacions, ho crec sincerament, són més semblants del que tothom podria pensar, però les solucions, els mètodes i les maneres són molt allunyades. Deixin-me que, per tant, aquesta reflexió l'orienti amb una triple perspectiva.

En primer lloc, la perspectiva del que són els serveis públics als ciutadans, que es poden prestar de manera directa, indirecta o a través, doncs, de concertació, contractació i d'externalització, que no de privatització. En aquest cas, el Govern, que el que persegueix és la garantia d'uns serveis públics de qualitat i d'atenció dignes, creu, i creiem, i venim creient-ho nosaltres i altres governs, i aquesta és una tradició, si m'ho permet, bastant de l'economia catalana des de fa molts anys –molts anys... Vostè ha vingut a situar que hi ha hagut un punt d'inflexió, que no l'ha identificat en el temps, perquè no pot fer-ho, perquè aquesta és una tradició que ens arrenca –fins i tot m'hi referiré en algun moment– amb una certa tradició en algun moment també de la Generalitat republicana dels anys trenta. Però aquests serveis es poden prestar a través d'estructures públiques i a través d'estructures privades, concertades, evidentment, amb l'Administració pública, que és qui manté i reté un control, una fiscalització, una estandardització i una acreditació i, en definitiva, doncs, un seguiment correcte.

Creiem, sincerament, que tant uns com els altres es poden prestar d'una manera correcta i els serveis que s'ofereixen als ciutadans, si més no, la satisfacció en bona part dels serveis que en molts àmbits es presta amb aquesta doble o triple probabilitat, possibilitat, aquest sistema mixt a Catalunya ens dona bons resul-

tats. Hi han situacions que s'han d'abordar, però vull recordar que en aquest cas no es tracta de privatitzacions, es tracta de concertació o de concessions de serveis amb entitats privades que poden prestar-los com cal i que, en cada cas, en cada sector, i en cada servei, i en cada territori, doncs, pren una fórmula diferenciada. Això en l'àmbit de la salut fa més de trenta anys i ha sigut objecte d'un gran acord social, polític i empresarial, i crec que també amb una pluralitat ideològica molt àmplia, no? En l'ensenyament, en la salut, en els serveis socials... El balanç, ho repeteixo, crec que és positiu i que, a més, ens ha permès no només superar deficiències, que vostè les ha evidenciat, estructurals, de finançament, sinó que al mateix temps respon també a una visió de compromís d'una part de la societat catalana que, organitzada en entitats sense ànim de lucre o amb ànim de lucre controlades i regulades per l'Administració, s'ha posat a prestar aquest tipus de serveis. Per tant, no és privatització, és, en definitiva, externalització, concessió i concertació.

Correspon a l'Administració, i en aquest sentit ho tenim molt clar, fixar els estàndards i vetllar perquè es compleixin. Pot haver-hi alguna disfunció? Sí, alguna, a vegades existeix, a vegades fins i tot quan es presten amb estricte servei públic; també pot passar. Però de la mateixa manera que amb centres gestionats directament passa, amb centres gestionats indirectament també pot passar –ha passat–, tot i que li haig de dir que, des d'una perspectiva estadística i tenint present quin és el gran mapa de prestació de serveis múltiples a Catalunya, crec que són situacions específiques, singulars i que no representen la voluntat general del nostre model. En definitiva, aquest model mixt ens ha permès multiplicar la capacitat de prestació dels serveis a un ritme que la inversió i la contractació pública directes no ens hauria permès; això ho hem de reconèixer. No, vostè, ho ha dit, però és que a més ja li dic jo que, des d'una perspectiva d'inversió, també a vegades d'innovació, d'eficiència, també per facilitar la competència, crec que hem desenvolupat, ho repeteixo, un bon model mixt en la prestació de serveis públics per als ciutadans.

Vostè fa bé, de totes maneres, de qüestionar si aquesta externalització de part d'aquests serveis pot permetre, a vegades, que empreses privades s'enriqueixin abusivament, i en això coincidim. Cal dir amb tota rotunditat que aquest no és el propòsit del model i, si això passa, és quan s'han de revisar les concessions, els preus i el caràcter, en definitiva, d'aquesta externalització. És lògic que les empreses s'hagin de guanyar la vida i que puguin contractar treballadors en condicions, i això exigeix que tinguin uns resultats econòmics positius, però no vol dir resultats econòmics abusius. Si es produís, ho repeteixo, el Govern està disposat –i ho fa en determinades ocasions– a revisar les condicions de concertació de concessió, perquè és obvi que estarien repercutint amb uns costos innecessaris a l'erari públic.

Segona dimensió. El funcionament de la Generalitat. La Generalitat també, no per prestar serveis públics, sinó per als seus propis serveis, externalitza una part dels serveis de neteja, dels serveis de vigilància d'edi-

ficis, dels serveis informàtics, d'operadors telemàtics, de manteniment, a empreses especialitzades a partir de concursos; cosa que intentem, a més, que això també permeti garantir que la petita i mitjana empresa catalana –i això s'està, d'alguna manera, reconduint d'una manera decidida– pugui permetre arribar a la contractació pública i, per tant, també desenvolupar un sector important.

Quan es detecta una irregularitat, s'actua immediatament. Ha passat? Ha passat. Però és evident que perquè hi hagin a vegades algunes persones que es volen aprofitar de la seva posició, això a qualsevol societat passa, el que hem de tenir són els mitjans i els instruments per posar-ho en evidència, per corregir-ho i per demanar responsabilitats. Deixi'm que li digui, en aquest sentit, que l'aposta per la transparència que ha fet el país, en els darrers temps, i el Govern, també en aquest cas s'està reconeixent i és pionera. Per tant, licitació pública per serveis de l'Administració. En aquest cas i en aquest sentit, l'Administració, el Govern, ha de garantir que això no representi ni una minva de qualitat amb els serveis contractats, ni una situació d'abús per les empreses contractistes, ni una pèrdua de qualitat laboral per part dels treballadors d'empreses subcontractades, que es pot, d'alguna manera, produir.

Cas a part –i espero tenir temps també de dedicar-me a la tercera dimensió– són..., i coincidim, perquè vostè m'haurà sentit també dir-ho: no tenim una real competència en determinats serveis públics bàsics que fa uns quants anys estaven en mans de monopolis públics estatals i que ara estan en mans d'oligopolis privats. I aquí som conscients que també en aquest país nou que volem dibuixar entre uns quants, entre molts, digui's amb estructures d'estat noves, digui's amb un país diferent, digui's amb un país normal, és evident que també haurem d'avançar a remoure les excessives complicitats que hi han entre aquests antics monopolis públics –avui empreses privades–, els organismes reguladors, els organismes de la competència, els funcionaris de l'Estat que encara tenen, d'alguna manera, una perspectiva de complicitat i que tot allò és el mateix, i que no garanteix que tinguem competència en matèria energètica, en matèria de telecomunicacions. És evident que aquí tenim unes condicions de no lliure mercat que, tard o d'hora, amb uns instruments de regulació, d'intervenció, d'ordenació, crec, sincerament, que un país modern hauria de tenir i avui no tenim.

En tercer lloc, vostè ha parlat de la subcontractació amb empreses privades. Per tant, aquest ja és un àmbit molt més ampli que no respon només –a vegades, sí– a serveis públics bàsics; vostè ha citat el cas de Telefònica. Li vull dir..., ha fet servir expressions que jo crec que formen part, diguem-ho així, del seu llenguatge corporatiu, però que no responen a la realitat, més i quan, per exemple, aquest conflicte, el 95 per cent dels treballadors representats a través de sindicats, està en vies de pacte, diàleg, de concertació, i només un petit grup, un petit grup que, evidentment, doncs, vostès hi tenen una certa tendència des d'una perspectiva ideològica i des d'una perspectiva de combat ideològic, doncs, es manté fora de la taula de negociació.

Hem aconseguit que fins i tot Telefònica, les empreses i aquest col·lectiu també vagin a una taula negociació.

En qualsevol dels casos, és evident que en l'economia privada es produeixen situacions que no ens agraden i aquí és quan, com a autoritat laboral, amb més autogovern, podríem –i de vegades ho fem i aconseguim concertar– actuar i intervenir. En qualsevol dels casos, ho repeteixo, l'externalització d'activitats públiques sota criteris públics, que puguin ser executades per empreses privades, la subcontractació de grans empreses, empreses més petites, creiem que és un model positiu –ho diem convençudament– per tenir una economia dinàmica, oberta, pròspera i per prestar serveis dignes i àgils a la societat.

Acabo, presidenta. Ara bé, aquest model no evita, no és d'alguna manera garant al límit que no es pugui produir en determinades ocasions, doncs, situacions d'abusos, de disfuncions, que no qüestionen el model, segons el nostre entendre, però sí que exigeixen la nostra atenció com, en aquest sentit, li puc dir que el Govern, des d'una perspectiva de qualitat dels serveis, des d'una perspectiva d'atenció als treballadors, exerceix amb tota la seva contundència, amb tota la força que li permet l'actual marc d'autogovern, i és aquest el motiu pel qual estic convençut que, de la mateixa manera que compartim les perspectives i els objectius de millorar, en definitiva, aquesta recuperació econòmica i aquesta reparació social, nosaltres estem convençuts que amb un país nou, amb un país normal, tindríem instruments encara més incisius per poder ordenar millor la nostra economia, defensar, perfeccionar o millorar aquest model o, en tot cas, contrastar-lo amb altres propostes, però que em sembla que avui no tenen massa referents a Europa, perquè és un model a bastament compartit amb les economies modernes de la Unió Europea.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Miri, d'entrada, volíem situar..., no estàvem qüestionant sistemes econòmics en el seu conjunt, sinó unes opcions determinades en aquest sistema econòmic que porten a privatitzar i a externalitzar massivament i com a dogma des de fa bastants anys de forma cada vegada..., a més a més, amb major seguretat jurídica en favor del dret privat, és a dir, dels drets del mercat. No som dogmàtics, és a dir, no és una qüestió que, si ho gestiona tot l'Estat, tot funciona millor i tot és més just i això, ni molt menys, no venim ni tan sols d'aquesta tradició. Però l'esquema i les raons que estan portant a les privatitzacions, al benefici financer, l'accés a major liquiditat perquè paga l'Administració, etcètera, no estan, no són raons avaluable, però tampoc les condicions en què s'estan fent aquestes externalitzacions.

No es pot dir que el mercat presta més barat quan està pagant la meitat dels sous, quan està precaritzant al

costat dels treballadors públics pagant la meitat per la mateixa feina o pel doble de feina. Això és fer trampa. Això no és dir que el mercat funciona i les privatitzacions funcionen així, funciono jo i funcionem tots, i podria funcionar qualsevol; qualsevol nen petit podria fer funcionar l'economia o una empresa privada d'aquesta forma, si el diferencial de drets, d'exigències, de reclamacions, d'estàndards de regulació són tan diferents per a uns i per als altres.

I, és clar, la solució –no m'ho vingui a dir perquè ja el puc veure a venir– no és llavors rebaixar tots els estàndards de l'Administració, sinó apujar tots els del mercat privat per veure si llavors també són capaços tots aquests capitals de continuar fent l'«escandera» de diners que estan fent, 7.000 milions d'euros les tres principals elèctriques, un oligopoli on es reproduïen les portes giratòries amb l'Estat de forma escandalosa. De fet, és el braç armat econòmic de l'Estat espanyol. Les tres principals elèctriques, 7.000 milions d'euros de benefici net després d'impostos l'any passat, mentre continuen mantenint, diguéssim, el nivell d'explotació laboral que mantenen.

Miri, nosaltres estem convençuts que si la gent se la consultés prèviament sobre cadascuna de les externalitzacions, que quan són aquestes externalitzacions –o concessions, que diu vostè– a deu, vint, cinquanta anys, són pràcticament..., sobretot a partir dels vint anys són pràcticament privatitzacions, perquè ja mai més segurament tornen a mans públiques pel nivell d'indemnitzacions i de contractes que s'haurien de vulnerar per recuperar-les en mans públiques. Ja són privatitzacions. I, per tant, si es consultés prèviament, com hauria de ser el dret, perquè és propietat de tots, no pas només del gestor de torn, segurament serien possibles moltes menys privatitzacions de les que es fan.

No veiem impossible que la Generalitat es preocupi de la situació que estan vivint els ajuntaments amb molts d'aquests serveis externalitzats en mans de constructors i de fons financers, procurant centrals de serveis per prestar a aquests ajuntaments.

Ens sorprèn, o de fet ens fa certa gràcia, que el discurs públic-privat, no?, d'«hi ha determinats serveis públics, determinats privats; això és una tradició catalana», vostès només l'utilitzen allà on el mercat privat encara pot gratar del públic, no l'utilitzen allà on ja s'ha externalitzat tot. No diuen: «És imprescindible regular el sector bancari, constituir un 50 per cent del sector bancari en públic perquè així es pot barrejar el públic i el privat i per tant regular millor i funcionar millor.» Això no ho diuen, als sectors ja privatitzats, només allà on encara poden rascar del sector públic.

I la tradició d'aquest país no és de convivència del sector públic i privat. La millor tradició d'aquest país és publicosocial, és de les mútues, és de les societats, és de les cooperatives, és dels ateneus, és de les corals, és de la vida associativa, que bastia espais de protecció col·lectiva dels drets culturals, dels drets socials, dels drets laborals, dels drets sanitaris, de l'accés a serveis mancomunats. És la Catalunya mancomunada la millor tradició d'aquest país, no la Catalunya que va privatitzant i externalitzant i que ho ven

al mercat financer. Aquesta és la millor tradició que hem tingut i que s'ha pervertit amb el temps.

I ara digui'm sincerament si entén qui hi guanya més o qui hi perd més amb la privatització d'ATLL. Qui acabarà pagant més, nosaltres o els compradors d'ATLL? Qui acabarà pagant més o qui està pagant més amb la privatització, amb el que va suposar la privatització de les comunicacions a l'Estat espanyol? Qui ha acabat pagant més i a qui li ha sortit més a compte? O amb la privatització del sector energètic. Es privatitza per eficiència?, per millor gestió?, per millor prestació del servei? O per necessitats financeres d'altri, que no tenen res a veure ni amb el bé públic ni amb la prestació del servei públic?

Nosaltres, òbviament, no entenem en absolut com es pot prescindir de la manera que s'està prescindint des de les administracions públiques..., per vetllar per una responsabilitat social bàsica com és procurar que els serveis que paga l'Administració, els serveis que presten entitats privades i paga l'Administració perquè prèviament hem estat privatitzats..., tolerin, dinamitzin espais de vulneració dels drets laborals i de la dignitat de la persona, tal com està passant a Telefónica.

I és clar que el 95 per cent de la plantilla està en vies de negociació, els de l'empresa mare. Jo li estic parlant de tots aquells falsos autònoms que estan fent jornades laborals de seixanta hores, que no tenen dret a sindicar-se, que el dret de sindicació ja és un dret d'una minoria privilegiada, el dret de sindicar-se, ja no està de moda, ja no està contemplat en la majoria d'espais on s'està fent el verdader negoci d'aquestes empreses: 60.000 milions d'euros ha guanyat Telefónica des de l'any 2006, 60.000 milions d'euros, al costat d'un munt de persones, falsos autònoms, que no tenen dret a sindicar-se, que no tenen final de la jornada laboral, que cobren sous de misèria i que no entren a la famosa taula de concertació social, on només hi són convidats els dos grans sindicats. La precarietat no és una fatalitat dels déus o del temps, és una estratègia calculada i planificada per augmentar els beneficis a costa dels serveis públics, a costa dels drets laborals i a costa de la dignitat de les persones.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Contindré la meua vehemència, que segurament també la podria exercir des d'aquest faristol.

Vostè em fa alguns falsos plantejaments. Primer, la Generalitat no ha privatitzat mai cap servei públic; que vagi per endavant: mai ha privatitzat cap servei públic. Si vostè em parla dels processos de privatització que es van produir a l'Estat amb els grans monopolis públics com a conseqüència de la convergència europea i de tots els processos que s'han produït, li diré: «Té

tota la raó; li n'he parlat jo.» I recordi que quan es va voler, modestament, des de Catalunya –modestament, des de Catalunya–, intentar que alguns d'aquests nous oligopolis tingués matriu o fonaments catalans es va apostar per allò d'«abans alemanya que catalana», i per acabar sent italiana. I vull recordar que el seu president en aquells moments, que fins i tot va comparèixer en aquest Parlament en alguna comissió, doncs, es va permetre... (*Pausa.*) Està mal ubicada, oi?, consellera. No, era perquè... (*Remor de veus.*) Era per manifestar una incongruència, que tampoc vaig escoltar que tinguéssim l'habilitat de fer-li posar en evidència, perquè aquell senyor, Pizarro, va venir a dir que ell es devia només als seus accionistes. Fals. Ell es devia als seus clients també, que al cap i a la fi són ciutadans i usuaris, i als seus treballadors. I es va oblidar dels clients i es va oblidar dels treballadors. Aquesta és la visió del procés que l'Estat espanyol va fer en el seu moment. I quan parlem de l'Estat espanyol deixin-me que digui que també de tant en tant, doncs, faig una mica un zig-zag així, visual, perquè miro el Partit Popular i miro el PSOE, no?, perquè al cap i a la fi han sigut els que han acompanyat aquest procés d'una manera permanent i sense piular, no? Ja aixecàvem la mà de tant en tant.

Ara, vostè em diu: «No, és que la Mancomunitat...» Oi tant, la Mancomunitat. Vostè ha de recordar que la Generalitat republicana, que també va fer un esforç important per d'alguna manera, doncs, recuperar, nacionalitzar determinats serveis públics, va acabar construint també un escenari de concertació amb mútues, amb empreses privades, amb sistemes municipals, però mixt, com el que tenim.

A vostè li pot agradar més o menys que externalitzem i que d'alguna manera fem concessions de serveis públics. Miri, és un model que nosaltres creiem que és positiu per al país perquè abarateix costos. Si acabem amb la conclusió que els serveis es paguen més cas vol dir que no devem estar fent bé la nostra funció, però abarateix costos. Si hi ha un problema que alguns dels seus actuals companys de determinats viatges, quan van governar... –no m'escolten–, van estar quatre anys sense apujar les tarifes dels serveis públics, com va passar amb les tarifes de l'aigua en alta... –sí que m'escolten, sí; ja ho ha entès, ja, la senyora Grau–, aquest és un altre problema. Perquè, clar, aleshores, quan estàs buscant eficiència, si et regularitzen les coses t'afloren aquests dèficits.

Com afloren els dèficits de la promoció irreflexiva, irresponsable d'un model d'energies renovables, que el necessitem, basat en primes fictícies que s'acumulen perquè no es repercuteixen en tarifa i que acaben generant un dèficit descomunal, que ara s'haurà de pagar d'alguna manera, doncs, amb tarifes, repercutint-ho als ciutadans, i que a més ens genera també dèficit fiscal, perquè amb tarifa paguem des de Catalunya les inversions que s'han fet en grans parcs eòlics i fotovoltàics fora de Catalunya.

Bé, en qualsevol dels casos, aquí coincidim que és un model no diré pervers, però molt, molt ineficient. Però això sí que són privatitzacions, que no s'han fet des de Catalunya i que es van fer en el seu moment de la

transformació d'aquests monopolis públics. (*Remor de veus.*) No, no...; no em faci dir el que vam votar perquè els sortien els colors a la cara i vostès, senyors d'Iniciativa. Jo ja entenc que estan nerviosos perquè estan dilapidant l'herència del PSUC amagant-se sota marques blanques que els acabaran fagocitant, i a més abandonant el projecte de país, com havia tingut sempre el PSUC. Però, bé, aquesta és una responsabilitat que tenen vostès i que ja l'explicaran als seus nets algun dia.

En qualsevol dels casos, el que jo li vull dir és que aquesta concertació amb l'economia social, que en molts serveis públics es produeix d'una manera molt eficient i que genera a més un sector, un tercer sector important a Catalunya, a través de cooperatives, a través d'empreses sense ànim de lucre, i també amb empreses amb ànim de lucre pautat, controlat, en matèria d'inversió... Sí, perquè construir autopistes o determinats serveis públics requereix un esforç que ni la Generalitat pot fer perquè no es pot endeutar, requereix la concertació del sector privat I jo no seré qui defensï ni Telefónica i ni el sector bancari. Però només li vull dir, u, que quan es parla del rescat del sector bancari, que és evident que s'ha fet molt malament, el que s'han rescatat també són els estalvis de la gent, eh?, dels nostres ciutadans. I que quan es parla dels 60.000 euros de beneficis de Telefónica no seré jo qui ho defensï. És una empresa global. Parli dels beneficis que s'aconsegueixen a Espanya o a Catalunya, que no són els 60.000. Ho dic perquè avui l'economia ha canviat molt i ja sé que aquests paràmetres a vegades, doncs, de perspectiva, costen de tant en tant, en una interpellació com aquesta, defensar.

En qualsevol dels casos, un model mixt, de control públic, de fiscalització per part de les administracions, de concertació amb tercer sector, amb empreses privades, creiem que dóna bons resultats i creiem que tenim els instruments per corregir les seves disfuncionalitats quan es produeixen.

Moltes gràcies, senyors diputats.

La presidenta

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les infraestructures estratègiques, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Interpellació

al Govern sobre les infraestructures estratègiques (tram. 300-00312/10)

Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Senyora presidenta... Senyor conseller, diputades, diputats, «i sense indústria que incorpori valor afegit no es podrà sostenir un nou model econòmic competitiu en un mercat global». Jo crec que en aquesta afirmació podríem estar-hi d'acord. He seguit algunes de les seves respostes a les interpellacions que en els darrers

plens li han formulat sobre infraestructures i crec que aquest també era un fil conductor de les seves intervencions.

Nosaltres creiem que la millor manera per reactivar l'economia és la potenciació de la indústria i de l'economia productiva, entre altres coses perquè el pes de la indústria en el conjunt de l'economia del país és aproximadament d'un 18 per cent; si aquí hi sumem les activitats integrades en el perímetre de la nova indústria, això ja representa prop d'un 50 per cent de l'economia catalana.

Des del nostre punt de vista, en la indústria, amb els serveis que té associats, és on s'obtenen majors increments de productivitat, i és en els sectors industrials on es pot generar més estabilitat i millors condicions laborals. En la interpellació anterior es parlava d'alguna d'aquestes qüestions.

I tenim diversos reptes, des del nostre punt de vista, per acompanyar la recuperació econòmica en un sentit positiu. I aquí el Govern, els grups parlamentaris també tenim coses a dir. I des d'aquest punt de vista nosaltres creiem que les infraestructures són fonamentals. I avui el concepte d'infraestructura és ampli; no estem parlant només de carreteres o de ferrocarrils.

També som conscients, conseller, del marc pressupostari en què ens estem movent actualment. I, per tant, les decisions s'han de prendre a partir d'una anàlisi..., sempre s'hi han de prendre, però avui més que mai, des d'una visió, d'una anàlisi cost/benefici, també de l'anàlisi dels costos d'oportunitat.

Nosaltres creiem que un factor imprescindible en els temps actuals, però en els temps futurs que ens tocarà viure com a país..., hem de ser capaços també de transferir tecnologia i nou coneixement per aportar competitivitat a l'empresa. I avui hi ha una constatació: la investigació que es fa en els centres de recerca a Catalunya, en els centres tecnològics, no acaba de transferir-se a l'economia productiva; no hi acaba d'haver, ni a Catalunya ni al conjunt de l'Estat, un recorregut eficient de suport a la recerca i a la innovació. No ho dic jo, no ho diu el meu grup parlamentari, ho afirmen tots els experts, tots els científics amb els quals hem estat consultant, tots els investigadors.

No li parlaré de l'acumulació o de la disminució que hi ha hagut, pressupostària, en recerca i innovació des de l'any 2010 al 2015, o de les grans diferències del pressupost del 2014 al 2015, que encara són més evidents: en innovació, 90 per cent; en recerca, un 30. Perquè el problema, si es mantenen aquestes disminucions de dotació pressupostària, el tindrem..., que a curt termini les infraestructures que ja tenim construïdes, del coneixement, no ens permetran..., ens diuen els experts, per a la seva òptima utilització. Dit d'una altra manera, com que no hi ha manteniment, com que no hi ha reposició, no ens permetrà mantenir els actuals nivells. I aquest país, la indústria d'aquest país necessita també créixer en tecnologia, en nous coneixements, a aportar al conjunt de l'economia nous coneixements, i les infraestructures són bàsiques per poder fer la investigació, la recerca, i que després tingui aplicacions concretes en els camps industrials.

L'altre gran repte és el de les infraestructures més tradicionals: les comunicacions, els transports, l'energia... Creiem que cal seguir fent un esforç per acompanyar aquest creixement, aquesta recuperació econòmica que, si més no a nivell de grans xifres macroeconòmiques, ja s'evidencia, que no s'acaba de traslladar en ocupació de qualitat, malgrat que aquest mes anterior, doncs, les xifres hagin estat positives.

La crisi, vostè ho sap perfectament, perquè m'imagino que li agradaria fer més licitació o que altres administracions en fessin més a Catalunya, però la crisi econòmica des de fa anys ha paralitzat les licitacions que, des del nostre punt de vista, són projectes estratègics per a l'economia catalana. Li'n citaré alguns, que per nosaltres són fonamentals i que desitgem que per al Govern també ho siguin.

El Corredor Mediterrani. El Corredor Mediterrani, com a eix de transports de mercaderies, és una prioritat per al país. La construcció d'aquesta infraestructura és sens dubte un impuls a l'economia, no només de Catalunya: d'aquell mapa que el president de la Generalitat aquest matí ens ensenyava, eh?, de tot el llevant mediterrani.

Seguim tenint deficiències significatives en les principals infraestructures nodals. I el dèficit en infraestructures de transport s'acaba traduint indefectiblement en l'increment dels costos de finançament de la indústria. A vegades, també, una gestió massa administrativa de les grans infraestructures nodals que tenim en el país, ports i aeroports, acaba provocant també costos ocults molt importants i el desaprofitament de les oportunitats d'assolir economies d'escala. Això ens ho indiquen les organitzacions econòmiques i patronals d'aquest país.

Miri, des del nostre punt de vista, no es tracta ara de seguir..., perquè les economies madures –i la nostra ho és–, doncs, tenen un seguit d'estocs d'inversió efectuada. En el país això s'ha produït, a Catalunya. Vostè a vegades es queixa, el seu Govern, que això els impedeix fer nova inversió, però, bé, aquesta és una inversió que està aquí, que hem d'aprofitar en aquesta recuperació econòmica que ja tenim o que comencem a tenir al damunt de la taula. Ara, sí que cal seguir invertint amb criteris eficients, amb criteris, li ho torno a repetir, d'anàlisi de cost-benefici.

Crec que hem de seguir reclamant al Ministeri de Foment uns terminis clars d'execució de tot el Corredor Mediterrani; que cal completar al més aviat possible i hem de demanar terminis d'execució del desdoblament de la via Tarragona i Vandellòs, mantenint els dos amples de via; que cal accelerar la instal·lació del tercer fil entre Tarragona i Castellbisbal. I aquí hi ha algun problema que a vegades algun diputat ha manifestat, i la seva conselleria hauria de ser capaç de facilitar la solució d'aquest problema.

Cal seguir avançant en la construcció de plataformes d'intermodalitat carretera-ferrocarril, que permetin també –per què no?– definir una autopista ferroviària perquè les mercaderies que es produeixen aquí o les que arriben als ports de Catalunya, bàsicament el de Barcelona i Tarragona, bàsicament de l'Àsia, en

aquests moments, arribin al centre d'Europa. Aquesta també és una mesura ambiental.

Ens hauria d'acabar d'aclarir un altre eix que per nosaltres és fonamental, perquè és una peça, pot ser una peça clau no només per al transport o entre particulars, sinó de mercaderies des del port de Tarragona cap al centre de la península. M'estic referint a l'A-27, eh?, o bé l'A-27 o bé l'alliberament dels peatges, quan toquin, i a aquesta discrepància que vostè té amb la ministra Pastor; vostè ha fet aquí algunes afirmacions que després han estat desmentides per la ministra.

És una prioritat molt alta acabar els nous accessos viaris i ferroviaris que van al port de Barcelona; també els d'ample internacional a nivell ferroviari amb el port de Tarragona. Crec que cal concretar calendaris. Que és essencial preservar els espais logístics i industrials del delta del Llobregat.

I en els darrers cinc minuts de la interpellació parlarem o intentaré parlar de temes que afecten el port i l'aeroport, que ens semblen crucials per a l'economia a Catalunya, i com, des d'un punt de vista de desenvolupament territorial, de fer més flexible l'urbanisme..., ajudi a tenir aquest concepte d'un urbanisme també al servei de l'economia i de la indústria del país. Li posaré tres o quatre exemples de plans i d'actors que per nosaltres són essencials en aquesta nova visió del país i que necessitaran el concurs de la majoria de forces parlamentàries (*sona el senyal acústic que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció*), també –acabo, presidenta– de la capital del país, Barcelona.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Molt bona tarda, novament. Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, senyores i senyors diputats, bé, aquesta és una pregunta realment oportuna, l'endemà de les eleccions municipals, que posen sobre la taula la revisió de tot un model de ciutat vinculat a Barcelona, de tot un model d'entorn metropolità de Barcelona. A més a més, oportuna perquè sabem, eh?, de la transcendència per a la recuperació econòmica, per a la generació d'ocupació, que la ciutat de Barcelona i el seu entorn metropolità continuïn estirant i jugant aquest paper tractor.

S'ha escrit i és conegut, és un tòpic, que el segle XIX va ser el segle dels vells imperis, el segle XX va ser el segle dels estats nació, i el segle XXI serà el segle, ja és el segle de les ciutats i dels grans entorns metropolitans. Barcelona en aquest sentit està realment molt ben posicionada; ha estat descrita i és coneguda com una de les deu més importants megalòpolis del món, i el seu entorn metropolità té una gran capacitat de generar atracció de talent, d'invertir en tecnologia i, a més a més, de moure's i actuar en un marc de tolerància, eh?, que permet que realment sigui atractiu construir projectes de vida i projectes d'activitats econòmiques en el nostre entorn local i immediatament metropolità.

Aquestes són les condicions d'entorn, eh?, que jo crec que ens hauríem de conjurar com a país a protegir, a estimular i a fer créixer, amb totes les disfuncions i amb tots els problemes que hi hagin. Fixin-se que aquests valors de tolerància, de tecnologia, de talent, que s'encarnen tan bé a Barcelona, tenen expressions d'ordre molt divers. Tenen expressions en matèria econòmica, com el Mobile World Congress, no?: més de 430 milions d'euros invertits, una capacitat de generació de més de dotze mil llocs de treball, i la capacitat de resultar realment atractiu, no només per a enginyers, eh?: també per a treballadors de tota índole que es vinculen al sector dels serveis, al sector de l'hostaleria, etcètera. Però és que en aquest entorn metropolità, atractiu per al talent, hem estat capaços entre tots, en els darrers anys, de concretar quatre excel·lents campus universitaris; quatre excel·lents campus universitaris que, alhora, actuen d'element atractiu per a altres projectes universitaris.

Fa pocs dies jo em trobava en un viatge oficial a Califòrnia, i a la Universitat de Califòrnia mateix, des de Stanford, però també des de Silicon Valley, hi havia moltes iniciatives, moltes facultats interessades a obrir seu a Barcelona. Això vol dir que hem posicionat correctament Barcelona i el seu entorn metropolità.

Campus universitaris, iniciatives empresarials vinculades a la tecnologia –en aquest cas a la telefonia mòbil–, grans infraestructures en grans campus científics –un altre referent important–, o –aquest darrer cap de setmana també ho hem viscut i ho hem «disfrutat», tots plegats– la capacitat de ser referent i exercir una capitalitat mundial des del punt de vista cultural: Primavera Sound, el gai Circuit Festival, el festival Sónar, etcètera; iniciatives i referents que durant l'any situen la capitalitat de Barcelona en perspectiva planetària.

Efectivament, perquè tot això continuï, i no només continuï sinó que pugui créixer, és absolutament imprescindible crear un marc d'ordenació del territori, un marc urbanístic i unes infraestructures al servei d'aquestes activitats i al servei de les persones que hi viuen. En aquest sentit, m'han sentit explicar en més d'una ocasió que crec que tenim en molts aspectes un país raonablement madur en matèria d'infraestructures; incomplet, encara, eh?, i amb alguns colls d'ampolla realment rellevants, que estan perfectament identificats en aquesta cambra i en els quals estem treballant i, per primera vegada en molts anys, jo crec que amb un nivell d'alineació raonablement important entre les autoritats de l'Estat, les autoritats nacionals de Catalunya i les autoritats locals.

Aquest marc d'alineació, però, ha de continuar i s'ha d'incrementar amb major compromís i dotació pressupostària, com s'ha de fer també des de la perspectiva de l'ordenació. Fixi's que vostè m'ha dit, senyor Terrades, que voldrà aprofitar el segon tram d'intervenció per referir-se als plans directores urbanístics, eh?, la dotzena de plans directores urbanístics que estem impulsant i que, en definitiva, permeten identificar activitats que poden ser tractores per a l'activitat econòmica i adequar el planejament, planejament d'ordenació i també planejament derivat, per fer possible que

ràpidament es pugui posar a disposició aquest sòl al servei de l'activitat.

Tan cert com això és que en aquests moments tenim un pla general metropolità a Barcelona, en aquesta ciutat de què presumim, en aquest entorn metropolità de què presumim, de 1976. Per tant, les autoritats locals i les autoritats metropolitanes hauran d'aprofitar el proper mandat per fer un nou pla metropolità. Perquè no és de rebut que hàgim hagut de fer 1.863 modificacions d'aquest planejament, amb tota la precarietat i amb tota la inseguretat i incertesa que genera per a múltiples activitats aquesta situació, eh?; un pla que va ser concebut amb criteris, amb paràmetres de 1976, que ha aguantat raonablement bé, tot sigui dit, però que ha necessitat més de 1.863 modificacions.

A més a més, en el debat polític, l'endemà de les eleccions municipals és realment rellevant i és honest que es posi sobre taula la revisió d'algunes de les iniciatives que es volien emprendre o la seva confirmació. Què haurem de fer amb tot el front de mar de l'entorn de Barcelona, amb el projecte del Morrot?; quina resposta hi haurem de donar? O què haurem de fer amb relació al pla Diagonal en direcció a Esplugues? O què haurem de fer amb la confirmació de Barcelona com a capital de serveis, amb grans projectes hotelers? Això està sobre la taula, està en el debat. I alguns tenim molt clar què hem de fer, que és garantir que continuarem en la línia del que hem fet; que ens ensenya, que sabem que a través d'aquestes iniciatives es genera ocupació, es genera progrés. Una altra cosa és que es revisi i que es matisi.

Des del punt de vista de les actuacions concretes, jo només li puc dir que, efectivament, hi havia algunes actuacions estratègiques que es van afrontar al principi del segle XXI i que hem d'acabar de rematar. La inversió multimilionària –més de 4.000 milions d'euros– al port de Barcelona: necessita culminar els accessos viaris i ferroviaris del port; uns accessos viaris que en aquesta legislatura s'han iniciat, uns accessos ferroviaris que encara no s'han iniciat i que hem de denunciar que no es completin.

Amb relació a l'aeroport: inversió multimilionària en el segle XXI, nova terminal; uns accessos a la ciutat de Barcelona encara no iniciats –sembla que en poques setmanes es començaran les obres. En aquest sentit, aquest matí també m'hi referia en la sessió de control, quan recordava el greuge comparatiu que suposa que Rodalies a Barajas hi arribés el 2011 i que aquí, anant bé, si es compleix, se n'iniciïn les obres el 2015, unes obres que acabaran a finals del 17, principis del 18. Per tant, pràcticament una dècada més tard, connectarem amb sistema Rodalies l'aeroport de Barcelona, que ho va fer Madrid amb el seu aeroport, l'aeroport de Barajas.

Fixin-se que amb relació al Corredor del Mediterrani també els passos que s'han fet són importants, però vostè ho ha descrit molt bé, no m'hi vull entretenir més: és absolutament inadmissible, lesiu per a la competitivitat d'aquest país, que no tinguem resolt l'ample internacional en tot el Corredor Mediterrani, el desdoblament entre Vandellòs i Tarragona, i la connectivitat

dels ports de Tarragona i del port de Barcelona amb l'ample internacional ferroviari. És inadmissible, ens perjudica la competitivitat. En aquesta legislatura s'ha avançat en aquest sentit, però jo crec, que fins que no tinguem clara la solució i els calendaris d'incorporació de l'ample internacional entre Tarragona i Castellbisbal, no podrem donar aquesta solució per resolta.

Bé, per la banda del Govern de Catalunya, nosaltres hem mantingut les inversions estratègiques, en bona mesura heretades, sense revisar allò que hauria estat pitjor de revisar, que no de mantenir-ho. M'estic referint a la línia 9. I, en aquest sentit, vam aixecar el finançament necessari, els 189 milions d'euros necessaris per portar el metro a l'aeroport i per posar en funcionament vint nous quilòmetres de línia ferroviària, quinze noves estacions, que connecten amb l'aeroport i que donen servei als veïns del Prat i als veïns de l'Hospitalet, sense cap mena de dubte, i a una part de veïns de Barcelona.

Com hem mantingut amb gran dificultat –vam començar aquesta legislatura amb unes obres parades– els calendaris i els compromisos de portar el ferrocarril de la Generalitat de Catalunya a Terrassa i a Sabadell. Volem un país en xarxa i un entorn metropolità en xarxa.

Com hem mantingut una agenda de treball molt intensa, encara que no n'èrem del tot competents, en la millora de la fiabilitat del sistema de rodalies. Aquí, en aquest sentit, aquestes darreres setmanes encarnen la dificultat d'avançar i el grau de compliment dels acords. Són coneguts, eh?, si convé després m'hi allargaré.

Vostè ha posat el dit a la nafra quan ha dit: «Bé, i amb relació a la nacional 240 o la 340, on estem?» Doncs, estem en un cert desconcert. Perquè jo crec que en aquesta qüestió el ministeri ha abonat la desorientació, perquè va confirmar la determinació a incorporar el model Girona al conjunt de Catalunya. De fet, va anunciar que l'incorporaria al conjunt de l'Estat, després es va fer enrere; va dir que els estímuls per als transportistes només serien voluntaris; va dir que amb relació a l'A-27, doncs, confiava en el model que havíem treballat la Generalitat de Catalunya, d'aixecar finançament privat, després es va tirar enrere, va dir que ho faria amb recurs pressupostari, però no sabem on som.

Arribem al final de la legislatura en què no podem precisar el calendari d'actuacions amb relació a l'A-27, i arribem al final de la legislatura en què jo, honestament, no puc explicar als ciutadans de Tarragona, als ciutadans de Lleida, quina és la solució definitiva acordada amb el ministeri amb relació a la 340 o la 240. No ho puc fer. I, si sóc honest, he de venir aquí al Parlament i dir-los: «Hem encertat en moltes coses, hem avançat en moltes coses; en aquests temes, aquesta legislatura haurà estat infructuosa.»

Bé. De totes maneres, però, a mi m'agradaria –vostè ha fet referència a un tema que crec que és important– dir..., llegim els conceptes en clau moderna, compte en com parlem d'infraestructures, compte en com ens aproximem al que històricament serien les polítiques

de foment i les polítiques que se n'havia dit, en definitiva, d'infraestructures, no?, perquè el que hem de garantir és una bona cartera de serveis. I en aquest sentit, crec, honestament, que en aquesta legislatura hem millorat significativament la cartera de serveis de mobilitat, eh?, de mobilitat sostenible que es duen a terme sobre aquestes infraestructures. Després, si convé, li ho detallaré, que veig que ja em passo del temps.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, torna a tenir la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Conseller... –breument, eh?–, si aixecar finançament privat vol dir allargar el sistema concessional d'algunes vies d'alta capacitat, no ens tindrà al seu costat. Això també li ho volem deixar clar.

I no n'hi ha suficient a identificar els colls d'ampolla, que jo crec que estan suficientment identificats, sinó que el que hem de fer és aixecar compromisos pressupostaris. Cal fer aquest esforç, perquè no n'hi ha suficient ja a identificar aquests colls d'ampolla; el que s'ha de fer és tenir projectes, que els tenim, licitar-los i executar les obres.

Jo em voldria referir al que és la infraestructura territorial per excel·lència, que és el territori. Crec, li ho deia abans, que cal revisar els instruments de planificació territorial i sectorial, perquè massa sovint ens trobem, tinc la percepció, amb una falta, amb una manca de visió integrada del que és l'economia i del que és l'urbanisme.

Jo crec que hem de posicionar la política de sòl industrial com a element estructurador també de l'ordenació territorial desenvolupant una política de sòl orientada a la demanda i optar per una major coordinació entre les polítiques de promoció econòmica i les polítiques d'urbanisme.

Jo crec que coincidim amb el Govern –en tot cas, m'ho dirà vostè després– que fan falta plans que superin l'escala municipal a la qual està circumscrit actualment el plantejament, ja no urbanístic, general, des del punt de vista de l'activitat econòmica.

I n'hi citaré dos que emmarquen una mica també les coses que jo li volia dir a la primera intervenció, que jo crec que ho visualitzen d'una manera molt clara. Dos plans directores: el Pla director del Circuït de Catalunya, Barcelona –no sé si en el futur en podrem dir «de Barcelona», tot i que els retorns econòmics són importants. L'aportació que fan les administracions públiques, els retorns que hi han via ocupació i via..., no només en l'entorn immediat, eh?, sinó en el conjunt metropolità, són evidents i els estudis ho confirmen. Aquest pla director té una importància per a la imatge del conjunt del clúster del motor a Catalunya: 36.000-40.000 llocs de treball directes, fins a uns 140.000 indirectes, i amb una capacitat de creixement

importantíssima. Un sector industrial de primer nivell, de primer ordre en el nostre país, també de generació d'ocupació. I aquest pla director exemplifica perfectament, des del nostre punt de vista, aquesta visió d'activitat industrial del país.

I l'altre és el del Parc de l'Alba, a Cerdanyola, que en bona part representa allò que també li explicava o que li deia al començament: l'impuls a la nova economia. Aquesta economia d'alt valor afegit, del coneixement, que afavoreix la creació, el sorgiment de noves empreses, i d'acompanyar perquè sigui més competitiu el teixit industrial madur que tenim en el país.

Podríem parlar d'altres plans directores, però jo crec que aquests dos exemplifiquen, visualitzen el que nosaltres volíem dir. I que creiem que el Govern ha de fer l'esforç perquè la seva aprovació, perquè puguin ser actius, s'ha de fer al més aviat possible.

Amb el minut que em queda: el factor Barcelona. Ho deia vostè, Barcelona té una gran capacitat d'atracció per la seva situació geogràfica, pel seu dinamisme, per la seva bona reputació. I aquesta fortalesa l'hem de preservar perquè no només és una fortalesa per a la mateixa ciutat, sinó que és una fortalesa per al conjunt del país. Govern i ajuntament han de contribuir, des de la visió dels socialistes, a la millora de la posició global de Barcelona. Perquè si Barcelona i Catalunya tenen capacitat d'atraure talent extern –que això és així–, tan cert com això i en aquests moments que ja tenim molts joves d'aquí que estan ben formats i que veuen que són forçats a marxar a altres països que els ofereixen millors oportunitats, el que no podem fer és malmetre... –jo no dic que es faci, però–, el que no podem fer és, entre tots, malmetre aquesta imatge de conjunt del país, de la capital i del conjunt del país.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També, per al torn de rèplica i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, senyor Terrades, em cita vostè dos plans directores urbanístics que són realment transcendents. I, abans d'entrar-hi, eh?, i acotar la resposta del que vostè em formula, un reconeixement explícit: pocs equips com l'equip dels socialistes han fet tant per a la ciutat de Barcelona i per a l'entorn metropolità de Barcelona. I, per tant, el progrés que s'ha produït en aquests darrers quaranta anys a Catalunya té a veure amb l'entorn metropolità i a Barcelona sobretot amb persones amb noms i cognoms que representen els seus colors. Això és així.

I ara que aquest diumenge, doncs, sortim d'unes eleccions, eh?, doncs, hem de tenir ben clar quines han estat les claus de l'èxit d'aquests darrers quaranta anys i quines han de ser les claus d'aposta per al futur.

I, en aquest sentit, vostè cita dos plans directores urbanístics que són absolutament transcendents i estratè-

gics: un, vinculat al circuit de Catalunya, s'ha aprovat inicialment, vostè ho sap, eh? Vostè, com a autoritat local a Granollers, sap que s'ha aprovat aquest pla director urbanístic, es va aprovar, crec recordar, el desembre de l'any 2014. Està en període d'allegacions, està en període d'informació. I, per tant, és l'hora que, d'acord amb el món local, amb la bona feina que s'ha fet, culminem aquesta feina. S'ha de poder aprovar provisionalment, eh?, i, en conseqüència, quedar en mans del conseller perquè s'aprovi definitivament en aquesta legislatura. Ens hi juguem molt, no només l'ordenació, eh?, també la capacitat d'atraure tot un seguit d'inversions vinculades a la indústria de l'automòbil que estan atentes a aquesta realitat.

El Parc de l'Alba. El Parc de l'Alba és un tema que també en l'inici d'aquesta legislatura estava absolutament –absolutament– desendregat des del punt de vista de l'ordenació, amb greus ferides des del punt de vista ambiental, eh?, i amb una dificultat de consens absolutament lesiva per a la potència que pot tenir el Parc de l'Alba des del punt de vista universitari, des del punt de vista científic, des del punt de vista d'activitats econòmiques, d'activitats terciàries, i per a Cerdanyola també, des del punt de vista residencial.

De nou, eh?, sembla que l'endemà de les eleccions municipals tota la potència i tota la força que havíem abocat entre tots, amb consens, sumant a l'entorn del Parc de l'Alba, doncs, ara es pot posar en qüestió. Ho hem de combatre, democràticament, però amb tota la solvència i amb tota l'argumentació de què siguem capaços.

I en aquest sentit, senyor Terrades, sàpiga que ens trobarà i el Govern de Catalunya serem un agent actiu per garantir que aquells espais que havíem identificat com a tractors de l'activitat econòmica, aquells espais siguin i puguin jugar el paper que han de jugar. Ens hi juguem la consolidació de la recuperació econòmica; ens hi juguem el finançament, eh?, de la creació de llocs de treball. I el Parc de l'Alba i el Circuit de Catalunya en són dos.

Com en són alguns altres, eh? Jo tenia aquí la fitxa més de conjunt del país. Haurem engegat una dotzena de plans directors urbanístics: a Igualada a l'entorn de la pell i la marroquineria; molt important i realment transcendent. O al Baix Llobregat a l'entorn de tota l'activitat de l'automòbil també i de la indústria de l'automòbil; un tema realment molt transcendent que hem anunciat en la darrera Comissió d'Urbanisme de Catalunya, que havíem d'iniciar els seus treballs per fer possible l'ampliació, la millora. En alguns casos, com en el pla director urbanístic que farem en el Trambaix del Llobregat, també atenent –atenent– el doble repte de generació de sòl per activitat econòmica, però també de preservació ambiental, amb un reconeixement explícit dels moviments ambientalistes i conservacionistes.

Estem treballant amb aquesta agenda. Com ho estem fent –no me'n voldria deixar cap dels que siguin realment transcendents–, per exemple, en el sector Riera de Caldes Sud, un sector també de l'entorn metropolità realment molt important que ha de permetre, en definitiva, el finançament del CIM Vallès i la termi-

nal ferroviària com a nou node d'activitat logística. Molt important. Aquest mes de juny hem d'aconseguir aprovar inicialment aquest PDU.

Fixin-se que n'estem identificant alguns, altres estan en curs, altres s'han anunciat, i jo en voldria anunciar algun altre abans d'acabar la legislatura, eh?, per marcar una agenda de treball al màxim de consensuada possible.

Tenim molt de sòl, molt de sòl a Catalunya que haurem de posar sobre la taula, des de la perspectiva més progressista possible, la conveniència o no de la seva desclassificació. «Com diu, conseller?» De la seva desclassificació, que vol dir també l'aposta, la concentració del sòl per a activitats econòmiques a l'entorn dels grans corredors, de les grans àrees i dels grans nodes que estem identificant junts. Ho hem de fer junts això, però, en definitiva, és una feina que haurem de fer: un pla director urbanístic a nivell nacional capaç de desclassificar sòl.

Com haurem de ser capaços també de donar valor a tot el sòl, eh?, que en aquests moments s'aplega a l'entorn de les grans estacions ferroviàries i que en aquests moments és infrautilitzat, i que el tenim identificant a molts punts de Catalunya, també Granollers, eh?

Per tant, en definitiva, crec que, de la segona intervenció que vostè ha fet, la sintonia és absoluta, senyor Terrades, i, per tant, l'únic que hem de fer és, en primer lloc, donar la màxima informació als nous electes, perquè que no sigui per ignorància o per desconeixement que es posin en risc alguns dels projectes més estratègics, més importants, eh?, per a la generació d'ocupació i per a la consolidació de l'activitat econòmica a Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Donarem uns segons per a la següent interpellació, que és la dotzena. Esperem el diputat interpellant, el senyor Lluís Salvadó. En tot cas, si ens està escoltant per algun dels despatxos de la cambra, esperem que... El conseller hi és, l'interpellat.

(Pausa.)

Benvingut, senyor diputat.

Interpel·lació

al Govern sobre les disposicions addicionals vint-i-unena i vint-i-sisena de la Llei 3/2015, de l'11 de març, de mesures fiscals, financeres i administratives (tram. 300-00314/10)

Interpel·lació al Govern sobre les disposicions addicionals vint-i-unena i vint-i-sisena de la Llei 3/2015, de l'11 de març, de mesures fiscals, financeres i administratives. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Bé. En primer lloc, disculpin el petit endarreriment. Vicepresident, conseller, diputats, durant els darrers anys, segurament especialment durant els dos darrers anys, entre tots, al país hem popularitzat el terme «estructures d'estat», un terme que pot ser nou, mos pot semblar nou, però que no és una funció ni és un concepte nou en absolut. De fet, durant les darreres dècades, al nostre país, a Catalunya, hem portat a terme passos transcendents en la creació d'estructures d'estat, passos que mos han permès als catalans i al Govern de Catalunya gestionar serveis que són absolutament fonamentals per a la democràcia, serveis que són absolutament fonamentals per al país, i, a més a més, mos hem permès gestionar-los d'una forma més democràtica, d'una forma de major proximitat a la ciutadania, més compromesa amb la nostra llengua, amb la nostra identitat nacional, i sobretot, també, d'una forma més eficient i més eficaç.

Segurament, amb tots los defectes que de ben segur ens esforcem a posar en evidència, amb totes les crítiques que solem fer-hi tots plegats, segurament hem de reconèixer –i em sembla que és bo ser-ne conscients– que els catalans, la majoria de catalans mos sentim molt orgullosos de moltes de les estructures d'estat que durant els últims trenta anys hem creat, estructures com els mitjans de comunicació públics, com és la nostra policia, com són les nostres universitats, com és la nostra educació pública, com és el nostre sistema d'immersió lingüística, com són els nostres hospitals, o alguns d'ells, dels més pioners i dels més punters d'Europa.

Avui Catalunya gestiona els principals bàsics d'una societat moderna; gestiona, el Govern de Catalunya, els pilars bàsics del nostre estat del benestar, serveis públics fonamentals que, de ben segur, la majoria d'estats que han aparegut a Europa durant la segona meitat del segle XX van haver d'entomar, estos nous estats van haver d'improvisar, van haver d'entomar la creació d'estos nous serveis i la gestió d'estos nous serveis, d'estos nous elements, d'estes noves estructures d'estat.

Segurament, en termes comparatius, és bo reconèixer i ser conscients que tenim una posició de privilegi respecte a la majoria de països que han fet el recorregut que estem fent en estos moments al nostre país. Som i tenim una posició de privilegi, comparat amb altres països que durant el segle XX van aconseguir la seua independència. Però també és bo ser conscients que els nivells d'exigència de la societat del segle XXI, els nivells d'exigència de la societat de l'Europa occidental són molt superiors als que s'han aplicat en altres moments de la història, als que s'han aplicat en altres societats properes geogràficament, però segurament llunyanes en els àmbits de l'exigència.

Avui, la construcció d'este nou estat mos exigeix poder garantir a la ciutadania i al nostre teixit econòmic una continuïtat i una transició absolutament controlada, assegurar que tot continuarà funcionant regularment, sense riscos per a una economia oberta i internacionalitzada, com és la nostra, de la mateixa manera que hem de garantir als nostres jubilats que continuaran

cobrant sense cap interrupció les pensions a finals de mes, de la mateixa manera que els proveïdors que treballen per a l'Administració acabaran cobrant a finals de mes, i que aquelles persones que cobren una prestació d'atur continuaran cobrant, i que la llum continuarà funcionant, i que els trens i que els ports i que els bancs continuaran operatius durant la transició nacional.

Mos queda una feina ingent a portar a terme, de ben segur; el repte que mos plantejem com a societat és enorme, i cal desenvolupar encara segurament moltíssima feina, una part molt important de la feina. Tot i que abans reconeixia que hem fet i que tenim una bona base i un camí privilegiat ja recorregut, encara queda moltíssima feina.

Els divuit informes del Consell Assessor per a la Transició Nacional van perfilar en el seu moment el marc d'esta feina a fer i han obert debats molt substancials sobre el model d'estat, sobre el model dels serveis públics que hem de ser capaços de construir per al futur país que volem crear. Són debats que, de ben segur, són il·lusionants i que mos donaran als catalans i les catalanes d'esta primera part del segle XXI el privilegi, un privilegi històric, de poder participar en un procés on podem repensar-ho tot, on podem analitzar com volem el futur, la futura Administració, com volem la gestió dels futurs serveis. I, per tant, mos permetran crear un nou país, modern, sense el llast de segles d'història d'un estat espanyol viciat i condicionat per unes transicions democràtiques mal acabades, viciat per unes estructures ineficients i per uns mecanismes democràtics sovint més propis del segle XIX, i sense les hipoteques d'uns poders oligàrquics que viuen de la mamella del BOE i que pervertixen el correcte funcionament de la nostra economia i que han acabat també, sovint, controlant el poder polític de Madrid.

Debats per definir este nou país que, de ben segur, si després del dia 27 de setembre així ho decidix la ciutadania i així ho vota la ciutadania, haurem d'aprofundir i haurem d'obrir al conjunt de la societat, en un marc d'un debat que hem d'emmarcar en un procés constituent, un procés constituent que ha de formar part d'este full de ruta que en estos moments hem consensuat diverses entitats del país, com és Convergència Democràtica, com és Esquerra Republicana, com és l'AMI, com és l'assemblea, com és Òmnium, full de ruta en el qual hem determinat un camí a desenvolupar de forma oberta, de forma conjunta, amb el conjunt de la societat, i que ha de permetre que la ciutadania, les entitats, la societat civil, els sindicats, les entitats patronals, puguin participar d'esta definició del futur del nostre país.

La possibilitat de canvi, avui, tant en termes democràtics, com en termes socials, com en termes nacionals, com en termes de prosperitat econòmica, com en termes de model territorial o en termes ambientals és un element d'il·lusió. No estem parlant, en absolut, d'un canvi de bandera, sinó de fer un país nou, un país molt millor, més digne i més just. I avui, uns en termes socials, els altres en termes nacionals, i em sembla que tots en termes de regeneració democràtica, apostem i tenim la il·lusió de poder construir este canvi, de poder

construir este nou país, en el marc de la construcció de la futura república catalana.

Tota esta feina que ja s'ha començat a fer, tota esta feina que queda per fer, li correspon durant els propers mesos, segurament, liderar-la al Comissionat per a la Transició Nacional, i sap el conseller que és un element que des d'Esquerra, de forma recurrent, anem plantejant en tots els debats en què en tenim la possibilitat. Ja vam incorporar-ho en una primera instància i així es va acordar en el marc del pacte d'estabilitat parlamentària que va donar lloc a la majoria per la qual en estos moments es regeix aquest Parlament. Hem insistit posteriorment, cada vegada que hem pogut, en la prioritització de la creació de les estructures d'estat en els diversos debats de política general que s'han portat a terme, i, en darrera instància, vam elevar esta prioritització a rang de llei en el marc del debat dels pressupostos del 2015, assumint i traslladant el compromís de la redacció dels diversos plans directors que han de determinar les línies estratègiques de les principals estructures d'estat que haurem de construir, com ja hem referit: l'administració tributària catalana, l'agència catalana de la protecció social, els òrgans de regulació de la competència, els òrgans reguladors dels sectors estratègics, com l'energètic, les telecomunicacions, els sistemes d'informació o el transport ferroviari, així com també el desplegament de mesures oportunes per a garantir la continuïtat del funcionament i del servei de les infraestructures crítiques, estratègiques, del nostre país.

I hem insistit i crec que convenim amb la societat civil i amb altres formacions polítiques en la prioritat de fer este camí, perquè nos sembla fonamental transmetre rigor, serietat de cara a la ciutadania, però també de cara al món internacional; transmetre que Catalunya és un país seriós, que procurem posar aigua a la piscina abans de tirar-mos-hi i que confiïm que la feina de rigor, la feina acurada que s'està portant a terme en estos moments des del Comissionat per a la Transició Nacional nos ha de permetre llançar este missatge de tranquil·litat, de seguretat, de rigor, de cara a l'exterior, i també de cara a l'interior. I correspon al comissionat –i estem convençuts que està portant a terme esta feina– identificar la traducció operativa d'aquests informes del Consell Assessor per a la Transició Nacional en elements ja pràctics, en elements ja de detall, per a poder desenvolupar i per a poder aterrar i concretar totes estes estructures d'estat que necessitem i que hem d'implementar en els propers mesos i en els propers anys.

En tot cas, continuaré els següents cinc minuts, i ho deixaria aquí.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, senyores i senyors diputats..., amb relació a la seva exposició, fer-li avinent d'entrada, sincerament, que en compartim el diagnòstic, plenament. Ho podríem dir també d'aquesta manera: els serveis públics gestionats des de Catalunya funcionen millor, dit amb tota la modèstia i dit, diguem-ne, reconeixent el mèrit absolutament de tothom i amb la perspectiva temporal que tenim, de tots aquests més de trenta anys de restabliment de la Generalitat de Catalunya, doncs, fet possible per l'aportació de gent de sensibilitats diferents i, de fet, de governs també diferents, no? Per tant, diguem-ne, l'essència d'aquest diagnòstic que vostè situava i que jo li dic que compartim plenament, que és que els serveis públics gestionats des de Catalunya funcionen millor, doncs, ho torno a dir, amb tota la modèstia i amb tota la humilitat, però creiem que això es pot acreditar, no?

Hi ha raons objectives de proximitat, que a més a més les podríem identificar amb moltes teories sobre l'organització dels serveis públics existents, per exemple, en el nostre entorn europeu, no?, hi ha el convenciment que la proximitat és un element, diguem-ne, que afavoreix el bon funcionament dels serveis públics, perquè hi ha més possibilitat, doncs, d'interacció.

Però hi ha també, al costat de la pròpia i objectiva idea de la proximitat, raons també de model, és a dir, de concepció dels serveis públics des de la perspectiva catalana, que no són, ni de bon tros, en molts casos, el model i la perspectiva que es tenen des del sistema polític espanyol, eh? Aquí hem tingut històricament, com a país, com a societat, per exemple, una capacitat de concertació i de participació de la societat en els afers públics, doncs, que no dic que sigui millor ni pitjor, perquè no m'atreveria a dir i a plantejar les coses en aquests termes, no?, però diferent, en tot cas, de la concepció molt més estatalista, per exemple, que hi ha en el sistema polític espanyol o en el sistema institucional espanyol. I això, òbviament, acaba tenint, doncs, una conseqüència en l'organització dels serveis públics, en aquest cas a Catalunya, amb relació a la resta de l'Estat espanyol, no?

Reitero que tenim defectes, sí, evidentment, no?, però també ens hem demostrat col·lectivament, en moltes èpoques diferents –ho torno a dir, això és mèrit absolutament de tothom–, doncs, capacitat de reacció davant dels defectes que podríem identificar respecte a allò que era responsabilitat directa nostra i d'adequació a les exigències de la nostra ciutadania.

Això que els exposo, diguem-ne, no és només, per tant, a criteri nostre, almenys del Govern, una raó d'objectiva proximitat, eh?, que podria ser, ho reitero, doncs, un mètode d'aproximació a la qüestió, pròpia de qualsevol model d'organització dels serveis públics en un entorn com l'europeu, no?, sinó que aquesta concepció de model diferent és com a conseqüència que som una nació i que som un poble, i això... No dic que siguem millors que els altres, me'n guardaria prou, no?; tenim els nostres defectes i les nostres virtuts, com qualsevol poble i com qualsevol nació, però tenim una manera d'organitzar-nos i una manera de fer que, evidentment,

diguem-ne, es tradueix en la voluntat i la necessitat d'adequar els serveis públics, que vol dir les prestacions que ens afecten col·lectivament a tots i que entre tots organitzem, a les necessitats pròpies d'un poble i d'una nació que, amb tota la modèstia i sense voluntat d'ofendre ningú, tot al contrari, amb la mà sempre estesa a tot arreu, doncs, ens sentim com a tal, no?

Jo crec que, diguem-ne, a més a més, aquesta tesi que vostè i jo coincidim a sostenir s'aguanta també si un observa totes les enquestes d'opinió, que en aquest sentit són constants i en la mateixa direcció, en èpoques a més a més també diferents, que s'acaba jutjant per part de la ciutadania com a molt millor les administracions de Catalunya que no pas la de l'Estat espanyol, i es posa de manifest també quan es fan enquestes i anàlisis d'opinió de satisfacció dels usuaris dels serveis públics, més directament en els usuaris, no? No li posaré ara una tirallonga d'exemples, però hi ha una percepció, que a més a més està fonamentada per un exemple, sí, que no puc deixar de posar-li, no?, perquè a més és molt candent en l'actualitat d'aquests darrers dies o setmanes, entre els serveis públics, diguem-ne, de transport en ferrocarril de la Generalitat de Catalunya i els serveis públics de transport en ferrocarril de l'Estat espanyol.

Val a dir, a criteri del Govern, i suposo que això també ho podem compartir, que a aquest diagnòstic que fem cal afegir-hi una altra perspectiva, que és la que creiem que s'identifica per part del Govern espanyol concretament, no?, i en part una mica també del conjunt del sistema institucional de l'Estat espanyol. Però, principalment, del que diré ara, el principal motor és el Govern espanyol: hi ha una clara voluntat d'asfíxia i de generar desprestigi amb relació als serveis públics de Catalunya.

I això passa per la combinació de, diguem-ne, dues maniobres que es complementen, no?, i que jo lamento que a vegades alguns hi participin, potser sense tenir-ne massa consciència, en una part d'aquesta maniobra, no? Per una banda, l'escanyament econòmic i financer constant, diari i acompanyat a més a més d'una recentralització normativa també constant i diària, o setmanal, diguin-ho com vulguin, no? Que això va acompanyat, doncs, d'una mena d'exigència hipòcrita de complir o que complim amb allò que no, objectivament, podem arribar a complir tots plegats; no excuso el Govern, sinó al final allò que és de tots, que és la mateixa Administració de la Generalitat. És a dir, per dir-ho amb un símil, no?, ens trenquen les cames i després es queixen perquè no correm. I això passa, lamentablement passa. I, ho torno a dir, eh?, en el segon episodi, que no és el de l'asfíxia premeditada ni el de l'escanyament ni el de la recentralització, perquè això és evident que té uns autors i uns responsables, que és el Govern espanyol, en el terreny de l'exigència, aquí a vegades hi ha còmplices, i no ho dic pas pel seu grup polític, però hi ha còmplices, diguem-ne, d'aquesta queixa o d'aquesta denúncia, d'aquesta exigència hipòcrita, doncs, que realment creiem que són com a mínim sorprenents, no?

Sobre aquest diagnòstic, que és, de fet, l'acumulació d'una experiència col·lectiva després d'intents de tots

plegats, i n'hem viscut, diguem-ne, en aquesta darra dècada alguns de ben compartits també amb vostè, no?, hem actuat, diguem-ne, per part del Govern, en aquesta legislatura, des del primer moment. Primer, amb la creació del Consell Assessor de la Transició Nacional, que ara ja ofereix un balanç i un resultat a través del denominat Llibre blanc de la transició nacional, que vostè coneix i que abans hi ha fet referència, amb el conjunt dels informes i el seu detall, diguem-ne, i el fet de contemplar escenaris diferents i alternatius en cadascun dels temes que identifiquen aquests informes. Mai s'havia fet una tasca d'aquestes característiques, no?

En segon lloc, l'impuls d'estructures d'estat en el marc de les competències que tenim ara, i particularment aquí identifico el tema de la hisenda pròpia. Avui tenim l'aprovació d'una llei –i en aquest sentit agraeixo les aportacions de la cambra, i particularment també del seu grup parlamentari– que ens permet, doncs, anar posant les bases, no?, d'una hisenda pròpia, sobre, diguem-ne, una base –reitero l'expressió– que és en un marc competencial lamentablement molt limitat, però que ens comença a donar un cert volum, una certa capacitat i una certa experiència per fer un pas molt rellevant en els propers pocs temps, no?

I, en tercer lloc, la creació –vostè també hi ha fet referència– del Comissionat per la Transició Nacional, que de fet no té altre objectiu que el de poder culminar tots aquells treballs preparatoris, que estan en el terreny òbviament de la identificació de les necessitats i de les oportunitats, no?, a nivell del que són els elements d'un procés o d'un hipotètic procés constituent, diguem-ne. Jo crec que és perfectament compatible amb el marc competencial vigent que això es pugui estudiar, perquè estem en aquest terreny, eh? Sense el mandat democràtic, vostè també hi feia referència, òbviament tot això no es podrà tirar endavant. I aquest mandat democràtic, si hi ha de ser, i esperem que hi sigui, no l'enganyaré en això, i ho sap, que ho compartim, el 27 de setembre ja es veurà, però, com a mínim, diguem-ne, haver fet els treballs preparatoris adequats, no?

En segon lloc, a nivell de la identificació de les necessitats que exigeix la comunitat internacional, i particularment, doncs, un marc com en el que volem continuar estant, i del qual formem part, que és el de la Unió Europea.

I òbviament també, en tercer lloc, a nivell de totes aquestes, diguem-ne, estructures d'estat, que vostè en part hi feia referència, doncs, des de la perspectiva més sectorial, i aquí hi ha, diguem-ne, una identificació veritablement molt extraordinària des del punt de vista del volum, des del punt de vista de la casuística, a on, com vostè deia, doncs, en molts aspectes tenim expertesa i tenim coneixement acumulat, i en d'altres, òbviament, simplement no n'hi tenim perquè no n'hem tingut fins ara cap mena de competència. Però està clar que, des del punt de vista de la preparació, i això no ho dic ara per vostè sinó per alguns comentaris que a vegades hi ha, està plenament dins del marc constitucional preparar-se per a una situació diferent, només faltaria;

doncs, en aquest sentit és on estem treballant com a govern.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor diputat.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Gràcies. Acabava la intervenció anterior posant l'èmfasi en la necessitat de traslladar confiança, de traslladar seguretat als ciutadans, i segurament la forma més adequada de traslladar confiança i de traslladar seguretat és en primer lloc fer i en segon lloc comunicar. I segurament tan bona és una cosa com és l'altra. I és bo i és imprescindible fer com hem fet este matí amb l'aprovació de la modificació de la Llei 7/2007, de l'Agència Tributària de Catalunya, on s'ha fet un pas endavant, un pas significatiu, que és perfectament il·lustratiu, perquè s'ha fet una modificació d'una llei que és bona i és bo per al curt termini, per a implementar i assumir tota una sèrie de funcions que en estos moments ja són competència del Govern de la Generalitat i que encara no s'estan implementant, encara no s'han assumit, i per tant aquesta llei permet adaptar la seua estructura interna, l'estructura interna de l'agència, a este canvi de funcions, a este assumir noves funcions, permet també un creixement ràpid per a incorporar els efectius necessaris per a assumir estes funcions. I al mateix temps aquesta llei també ha permès i permetrà en un futur, si així ho volen els ciutadans el proper 27 de setembre, poder créixer d'una forma molt més substancial per a assumir totes les competències en la gestió i en la liquidació dels impostos al nostre país. És un exemple evident de transmetre confiança, de seguretat, que posem les bases, que fem perquè la transició nacional es pugui portar a terme de la forma més adequada possible.

Però, per altra banda, també és important, i hi feia referència el conseller, comunicar, i comunicar adequadament. I aquí és bo continuar tenint i posant èmfasi en aquest cert autoorgull de país, que allò que hem tingut l'oportunitat de fer ho hem fet i ho hem fet bé, i ho hem fet substancialment millor que es feia des d'altres marcs competencials.

I, per altra banda, treballar en este prestigi de les nostres estructures d'estat, i que, com també explicava molt clarament el conseller, aquests darrers anys s'ha estat treballant des de Madrid per asfixiar, tant competencialment com econòmicament l'Administració catalana. I, per tant, mos sembla important posar-hi el focus, posar l'atenció sobre esta asfíxia, i, hi insistixo, no només econòmica sinó sobretot una asfíxia de caràcter competencial, i sembla que ja estem pràcticament acostumats i curats de mal d'espant, que cada dia, que cada setmana el consell de ministres trasllada missatges de retallades de les nostres competències, de retallades en àmbits importants i substancials per a la gestió del dia a dia del Govern català i la gestió del dia a dia del nostre país. Per tant, comunicar; comunicar és reforçar el prestigi de les nostres estructures;

denunciar aquesta asfíxia competencial, aquesta asfíxia de caràcter també econòmic.

I, finalment, també traslladar la necessitat, en el moment que es considere oportú per part del Govern, de poder també comunicar tota esta feina que s'ha portat a terme i que s'està portant a terme des del Comissionat per a la Transició Nacional, i insistim en la necessitat de comunicar-la perquè els ciutadans necessiten saber que hi ha un govern, que hi ha unes estructures polítiques, que estan treballant de forma intensa i de forma rigorosa per a garantir-los que el dia 27 de setembre podran anar a votar, i que si voten que sí el país continuarà funcionant en perfecta normalitat i que si voten que no exactament el mateix.

I també, per tant, aquesta comunicació, aquesta tranquil·litat i aquest transmetre confiança entre els ciutadans també és un element de caràcter de garantia democràtica. La gent ha de tenir i ha de poder plantar-se davant de les urnes el 27 de setembre en les mateixes condicions i amb la mateixa convicció que tindrà el futur, el dia a dia garantit; eliminar pors, eliminar aquells missatges que ja hem sentit de forma reiterada des de certes formacions polítiques, de llençar el missatge de la por, el missatge de la desconfiança. I, evidentment, aquells que estem compromesos amb el procés hem de fer la feina contrària: la feina de tranquil·litzar, la feina de transmetre confiança.

I, per tant, la comunicació de tota esta feina que s'està portant a terme, l'acceleració de la feina a fer-la i també a comunicar-la mos sembla absolutament imprescindible per a assumir amb garanties d'èxit el proper 27 de setembre i sobretot també per a aconseguir que el dia 28 de setembre este país pugui afrontar un dels reptes més il·lusionants i més importants de la seua història, que és la transició nacional cap a la independència del nostre país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, deia, almenys he pres nota en aquest sentit, en primer lloc fer, en segon lloc comunicar. Cent per cent d'acord –cent per cent d'acord. Malament aniríem si volguéssim comunicar coses que no hem fet. No és, de ben segur, ni el que ens demanen ni tampoc el que ens proposa plantejar de fer.

Jo, de totes maneres, entomant, diguem-ne, a aquest entenc que prec d'en primer lloc fer i en segon lloc comunicar –i a més a més estem en una fase, doncs, on això es fa absolutament imprescindible, és evident, no?–, hi afegiria una apreciació que és que tinguem en compte, i de ben segur que ho té vostè en compte, que estem en un context d'una agressivitat i d'una persecució política que ens porta a vegades a tenir la sensació que estem a prop de la clandestinitat, fent se-

gons quines coses. I això no és gens normal, no?, perquè, diguem-ne, passen coses en aquests moments en el nostre país i en el nostre sistema institucional català tan excepcionals com les següents, no?, que no havien passat absolutament mai: u, ens posen querelles per posar les urnes; dos, hi ha una utilització partidista de les institucions de l'Estat i dels serveis de la diplomàcia espanyola, indiscutible a més a més, no?; tres, s'incomplixen d'una manera reiterada i constant lleis orgàniques per part del Govern espanyol, no?, i, quatre, hi ha incompliments també constants i sistemàtics de sentències de diferents òrgans judicials, començant pel mateix Tribunal Constitucional.

Li descriu això per posar de manifest fins a quin punt estem en un context veritablement d'excepcionalitat, a on òbviament tenim l'obligació de fer, i crec sincerament que ho estem fent, no?, i tenim l'obligació de comunicar. Però hem de tenir en compte, també, i segur que vostè ho té en compte, doncs, aquest context tan excepcional, tan sorprenent, tan de baixa qualitat democràtica, que porta que hi hagi un president i dos membres del Govern querellats per haver posat les urnes; que hi hagi una utilització partidista dels serveis, diguem-ne, més bàsics del funcionament d'un estat, en aquest cas de l'Estat espanyol; que hi hagi incompliments flagrants i a més a més sense cap mirament de lleis orgàniques i de diverses, a més a més, no?, i que hi hagi incompliments també flagrants i sense cap mirament de sentències molt explícites i fermes, començant per sentències del Tribunal Constitucional, no?

Jo crec que, al costat de tot això, que és una explicació, doncs, de la situació d'excepcionalitat que tenim i que patim, que cal tenir-la present a l'hora de fer i a l'hora també de comunicar, al costat d'això i agafant una mica el fil del que vostè deia, al final de la seva intervenció, crec que hi ha motius per la confiança i per l'esperança, perquè la temperància i la serenitat de la manera com s'expressa aquest procés català, que és tan transversal i, diguem-ne, inspirat des de tantes perspectives diferents, crec que ens pot donar aquesta necessària confiança i aquesta necessària esperança per a una bona solució final, que, a més a més, sigui en benefici absolutament de tothom, pensi el que pensi i tingui el sentiment que tingui.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor diputat.

La vicepresidenta primera

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les desigualtats i l'índex de progrés social, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Interpellació

al Govern sobre les desigualtats i l'índex de progrés social (tram. 300-00313/10)

Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Consellera..., l'objectiu d'aquesta interpellació i de la moció que presentarem és senzill, és situar com a prioritat, tant en el debat públic com en l'acció de Govern, les desigualtats socials i el desenvolupament sostenible.

Els fem especialment dues propostes, eh?, que creiem que són molt senzilles, no? La primera és acordar la realització d'un informe anual basat en els indicadors socials i ambientals, com poden ser l'índex de progrés social o altres indicadors en el mateix sentit, per mesurar la incidència i els efectes de les polítiques públiques de la Generalitat i de les lleis aprovades pel Parlament.

Aquest informe hauria de servir com a referència per elaborar i avaluar els pressupostos de la Generalitat, però també el conjunt de l'activitat legislativa del Govern i d'aquest Parlament, complementant les dades macroeconòmiques que s'utilitzen habitualment. Potser vostès ho sabrà, no?, però l'índex de progrés social incorpora cinquanta-dos indicadors que contemplen qüestions molt diverses, des de la desigualtat social, l'impacte ecològic de les activitats econòmiques, l'accés a l'habitatge, l'àmbit educatiu, com la taxa d'alfabetització de la gent gran, la paritat de gènere o, fins i tot, indicadors relacionats amb la transparència i la corrupció, entre altres.

Pot ser aquest indicador o l'Idea, o altres, no?, tenim l'índex Gini, tenim l'Arope o l'índex de desenvolupament humà. Es tracta de mesurar no inversions, no despesa social, no PIB *per capita*, sinó els resultats en termes de benestar de les polítiques aplicades i en quin grau donen satisfacció a les necessitats de la ciutadania. Aquesta és la primera proposta.

La segona proposta és que el Parlament realitzi un debat cada any sobre l'esmentat informe; un debat sobre els indicadors de qualitat de vida i desenvolupament sostenible; un debat sobre l'impacte de les polítiques del Govern i sobre la legislació aprovada pel Parlament. Ja li dic que aquesta no és una proposta original. A França, enguany, s'ha aprovat una llei que regula ambdues qüestions: l'informe i el debat parlamentari –es va aprovar el mes d'abril, a proposta del Grup del Verds–, i obligarà el Govern francès a presentar el primer dimarts d'octubre de cada any un informe en què s'analitzin un seguit d'indicadors, doncs, sobre desigualtat social, qualitat de vida, desenvolupament sostenible i a realitzar el corresponent debat parlamentari.

S'han aprovat normes similars a Alemanya, a Austràlia, a Escòcia, a Bèlgica, a Nova Zelanda i parteixen de la idea que els indicadors macroeconòmics, com el PIB, són molt insuficients per mesurar el rendiment econòmic i el progrés social i l'impacte real de les mesures aprovades pel Govern.

Per què fem aquesta proposta? Són propostes que, en elles mateixes, no suposen un canvi de polítiques, no? –un canvi polític requeriria uns altres pressupostos i, a parer nostre, també unes altres majories de Govern–, però poden suposar l'inici d'un canvi de prioritats i d'un canvi de perspectiva.

Miri, fem aquesta modesta proposta per quatre raons. La primera és perquè estem en una situació d'emergència social i ambiental. Les dades d'ONG, instituts d'estadística, institucions públiques diverses són aclaparadores. Segons la taxa Arope de risc de pobresa, a Catalunya, el 2014, estem en el 21,8 per cent, aproximadament deuen ser 1.600.000 persones. A Catalunya hi ha una mitjana diària de 48 desnonaments cada dia; a Catalunya, hi ha 220.000 llars amb tots els seus membres sense feina; hi ha un preocupant índex de pobresa infantil, el 26,4 per cent, un 8,8 més que el 2008. A la ciutat de Barcelona, la diferència entre els barris més rics i els més pobres no ha deixat d'augmentar; als barris, per sobre de cent –a la mitjana cent–, han incrementat la renda *per capita*, els que estan per sota l'han reduït; dels 73 barris que té Barcelona, 55 estan per sota de la renda mitjana. A l'àrea metropolitana, estem en desigualtat social a l'any 95, hem retrocedit a l'any 95. La diferència d'esperança de vida entre els barris més rics i els més pobres és de vuit anys. Les dades són aclaparadores. I, per cert, qui realitza un estudi empíric i concret, molt concret, sobre una de les dimensions de la pobresa i l'exclusió social, és el que fa la Fundació Arrels, sobre el sensellarisme. Ara fa uns dies, no?, que es va fer el recompte, que l'haurien de fer, ho creiem nosaltres, les administracions públiques i va constatar que a Barcelona viuen sense sostre, en aquests moments, unes nou-centes persones, no? Però també hi ha dades ambientals preocupants dels darrers quinze anys, els més calorosos han estat, des que hi ha mesures, els d'aquest segle, els darrers catorze anys, no? O l'efecte de la contaminació: a l'Estat espanyol hi ha vint mil morts anuals relacionades amb la contaminació de l'aire, vint vegades més que accidents de trànsit. Aquesta seria, per tant, la realitat social i ambiental, una primera raó.

Segona raó, perquè aquesta situació té molt a veure amb les polítiques realitzades. Aquestes dades que jo li he assenyalat ens indiquen qui guanya i qui perd amb la crisi econòmica i quin tipus de societat s'ha estat construint a partir de les polítiques realitzades. Classes treballadores i mitjanes empobrides, una societat dual amb una creixent polarització entre l'extrem més ric i el més pobre, i una estructura social en tres terços: un ric, un altre mitjà integrat però empobrit i un terç exclòs.

Potser vostè coneix un informe encarregat pel Parlament Europeu sobre l'impacte de la crisi sobre els drets fonamentals en el cas de l'Estat espanyol. És un informe demolidor. L'informe diu que algunes mesures d'austeritat han provocat un preocupant increment de la pobresa, que afecta de forma negativa l'exercici dels drets fonamentals i que podria tenir un efecte devastador a llarg termini en els infants. Conclou l'informe que l'austeritat no només ha provocat l'empobriment de la població, sinó que ha deixat de contribuir a la recuperació econòmica. I, pel que fa a l'àmbit sanitari, l'informe alerta que les retallades realitzades suposen un risc per a la vida de les persones, eh?, parla, en el conjunt de l'Estat espanyol i, evidentment, també afecta Catalunya.

I, en aquest sentit, penso que la política de la Generalitat, els pressupostos de la Generalitat tenen un es-

càs efecte redistributiu i no fan la funció de protecció social que haurien de fer.

Evidentment, la retallada de més de 7.000 milions d'euros des del 2010, la reducció d'un 21 per cent en educació, d'un 20 per cent en salut, l'increment de les llistes d'espera, etcètera, són fets greus que impacten en la societat catalana i que provoquen aquesta situació d'increment també de la desigualtat, perquè la política de la Generalitat i els seus pressupostos no fan aquesta funció de protecció social que haurien de fer o la renda mínima, que vostè coneix bé i que té un índex de protecció de les llars sense ingressos del 26,3 per cent.

És una qüestió de prioritats. A parer nostre, caldria un veritable pla de rescat social que tingués com a un element central la renda garantida de ciutadania per fer front a aquesta situació.

Miri, una de les següents interpellacions va del Pacte contra la pobresa, eh?, que, precisament, proposa el PP i un dels responsables d'aquesta situació no només és el Govern de la Generalitat, sinó també el Govern del PP, que és una veritable màquina de generar pobresa, no? Bé, l'Esperanza Aguirre, més que un pacte contra la pobresa, el que ha proposat és un pacte contra els pobres, no?, fer fora la gent que viu al carrer a la ciutat de Madrid.

Però, miri, per molts pactes que fem, no serviran de res si es queden en una imatge, en una foto, en un gest retòric, si no hi ha els recursos i les..., si no és una veritable prioritat del Govern de la Generalitat.

Tercera raó. Perquè els indicadors de la realitat social i ambiental no són tinguts en compte en el disseny de les polítiques públiques. Tots coneixen ben bé aquest document, no?, el document de presentació del pressupost de la Generalitat. En aquest document podem trobar informació del PIB, de l'evolució dels preus, de la demanda interna, de la previsió de creació de llocs de treball, de les importacions i les exportacions... Són dades necessàries, cal tenir aquestes dades macroeconòmiques, però hi hauria d'haver una memòria social; hi hauria d'haver quin és l'impacte, no només el dèficit generat, el dèficit públic, sinó l'impacte de les polítiques de la Generalitat i la prioritat de la reducció del dèficit en la realitat social del país. No hi ha referència a l'índex Gini; evidentment, no hi ha res sobre les emissions de CO₂, només hi han les dades macroeconòmiques, però no aquelles dades sobre el detall de la realitat social, sobre la previsió de l'impacte d'aquestes polítiques a nivell social i a nivell ambiental. El PIB no és un indicador suficient i, fins i tot, vàlid. Ja sap allò que les catàstrofes naturals o els embussos provoquen, per exemple, un increment del PIB, o, ara, amb la creació d'ocupació, es parla així, estem creant ocupació; però, en canvi, no es diu..., s'està creant ocupació, però, en canvi, no estan incrementant-se substancialment el nombre d'hores treballades. I això, per què? Perquè s'està substituint treball fix per treball precari.

I la darrera qüestió, la quarta raó seria perquè cal situar la desigualtat social i el desenvolupament sostenible en el centre del debat del país i a la prioritat de les administracions públiques. Com començar a can-

viar les polítiques? Doncs, fent que coneguem exactament quines són les dades i que estiguin en el debat de l'agenda pública política, i, per això, proposem celebrar aquest debat anual, com es farà al Parlament francès, sobre l'impacte de les polítiques de la Generalitat.

Cal posar el focus a l'emergència social, cal convertir-ho en la veritable prioritat nacional, i això vol dir centralitat en el debat polític i mediàtic. Cal debatre sobre l'atur crònic, sobre la precarietat social, sobre el sensellarisme, sobre els desnonaments i sobre els problemes ambientals com els que els deia, sobre els efectes, per exemple, de la contaminació atmosfèrica en la salut pública.

A França, va costar molts mesos aprovar una llei que és molt senzilla, que només té un article. Nosaltres fem una moció i esperem que, com li deia abans, és una proposta molt clara, molt senzilla, que la puguem aprovar també amb el suport del Govern.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, la consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies. Moltes gràcies, presidenta i senyors i senyores diputats. Senyor diputat, en primer lloc, agrair-li aquesta interpellació que ens porta a parlar, efectivament, d'indicadors que no estan només i estrictament lligats al creixement econòmic, sinó que ens permeten parlar del progrés social, per tant, del benestar de les persones i de la seva qualitat de vida.

Vostè ha fet referència a diferents indicadors que, al llarg del temps, al llarg dels anys, han volgut sintetitzar aquest concepte, aquesta idea de progrés social; n'ha citat i n'ha desenvolupat algun, com l'índex de desenvolupament humà o de riquesa inclusiva, i tots, en el seu moment, han estat objecte de crítiques per prejudicis ideològics, per manca d'actualització d'acord amb l'evolució de la societat i perquè, en realitat, sempre hi ha un component subjectiu; però, certament, l'índex de progrés social, que és el que avui ens trasllada amb la interpellació del seu grup parlamentari, ha estat un indicador que ha mesurat amb múltiples dimensions aquest progrés social, però que, per entendre'ns tots de què estem parlant, podríem dir que el que pretén és mesurar la capacitat d'un país per satisfer les necessitats socials i no només socials, també les ambientals, del seu conciutadà. I parlant de tres dimensions principals que, lògicament, corresponen i es vinculen directament amb prioritats, jo ho diria, del conjunt de governs i, malgrat que, potser, no coincidim estrictament en la valoració que són també prioritats d'aquest Govern les necessitats bàsiques de les quals tantes vegades hem parlat aquí –l'alimentació, l'atenció mèdica, però també la protecció, l'aigua, el sanejament, l'accés al coneixement, a les tecnologies de la informació i la comunicació i les oportunitats–, allò que coneixem com a drets de les persones a la lli-

bertat d'elecció en tants i tants àmbits, l'equitat o la inclusió.

I coincideixo plenament amb vostè i coincidim plenament amb vostè en aquesta necessitat de complementar els indicadors econòmics. Vostè parlava que el producte interior brut és un indicador insuficient, en tant que només mesura, eh?, conceptes econòmics, si bé és veritat que ens fixem tantes i tantes vegades en els percentatges de PIB que destinen països del nostre context europeu molt més avançats en aspectes com l'educació, per exemple, o les polítiques d'atenció a la infància, i ben segur que els hem de continuar prenent com a escenari, però complementat amb altres tipus d'indicadors.

He de fer-li algunes consideracions en aquest índex de progrés social que vostè esmentava per, després, anar concretament a les seves propostes, que són tan concretes, doncs, que afavoriran, segur, també el nostre posicionament.

Un índex de progrés social que no forma part de l'estadística oficial de la Unió Europea, com vostè sap, que no, tampoc s'ajusta exactament a la realitat socioeconòmica, en aquest cas, de Catalunya, però tampoc de cap país de la Unió Europea, perquè presenta una desagregació de resultats estatal i això dificulta comparar-ho amb l'estadística oficial pròpia que té casa nostra, que té Catalunya. Però sí dir-li que, pel que fa a la mesura, al mesurament de les situacions de risc d'exclusió social i desigualtat a Catalunya, l'Idescat ha treballat sistemàticament i ho fa en l'explotació de la mostra catalana de l'enquesta de condicions de vida que realitza l'Institut Nacional d'Estadística.

En aquest sentit, sempre hem considerat que la mostra de llars que és objecte d'aquesta enquesta a Catalunya és molt inferior al que pertocaria per disposar d'uns resultats que ens permetessin comparar-nos i harmonitzar-los amb les estadístiques comunitàries i, en aquest sentit, l'INE, l'Institut Nacional d'Estadística, ha reconegut aquesta mancança i ha previst una ampliació per a l'any 2018. I també, i promogut per l'Idescat, en la propera edició de l'enquesta de l'any 2016, s'incorporaran preguntes molt més detallades per detectar situacions de pobresa energètica.

Vostè deia que no es tenen en compte indicadors que contemplin aquestes variables socials; jo he de dir-li que utilitzem i hem utilitzat..., i aquí mateix, en aquest hemicicle, quan discutíem, quan debatíem en el Ple monogràfic sobre la pobresa i les situacions de desigualtat a Catalunya sobre el coeficient Gini, com també sobre l'índex de desigualtat S80/20, que és aquell que té en compte en termes de distància: el 20 per cent de la població que té un nivell econòmic més alt comparat amb el quintil, el 20 per cent de població amb nivell econòmic més baix. I aquests són uns indicadors que ens apropen a aquestes magnituds a les quals vostè feia esment abans, a l'accés a les necessitats més bàsiques, al conjunt d'oportunitats. En aquest sentit, s'ha utilitzat a Catalunya, s'ha utilitzat pel mateix Departament de Benestar Social i Família, fins a l'any 2007, l'índex de desenvolupament humà, però també el relatiu al gènere, que en aquests moments això no és

així perquè hi ha hagut un canvi metodològic a nivell de Nacions Unides que fa que el valor a Catalunya no es pugui calcular.

Però sí que permeti'm dir-li –crec que aquí estarem bastant més a prop del que pugui semblar– que som molt conscients de la necessitat d'avançar en aquesta mesura dels indicadors, per exemple, coneixent les necessitats de cada territori per tal d'adequar les polítiques públiques, per tant, les actuacions del Govern de la Generalitat; i, en aquest sentit, treballem amb l'Institut d'Estadística de Catalunya des del Govern i de manera..., coordinant-ho des del Departament de Benestar Social i Família per elaborar uns indicadors territorials de la taxa de pobresa i exclusió social.

Com ho fem, això? Com ho estem fent? Doncs, amb una explotació específica de les fonts estadístiques disponibles a l'àmbit català per obtenir, com li deia, indicadors sobre la població amb risc a la pobresa, privació material i exclusió social a escala territorial. Ho estem fent a partir de la detecció de dinou indicadors per les cent quatre àrees bàsiques de serveis socials amb quatre grans categories: la renda monetària, la renda econòmica, el mercat de treball, però també els indicadors demogràfics i la protecció social. I li he de dir –i li ho dic amb satisfacció, perquè no és una feina fàcil i, de fet, fa temps que hi estem treballant– que estem ja enlllestint les últimes fases de revisió per poder procedir a publicar resultats en les properes setmanes. Com li deia, per tenir un major grau de coneixement, d'incidència de determinades situacions de necessitats, que és evident que existeixen, que s'han fet més intenses i que s'han fet molt més complexes a casa nostra amb l'impacte de la crisi que estem patint, però també per reorientar, per tant, en aquests termes de reforma o de reorientació de polítiques públiques i d'assignació de recursos a què vostè feia referència, per fer-ho de manera més eficaç i per fer-ho de manera més eficient, però també per determinar allò que tantes vegades hem considerat també aquí: quines són aquelles àrees territorials d'actuació preferent on cal dur a terme accions o polítiques d'inclusió més específiques.

Altres qüestions que han estat també proposades i treballades i que algunes han estat objecte de resolucions en aquest mateix Parlament i que, per tant, com a Govern, ens obliguen a treballar en aquesta direcció. Conjuntament amb la Càtedra d'Inclusió Social de la Universitat Rovira i Virgili estem treballant amb el que serà l'observatori, l'observatori de la pobresa, l'exclusió social i la desigualtat del nostre país.

També actualitzant una radiografia, que no és només econòmica, del sector social –del sector social–, en aquest cas, l'enquesta econòmica a centres i a entitats de serveis socials per disposar d'una perspectiva també del nivell d'ocupació i de la qualitat d'aquesta ocupació –vostè també hi ha fet referència en la seva intervenció– sobre el sector d'atenció en serveis socials. Una enquesta que, hi insisteixo, realitzem per segona vegada, és la segona, en més d'un miler de centres i més de quatre-centes entitats no lucratives del sector social. Com deia, ens sembla una radiografia també necessària, en aquest sentit.

Parlem d'informes, parlem d'informes anuals. En tenim ja alguna pràctica, alguna pràctica des d'aquest departament, en tant que, com vostè sap i ho saben altres membres del seu grup que formen part de la Comissió de Benestar Social i Família, tenim el mandat també parlamentari de presentar anualment l'informe dels serveis socials a Catalunya. Estem enlllestint l'informe de l'any vinent per tal de poder-lo presentar. Sempre els comentaris dels diversos grups parlamentaris tenen a veure amb la informació molt quantitativa i menys qualitativa d'aquest informe de serveis socials, i el nostre compromís és de poder anar incorporant indicadors que ens permetin fer un debat també quantitatiu, però sobretot qualitatiu. I estic convençuda que podem trobar fórmules d'incorporar alguns d'aquests indicadors als quals vostè feia referència amb aquells que ja està treballant el Govern per tal de millorar la informació que podem lliurar i, més enllà de la informació, poder fer debats molt més aprofundits, però que valorin també aquest impacte de les polítiques públiques.

Alguns altres aspectes abans d'acabar aquesta primera intervenció. Vostè ha parlat i ha fet referència a l'efecte reductor dels nivells de pobresa a partir de les prestacions socials. Simplement, recordar que disposem d'un altre instrument, que no en disposàvem fins ara, que és el mapa de prestacions socials; precisament vam presentar-lo la setmana passada també aquí, en seu parlamentària. I una de les conclusions a les quals arribàvem és, efectivament, l'efecte, sí, redistributiu de moltes d'aquestes prestacions, malauradament, el gruix més important de les quals depèn del finançament de l'Estat espanyol, com són les pensions i tot el que té a veure amb la protecció social des d'un punt de vista de la seguretat social i de l'ocupació; però sí, en definitiva, un efecte redistributiu que hem de poder copsar també en la mesura que treballem i que millorem aquests indicadors de caràcter social. Evidentment que som conscients de l'emergència, de la situació d'emergència que viu aquest país –hem fet servir també aquests termes moltes vegades–, i és per això que aspectes com la pobresa infantil o la pobresa energètica són objecte d'una intensificació per part dels recursos d'aquest Govern i de les accions que treballem de manera transversal.

A la segona part, miraré de donar resposta a la resta de punts del seu plantejament.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Consellera, com jo li deia, les propostes són molt concretes, no?, i esperem que vostè també d'una forma concreta, en la segona intervenció, ens digui si li sembla bé, si hi estan d'acord o no, entenent dues consideracions. Una que em sembla que precisament vostè hauria de ser la més interessada en això, no? Perquè tot i ser..., perquè vostè del que s'ocupa és

precisament de les polítiques socials i el que estem dient és que aquestes polítiques socials han de tenir la centralitat absoluta a la política del Govern. La prioritat absoluta és respondre a l'emergència social, no?

I una altra consideració, que és, miri, que la mirada del Govern de la Generalitat a l'hora de legislar i, especialment, de fer els pressupostos de la Generalitat està encara basada estrictament en el creixement econòmic –en el creixement econòmic–, en el PIB, en els indicadors macroeconòmics, no? No és un problema de l'Idescat, no és un problema de coneixement o desconeixement de la realitat social, de fer més o menys observatoris, tot això és positiu; es tracta de des de quina perspectiva, per exemple, es realitza l'avantprojecte de pressupostos de la Generalitat o, és igual, qualsevol llei, qualsevol llei del Govern de la Generalitat. Perquè si la mirada és sobre estrictament el PIB i quantes dècimes s'ha incrementat el PIB i quantes s'ha incrementat l'exportació o la demanda interna, d'aquí, bé, en poden sortir unes polítiques determinades. Però si l'objectiu és com a quant s'ha de reduir la desigualtat social, nosaltres pertanyem a un estat, l'Estat espanyol, que és el segon de tot Europa –crec que després de Letònia– en increment de les desigualtats socials. Si l'objectiu és aquest, reduir les desigualtats socials, fer front a la precarietat social, a la precarietat laboral, per exemple, les polítiques són unes altres. Potser si aquesta realitat social, aquests indicadors haguessin estat més tinguts en compte, si el focus s'hagués posat aquí, doncs, no s'hauria eliminat, per exemple, el conveni dels ajuntaments amb les escoles bressol, incrementant la desigualtat de gènere, per exemple, amb l'impacte corresponent que pot tenir la desigualtat de gènere; o hauríem fet un altre decret de pobresa energètica, el fons del qual encara no està suficientment dotat i les entitats ens continuen dient que a Catalunya hi ha talls de subministrament. Cal recordar-ho, en un moment, l'any passat, on les elèctriques van tenir, si no ho recordo malament, uns 7.000 milions de beneficis.

Això continua passant. Hi ha pressió mediàtica i vostès intenten fer a corre-cuita alguna cosa, però no és l'adequada, no és suficient. Per què? Perquè no és exactament la prioritat. O la renda mínima d'inserció, no van resoldre el nyap de 2011, la darrera xarxa de protecció social que hi ha, jo li recordava que té un índex, un nivell de cobertura baix. És veritat, vostès han incrementat el pressupost, però hi ha 210.000 persones a Catalunya sense cap tipus d'ingrés; i, si no ho recordo malament, els expedients de la renda mínima deuen ser al voltant d'uns 27.000, aproximadament. I, en canvi, no hi ha manera de tirar endavant al Parlament de Catalunya la renda garantida de ciutadania.

La política assistencial té un determinat objectiu, té un determinat objectiu que és intentar que la cosa no es dispari, no sigui exagerada. La política que tingui com a prioritat l'emergència social i la reducció de les desigualtats socials, doncs, implica això; implicaria, per exemple, una altra prioritat, la renda garantida de ciutadania, i una altra política fiscal. Perquè a totes les dades que jo li donava abans n'hem d'afegir una altra: en despesa social estem per darrere d'Europa, pe-

rò és que en pressió fiscal estem set punts també per sobre de la mitjana europea. I aquesta és la qüestió: no es tracta d'allò que faci l'Idescat, no es tracta dels observatoris, sinó exactament, a l'hora de dissenyar les seves polítiques, començant per la dels pressupostos de la Generalitat o qualsevol llei sectorial, exactament quina és la prioritat.

Miri, si vostès haguessin tingut en compte la desigualtat social com un problema, que és la veritable malaltia que té aquest país, no haurien aprovat la reforma laboral. Sap quina és la conseqüència? I vostès li van donar suport a Madrid, a la reforma laboral, i la van endurir, la van radicalitzar. Sap quina és la conseqüència de la reforma laboral? Que hi ha un 14 per cent de treballadors pobres, que és un nou fenomen i que demostra allò que jo deia a la meua intervenció inicial: el creixement econòmic com a tal, el PIB, i fins i tot la creació d'ocupació, malauradament, ja no és el garant del benestar de la ciutadania. Hi ha un 14 per cent de treballadors que té unes remuneracions, uns salaris que els situen per sota del nivell de la pobresa. O el PP, si realment..., els drets humans, miri, no li dic la desigualtat social, els drets humans els haguessin tingut en compte per a alguna cosa, no hauria aprovat, com va fer amb un decret, l'exclusió sanitària de les persones immigrants.

És una qüestió d'indicadors... No, no..., no dic vostès, dic el Govern del PP. És una qüestió d'indicadors i és una qüestió de prioritat, no és una qüestió només d'estadística, sinó realment si entenem que la desigualtat social, la desigualtat social que hi ha a Catalunya és el principal problema que cal combatre, si la pobresa i l'exclusió social són la prioritat absoluta de l'agenda política del país.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Si parlem de lluita contra les desigualtats, és clar que li he de dir que és una prioritat i que està en la centralitat més absoluta. I això no només en termes d'inversió econòmica. I aquí sí que m'hauria de referir, com vostè ha fet, a les dotacions pressupostàries. El fet que la inversió social en base als pressupostos d'enguany, també de l'any passat, ratllin el 72 per cent crec que demostra que això és una prioritat no només des d'una perspectiva d'inversió pressupostària.

Al servei de què, aquesta lluita contra les desigualtats? Tan important és parlar del quan com del com. Al servei de què. Doncs d'una recuperació econòmica necessàriament vinculada, necessàriament lligada, a la disminució de les desigualtats, precisament a la reducció d'aquella distància de què abans parlàvem entre els que més tenen i els que cada cop tenen menys.

I aquest és un compromís, i estic convençuda que compartit. Podrem discrepar, segur, sobre les maneres d'assolir-lo o les vies i les accions polítiques, però segur que com a objectiu el compartim. I jo li he de dir que és una autèntica prioritat d'aquest Govern i que això implica reorientació de les polítiques públiques.

I no tot són indicadors, efectivament, ni estadístiques, ni observatoris, ni mapes. Però també els necessitem, senyor diputat. Especialment en aquells aspectes en què no disposàvem d'aquesta fotografia necessàriament transversal que hem de tenir en moments en què els recursos són escassos. I, per tant, la intensificació de les prioritats ha d'existir, però també hem de saber i hem de conèixer molt bé el terreny que trepitgem.

I amb això vull dir-li que en aquesta reorientació de les polítiques públiques ens cal una visió molt més transversal de la que hem tingut fins ara, que afecti camps molt diversos, començant pels serveis socials, que no són l'única peça, però en tot cas són clau, i no des d'una perspectiva assistencial, sinó tot el contrari, per abordar precisament aquestes polítiques de lluita contra la pobresa. I crec que en aquests moments els serveis socials allò que tenen com a funció més important és la de coordinar-se amb la resta de serveis que reben o que poden rebre les persones que estan en risc d'exclusió social. Com l'ocupació, evidentment, un dels pilars centrals d'aquesta inclusió social. I aquí és on les polítiques actives, les polítiques passives, són factors determinants. I, per tant, aquí, també, un clar esforç de coordinació entre serveis socials i ocupacionals. O l'educació i la formació al llarg de la vida, precisament per trencar també cicles de transmissió intergeneracional de la desigualtat. O l'habitatge. O l'assistència sanitària, aquesta a què vostè feia referència, una assistència sanitària universal a Catalunya, que trenqui els límits que imposa el mateix Govern de l'Estat, en què es coordinin les diferents administracions existents, i en aquest sentit amb una col·laboració molt i molt estreta amb l'Administració local, per optimitzar les actuacions que realitza cadascuna d'aquestes administracions. Li deia: no es tracta de fer una política assistencial. Li ho nego rotundament. I tampoc amb una visió..., que el pressupost no es dispari, sinó de fer-lo sostenible, precisament, senyor diputat.

Parlant de la renda garantida de ciutadania, li recordo que se'n tramiten les esmenes. Està en tramitació parlamentària en fase d'esmenes..., no precisament allargant aquest procés amb pròrroques sol·licitades per diferents grups parlamentaris. En cap cas pel grup parlamentari que dona suport al Govern, per si vostè anava en aquesta línia.

I en el temps que em resta deixi'm dir-li també que és important parlar també i fer una reflexió sobre com distribuïm els recursos que es generen i de quina manera podem amb aquesta redistribució, amb aquesta pressió fiscal a què vostè feia referència, disminuir aquestes desigualtats.

També una reflexió sobre com es gasten els diners públics, els recursos públics, en èpoques expansives. Si s'ha fet o no s'ha fet prou; el fet de reservar diners per

atendre prioritats socials presents i futures de les persones.

I disposem d'instruments que crec que treballen i que tenen com a objectiu aquesta línia, precisament, aquesta recuperació econòmica vinculada a la màxima cohesió social i reequilibri de les desigualtats. I en aquest sentit, i després en parlarem, segur, en ocasió de la interpellació d'un altre grup sobre el Pacte contra la pobresa..., però disposem, sí, d'un pacte per la infància a Catalunya, que aviat complirà dos anys de vida, d'un pla de suport al tercer sector social, d'un pacte pel diàleg social permanent amb els agents socials i econòmics, i plans també integrals, tots concertats, consensuats amb els diferents sectors.

Pobresa energètica. Recordar-li-ho: aquí no es va fer res a corre-cuita. El Govern va aprovar un decret, el va convalidar aquest Parlament, i va ser el Govern de l'Estat, a partir de la seva impugnació, qui va aconseguir la seva paralització. Lluny d'això, hem continuat treballant en el desenvolupament d'aquest decret, en la moratòria de pobresa energètica, continuant treballant al costat dels ajuntaments perquè per la via dels ajuts socials o del suport a les entitats socials es pugui procedir a donar suport a les famílies que estan en risc de patir el tall de subministrament.

I molts altres aspectes que estic convençuda que podem anar treballant. En aquest sentit, perquè vostè m'acusava de poca concreció, dir-li que estem disposats a millorar aquests indicadors que tenim..., però que necessitem enriquir per tal de poder debatre. I jo li deia, i li'n posava exemples, com venim molt habitualment, i ho faig molt sovint, precisament a presentar determinats informes a aquest Parlament, i moltes vegades en el que coincidim plenament és que necessitem maneres de mesurar més qualitatives que no tan quantitatives.

I per descomptat que tot debat que puguem fer en seu parlamentària en aspectes tan prioritaris en l'agenda del Govern, però també, ben evident, dels diferents grups parlamentaris..., doncs serà benvinguda i la podrem treballar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la Inspecció d'Educació, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Interpellació

al Govern sobre la Inspecció
d'Educació (tram. 300-00317/10)

Té la paraula, per exposar la interpellació, la diputada María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Consejera de Educación, el cuerpo de inspectores de educación se creó en 1995 para garantizar la calidad y la legalidad del sistema educa-

tivo..., como profesionales de la función pública que deben controlar, supervisar, evaluar y asesorar con relación al sistema educativo. La autoridad educativa en cada comunidad autónoma es responsable de aplicar el modelo educativo básico, común a todo el Estado, de gestionar el servicio público que es la educación, según la normativa básica y según también la propia capacidad normativa autonómica. Lógicamente, todo compatible, por seguridad jurídica y jerarquía normativa.

La Inspección de Educación tiene la misión de garantizar que la gestión autonómica de este servicio público es correcta y conforme a la legalidad. Por sentido común, como en cualquier actividad de la vida, sea pública o privada, la independencia entre las partes controladora y controlada es un requisito básico para garantizar que esta actividad se realiza con imparcialidad, con eficacia y con transparencia. Por ello la legalidad determina que los inspectores de educación deben pertenecer a un cuerpo específico de funcionarios, al que se acceda por oposición, bajo los principios de mérito y de capacidad. Y por ello no es casualidad que los inspectores sean legalmente un cuerpo de funcionarios diferente a los demás cuerpos docentes. Claro que todos son funcionarios de carrera, pero los docentes en comisión de servicios no han accedido a la inspección por oposición. De la misma manera que un profesor interino depende de la consejería para mantener su puesto de trabajo como docente, un inspector en comisión de servicios depende de la consejería para mantener su puesto de trabajo como inspector. Consejera, un inspector de carrera tiene una libertad de actuación completamente diferente al inspector accidental, que está pendiente de que precisamente la Administración que le está supervisando le renueve o no cada año la comisión de servicios. Esta situación de inseguridad en el puesto de trabajo lógicamente coarta, debilita i somete a un cuerpo que debe ser i sentirse, por definición, por sentido común y por ley, independiente.

Esto, consejera, no es dudar de la profesionalidad de las personas que se encuentran en esta situación. Vaya por delante nuestro respeto y consideración hacia ellas y hacia su trabajo. Esto, consejera, es denunciar públicamente unas condiciones de trabajo contrarias al sentido común y al objetivo de la ley, que coartan la libertad profesional de estas personas; una situación que da la sensación que se mantiene por un puro interés político. Porque, mire, se entiende, aunque yo personalmente no pueda compartirlo, que es más cómodo trabajar cuando controlas a tus controladores. Así, con la espada de Damocles de la no renovación de la comisión de servicios, la consejería mantiene una posición de poder que no tendría sobre funcionarios de carrera que van a seguir siendo inspectores de educación aunque no hagan la ola al poder político. Nosotros, consejera, defendemos la profesionalidad de nuestros funcionarios; defendemos su derecho a trabajar en las condiciones adecuadas y legales, con independencia del poder político; defendemos su libertad para desarrollar su trabajo sin depender ni de decisiones ni de coyunturas políticas. Esta libertad se la ga-

rantiza la ley, a estos profesionales, y ningún político es nadie para limitarla.

Me recriminaba usted el otro día que el PP llevó al Tribunal Constitucional los artículos de la LEC que pretendían crear un cuerpo propio de inspectores. ¿Y le extraña? Pero vamos a ver, consejera: si de lo que estamos hablando es de un cuerpo externo, independiente de la consejería, un cuerpo que por ley es estatal, ¿le extraña a usted que seamos contrarios a romper la unidad de cuerpo, a que se vulneren las leyes orgánicas, a que se actúe en Cataluña al margen del Estado en una competencia que es compartida? ¿Le extraña a usted que nos opongamos a que se limite la libertad y también las oportunidades profesionales de estos funcionarios? Como siempre, consejera, su estrategia de la confusión y de la tergiversación: yo le pido que usted cumpla los preceptos de la LEC que son coherentes con las leyes orgánicas, y usted me sale con los artículos impugnados por dudosa constitucionalidad. Son cosas distintas. La realidad, mire, es que usted en lo que no le interesa políticamente evita tanto las leyes orgánicas como las catalanas. Da igual.

En definitiva, consejera, lo que tenemos es una función, la inspectora, que debe ser desarrollada por funcionarios de carrera del cuerpo de inspección. Y tenemos un procedimiento extraordinario y transitorio para designar inspectores, regulado en la LEC, es verdad, que es la comisión de servicios. Y tenemos que este procedimiento extraordinario es el que se lleva aplicando en Cataluña veinte años. ¿Le parece a usted que veinte años es una buena definición de transitoriedad? Yo creo que cualquiera estaría de acuerdo conmigo en que mantener durante veinte años un procedimiento extraordinario y transitorio traiciona claramente la legalidad que lo ampara como procedimiento excepcional y denota una decidida voluntad política de evitar que la función inspectora la realicen en Cataluña los profesionales a los que corresponde por ley, funcionarios que accedan a la inspección mediante oposición para garantizar fundamentalmente su independencia respecto del poder político, lo que todo indica que precisamente usted quiere evitar.

Además, no es esta una actuación aislada desde su consejería. Esto es una evidencia sintomática de su escasa disposición a dejar que la gente decida libremente, de su escasa disposición a dejarse controlar, a las evaluaciones externas, de su voluntad de recortar las libertades que los alumnos, los padres, los docentes, los inspectores, tienen reconocidas en la ley.

El propio decreto del 2000 que regula la inspección educativa en Cataluña indica que se debe convocar un concurso de oposición para acceder a las plazas de inspección. Igual que la LEC. En las cuatro semanas que han pasado desde que le formulé la pregunta en el Pleno hemos visto que no se ha publicado el nuevo decreto que anunciaban, con el que ya le dijimos que no podíamos estar de acuerdo. Pero lo que sí han publicado es un nuevo concurso de méritos para volver a asignar plazas de inspección sin las garantías de imparcialidad e independencia, que solo se acreditan mediante un concurso de oposición. Se lo repito: es absolutamente irregular que en veinte años solo se ha-

yan convocado unas oposiciones, en 2003, y que durante todos estos años las plazas de inspección se hayan ido cubriendo mediante concurso de méritos.

Seguro que usted conoce la Sentencia 241/12 del Juzgado Contencioso-Administrativo número 2 de Badajoz, en la que por una situación muy similar a la de Cataluña la magistrada falló que sustituir los procedimientos legalmente establecidos, la oposición, por los procedimientos excepcionales, que son los concursos de méritos, constituye un auténtico fraude de ley. Un fraude de ley, consejera, porque se utiliza la legalidad, los resquicios, las soluciones excepcionales de la legalidad, para conseguir un fin contrario al objetivo de esta misma legalidad. Es decir, se acogen ustedes a un procedimiento excepcional, que es legal para situaciones transitorias, contraviniendo el objetivo primero de la legalidad, que es garantizar inspectores de carrera no nombrados directamente por el poder político. Es evidente la dejación de funciones por su departamento al no establecer los mecanismos legalmente previstos para acceder a la inspección con un carácter estable y permanente.

Y parece también evidente la intencionalidad política. Así lo acredita el contenido del nuevo borrador del decreto nonato, que, lejos de regular la convocatoria de oposiciones, pretende consolidar como estructural la solución transitoria de la comisión de servicios. Pretende asignar los puestos de mayor responsabilidad a las personas designadas directamente por ustedes.

Así lo acredita que nadie se escandalice porque el nivel de precariedad de la inspección catalana sea el más alto de España, el 71 por ciento, en un cuerpo donde la independencia es tan importante. Con un 71 por ciento de inspectores por comisión de servicios es prácticamente seguro que el curso que viene los cargos se ejercerán por profesionales que dependen de usted para seguir en el puesto, una manera fácil de controlar a los que te controlan, de cargarse la autonomía necesaria y lógica para cualquier cargo de gobernanza.

Más grave todavía es la situación territorializada. En Girona hay un 92 por ciento de inspectores accidentales; Terres de l'Ebre, 87,5 por ciento; Baix Llobregat, 83 por ciento; Barcelona Comarcas, 81 por ciento, y en la Cataluña Central, 80 por ciento. Cinco de los diez servicios territoriales catalanes están por encima del 80 por ciento de precariedad en el cuerpo de inspección. Más de cuatro quintas partes de estos inspectores dependen de una decisión política para continuar en su puesto.

Como le dije antes, vaya por delante mi respeto y consideración al trabajo de cada inspector por comisión de servicios. Pero le repito: denuncio sus precarias condiciones de trabajo y reivindico su derecho a trabajar con independencia y con tranquilidad, simplemente teniendo la seguridad en su puesto de trabajo..., que le daría tenerlo por oposición, sin estar sujeto a la renovación anual por parte del órgano político cuya gestión tiene que controlar.

Y es que, consejera, si no fuera necesaria la independencia de los funcionarios respecto del poder político, no se habrían inventado las oposiciones como un mé-

todo igualitario, libre y meritocrático para acceder y ejercer la función pública con imparcialidad, al margen y fuera del control político del partido en el gobierno.

Gracias, consejera, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, la consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, si està tan preocupada per la idoneïtat de les persones que exerceixen una funció després d'haver viscut un concurs, que per accedir a aquest concurs es necessiten sis anys de carrera funcional, a part de passar una prova i d'una valoració de mèrits, com deu patir vostè per l'exercici de la justícia a casa nostra! Vostè sap quines són les condicions per ser jutge suplent a les places convocades pel Consejo General del Poder Judicial? Vostè ho sap? Miri, per una plaça vacant d'un titular d'inspecció, sis anys de funcionari de carrera, valoració de mèrits, concurs. Per formar part del concurs per ocupar una plaça de magistrat suplent o jutge substitut –aquí, el 6 de març del 2015, eh?, suposo que ho va veure en el BOE i es devia escandalitzar–, cal ser espanyol, major d'edat i llicenciat en dret –pots haver acabat al juny i presentar-t'hi al setembre–; disposar de facilitar de desplaçament al municipi on hi ha la seu de l'òrgan judicial, i ja està, ja et pots presentar al concurs. No he sentit a dir mai a ningú que dubtés de la idoneïtat... –vostè mateixa té en el seu grup persones que han exercit aquesta funció–, quan el poder judicial, un jutge, emet sentència. I vostè està molt preocupada per la independència i la idoneïtat d'unes persones que, sent funcionaris de carrera i autoritat pública reconeguda per la llei, exerceixen d'inspecció, que al final del final, el seu producte final és un informe, un informe proposat. Perquè la inspecció no és dels inspectors, la inspecció del sistema és del Departament d'Ensenyament. I quan la inspecció fa un informe, diferent d'una sentència judicial, diu..., miri, jo encara vaig aprendre a posar allò: «Malgrat tot, V. I. amb superior criteri decidirà.» Ara es fa amb fórmules més senzilles, però la decisió no és de l'inspector.

Per tant, no pateixi, la inspecció fa propostes i fa molta tasca d'assessorament, d'acompanyament, evidentment; però, pel que fa a la decisió, no pateixi, no li correspon. I sí qui decideix és el jutge, i per entrar en el concurs només necessites ésser llicenciat. Per tant, una mica d'analogia a vegades permet veure com es miren les diferents coses, segons no tant la situació, sinó la documentació que li han fet arribar. Jo sóc conscient que hi ha una associació de tres persones que van lliurar a tots els grups parlamentaris uns dossiers, però també li puc dir que n'hi ha una altra de dues-centes persones que tenen una visió que també, doncs, estarà molt bé que els la facin arribar. D'aquests, bons amics meus, tots han sigut, o almenys dos de tres, dels tres membres de la inspecció de l'associació de què vostè ha tret la documentació,

han sigut funcionaris de carrera, han sigut funcionaris de carrera que mitjançant un concurs van exercir la inspecció. Cap d'ells..., i n'hi ha que simplement van ser assimilats, per barem de mèrits.

Per tant, escolti, a on som? D'una banda, vostè qüestiona una fórmula que diu que es fa per interès polític, quan vostè ha obviat la principal de les meves afirmacions anteriors, quan va fer la pregunta. El Govern central va treure la taxa de reposició. Per què em diu que no? –per què em diu que no? Sí, evidentment, la van començar a obrir, vostè considera que l'havíem d'obrir en el percentatge que ens donava precisament per a inspecció. No. Perquè, miri, altres comunitats ho han pogut fer, nosaltres la necessitàvem per als Mossos, perquè de mossos interins no en pots agafar. (*Veus de fons.*) És clar, vostè no en vol, és evident. Aquí el que tenim és un model de país diferent i d'estatut diferent. Perquè tot el que jo faig està a l'Estatut. Però, és clar, vostès també se'l van carregar.

Fixi's que..., diu: «Hi ha una taxa de reposició petita.» Doncs, sí, nosaltres la vam gastar, la que hi va haver per a Mossos, i enguany per a Bombers, perquè són cossos que necessiten fer la formació prèvia, ja, un cop seleccionat el nombre de persones. En canvi, sis anys de carrera docent, amb comissió de servei després d'un concurs... Però també li haig de dir: a vegades, i potser de manera que vostè no sap –i difícil que passi, però ha passat en el període que jo he sigut consellera–, a determinades persones no se'ls ha renovat, i no pas per motius polítics.

Perquè vostè veu papus pertot –vostè veu papus pertot. Dir que els interins fan classe perquè depenen del departament i es cuiden de fer-la per no perdre la plaça és desconèixer –és desconèixer– el quadre mental i professional del col·lectiu –és desconèixer-lo. Un professor interí, l'activitat acadèmica que fa té el mateix valor que la d'un propietari, en termes funcionaris, com vostès... Vostès sí que creuen que el domini de la població ve per establir cossos i cossos i cossos. Escolti, jo he sigut mestra funcional sense fer oposicions, per accés directe, i no m'ha semblat mai ni mai ningú m'ha dit que perquè no vaig fer oposicions no fos bona. Perquè, miri, us donaven –i permetim la immodèstia–..., en els millors expedients. Per tant, no sóc bona mestra, perquè no he passat oposicions? Resulta que, quan no apliquem aquests criteris a la inspecció educativa, ho fem per interès polític.

Jo li dic: miri, sí que té raó que hi va haver una època que no es van fer concursos, és veritat. Però també li haig de dir que ni el decret hi obligava ni la normativa ho preveia. Però en el moment –el 2008– que el real decret d'accés als cossos docents diu que les convocatòries s'han de fer de mèrits i s'han de publicar al diari oficial i s'ha de marcar que el temps d'exercici es valora per accedir en el futur cos si s'ha accedit per concurs, per tant, una persona nomenada directament, a dit, no tindrà mèrits per accedir al cos, una persona nomenada a través d'un concurs de mèrits tindrà mèrits per accedir al cos. Però sap què li dic? Que la funció inspectora, els que podem mirar enrere i mirem molt endavant l'hem vista com a cos, com a funció, com a reclamació de cos, com a funció per comis-

sió... O sigui que l'estabilitat que vostè diu que dona un cos, a vegades, jo que no hi sóc contrària, també sóc d'un altre cos, de secundària, ja em vaig presentar a oposicions..., però, escolti, el que ens preocupa és la capacitat que té un cos, un cop creat, de fer-hi qual-sevol moviment. I vostès, què defensen? –què defensen? Que els mèrits quantitius donen dret a tot, quan l'educació és tan variable i necessita adequar-se a les situacions?

Jo li dic: miri, en aquests moments, no hi ha un concurs, té tota la raó, n'hi ha tres. Per a inspectors de base, per a inspectors en cap..., n'hi ha tres oberts, de concursos, al DOGC; amb publicitat, amb tota l'obertura. Però sap què passa? Que vostè em cita una sentència d'un contenciós d'Extremadura. I jo li cito el Jutjat Contenciós Administratiu número 12 de Barcelona, que diu..., precisament perquè una persona, amb aquesta mateixa lògica seva, va impugnar el darrer concurs que vam fer nosaltres el 13. I sap què diu? Li ho repeteixo: que no es vulnera cap prescripció legal, ni resulta contrari a cap principi jurídic general, ni pot ser titllada de desproporcionada o no raonable, aquesta forma.

I, a més a més, com pot dir vostè, després d'haver negat la reposició dels cossos, com pot acusar de no treure convocatòria d'oposicions? Per tant, utilitza aquest fet per donar-hi una lectura interessada, quan vostè, si de veritat mira el barem de mèrits de la tercera fase, que està publicat al DOGC, el calendari dels concursos de mèrits en comissions de servei, que estan publicats al DOGC, el dels inspectors en cap, veurà que es valoren mèrits, professionalitat, i que tot es fa amb transparència i publicitat. A vegades, qui mal pensa és qui més mal faria.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Consejera, debo decirle que nos alegramos de que hayan aprobado el nuevo decreto que iban a aprobar, modificando el estatus profesional de la inspección, debilitando su estructura orgánica y funcional, consolidando el concurso de méritos, convirtiendo en estructural lo que la LEC solo permite como transitorio y excepcional; concurso de méritos que además coloca los méritos en el último lugar, después de cribar a los candidatos con dos pruebas eliminatorias; una de ellas, una entrevista, difícilmente objetiva, contraviniendo la legislación básica, que lógicamente coloca la valoración de los méritos en la primera fase. Un nuevo decreto que permitiría nombramientos discrecionales para cargos de mayor responsabilidad, contraviniendo el principio de independencia, que es más importante a mayor responsabilidad. En definitiva, consejera, con este nuevo decreto, los docentes ya saben que si no están a buenas o no comparten la línea política de la Generalitat –y todos sabemos a qué

nos referimos— difícilmente accederán a una plaza de inspector.

Consejera, honradamente, si en la entrevista del próximo concurso de méritos, el convocado para el 2015, este año, se interrogara al aspirante sobre el fundamento jurídico de la libertad lingüística en el patio, o sobre el derecho de los padres a elegir la primera enseñanza en la lengua habitual del niño, o sobre la argumentación legal del decreto de plantillas, consejera, o su criterio sobre la potestad legal del Gobierno central para aplicar en Cataluña, como en las otras comunidades, pruebas de nivel, o por su responsabilidad si se viera en la escuela una «estelada» o una pancarta contra los recortes, ¿realmente cree usted que los aspirantes tendrían la libertad para manifestar el estatus legalmente establecido en estas cuestiones? Considerando que la comisión de selección la han nombrado ustedes a dedo, claramente se está favoreciendo la arbitrariedad supeditada a la afinidad política.

Suerte, consejera, que tiene usted al Estado para echarle la culpa de todo. Ya nos lo dijo en el Pleno del 6 de mayo, que usted no ha convocado oposiciones porque el Estado limitó en 2012 la tasa de reposición; lo acaba de decir. El Estado, según usted, es el responsable de que en veinte años la Generalitat no haya convocado oposiciones al cuerpo de inspectores; solo una vez, en 2003. Fantástico. Responsabilidades del PP con carácter retroactivo.

Además, fíjese que otras comunidades sí que han convocado oposiciones estos años, y algunas hasta en dos ocasiones. Castilla - la Mancha y País Vasco, 2012; Canarias y Galicia, 2013; Madrid, Murcia y Extremadura, 2014; Andalucía, Cantabria, Galicia, Canarias y Comunidad Valenciana, 2015. Doce convocatorias en cuatro años en nueve comunidades autónomas. Y usted me dirá que alguna comunidad gobernada por el PP tampoco ha convocado oposición en estos años, solo una vez; y es cierto: Baleares. Y por ello han recaído tres sentencias del Tribunal Superior —aquí las tiene, quizá le interesaría a usted conocerlas, ¿eh? (*l'oradora mostra uns fulls*)—; la consejería de Baleares las ha aceptado, y por estas tiene preparado, pendiente de enviar a los colectivos, un decreto de convocatoria urgente de oposiciones. Esto, consejera, es acatar y cumplir la legalidad. Veremos ahora si el nuevo Gobierno de Baleares es tan respetuoso con la legalidad y convoca las oposiciones.

Por tanto, está usted ya, consejera, a la cola de España, no solo por el abuso de concurso de méritos como procedimiento de acceso a la labor inspectora, sino también por disfunciones como el nombramiento sin sorteo de los miembros de la comisión valoradora o la falta de proporcionalidad y prioridad, según la legalidad, en las fases del concurso de méritos. Está usted en falso, y creo que lo sabe.

Por tanto, consejera, desde aquí les instamos a modificar su política con relación al cuerpo de inspectores de educación. Garantice su imparcialidad, su independencia y su excelencia a través del procedimiento de acceso regulado y previsto en la legalidad: el concurso de oposiciones. Retire definitivamente el decreto para

modificar el acceso transitorio a la inspección o adecúelo a la legalidad vigente de rango superior.

Mire, no dudamos en absoluto de los profesionales que están ejerciendo la inspección de educación, a pesar de las condiciones y la presión a las que están siendo sometidos. Seguro que estos profesionales, a pesar de su inseguridad laboral, aspiran, como docentes que son, a dar a la sociedad el máximo por la educación de nuestros niños. Mire, ningún género de duda. Pero confíe usted también en ellos: deles la libertad, después de veinte años, de actuar exclusivamente según su criterio profesional; deles la opción de elaborar un informe, levantar un acta o dar una opinión técnica en base a fundamentos jurídicos, sin ningún tamiz ni preocupación por posibles consecuencias para su carrera; ofrézcales las oportunidades que otras comunidades autónomas ya les están ofreciendo.

Porque, mire, como dijo George Orwell, si la libertad significa algo, es el derecho a decir a los demás lo que no quieren oír, y yo le añado: bajo el amparo de la legalidad y también del respeto personal.

Muchas gracias, consejera, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, clar, té inconvenients portar la rèplica escrita; té inconvenients perquè es diuen coses que ja s'han aclarit o fins i tot contradictòries en la primera resposta. I, per tant, vostè ni les ha ratllat, i me les torna a dir quan jo ja li ho he explicat. I, és clar, té inconvenients portar-la preparada.

Jo el que li vull dir és que la interpellació vostè me la fa per vint anys. Normalment s'interpella el Govern pel seu mandat; això és el normal. I, és clar, vostè em diu: «Durant vint anys...» No, escolti; miri, jo li parlo de l'11 al 15. I, és clar, tornar a obviar que de l'11 al 15 s'han congelat les convocatòries d'oposicions arreu, tornar a obviar que el Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques va posar una taxa de reposició de mínims, tornar a obviar que tenim cossos diferents..., perquè sap què passa? Catalunya és diferent que altres comunitats; per exemple, tenim presons, tenim Mossos. I vostè es mor de ganes que siguem com Castella - la Manxa, se'n mor de ganes, però, miri, aquest Parlament majoritàriament fa temps que ha decidit que no.

I, per tant, li prego que utilitzi aquest paràmetre per fer oposició, perquè si vostè em compara, amb molt de gust, amb Castella - la Manxa, que no hi tinc res a dir, i amb el conseller fins ara hi ha una bona relació, o amb Madrid, que la hi tinc molt més bona, i lamento el que ara està passant, sincerament, perquè, senyora diputada, les consideracions i estimes personals han d'estar per sobre de moltes coses. La seva insistència comença a preocupar, però bé.

Jo li ho dic, em torna a comparar com a Madrid o amb Castella - la Manxa? No, és que ells no necessiten per

a presons o per a Mossos. Ja li ho he explicat. Però vostè, com que ho porta escrit o bé ho obvia, ho torna a dir.

Ja només em faltava que em digués que havia tret el concurs ara per deixar col·locada diversa gent; només faltava això. Sí. Perquè si vostè té denúncies de pressions, que diu que treballen amb pressions, alguns inspectors, si té denúncies, les faci ara mateix, eh? Oh, és clar, perquè és molt fàcil dir això i no demostrar-ho amb res.

Vostè s'imagina que en una comissió de selecció un futur inspector contesti contra la norma? Suspendria. Vostè aquí ha insinuat que, si contesta d'acord amb la norma, el suspendríem. És al revés. Si vostè parla del dret de determinats pares a tenir l'ensenyament en castellà, jo li diré que aquest dret no està regulat, evidentment, i li hauré de dir: «Senyor, assabenti's del que està regulat», que és que hi ha d'haver una presència de llengua castellana al sistema.

Perquè, a l'hora d'accedir al repartiment de places, com es valora la petició de la llengua, més que el domicili, més que els germans, més que el lloc de treball dels pares? No existeix. Per tant, un inspector ha de saber perfectament a l'hora de dirigir una comissió d'accés com es reparteixen les places i quins són els drets dels infants.

Vostè aquí ha insinuat –ha insinuat– que, si no contesten d'acord amb el que el Govern espera, el suspendríem. Li demano que això..., bé, vostè farà el que cregui, i farà ben fet, segurament, però vol dir que els va tan bé anar per aquesta via? Està segura que li va bé a vostè i al seu grup anar per aquesta via? Jo crec que hi han altres vies que a vegades el seu grup també utilitza per poder servir millor el país.

Perquè vostè està sembrant aquí uns dubtes..., als quals no té cap motiu. Per exemple, quan vostè torna a dir allò que ja diuen els documents que li van dir, que valorar, fer l'entrevista, fer la valoració de mèrits al final... Perdoni, que li ho he dit, que està valorat, que tenim la sentència d'acord que les fases del concurs i la valoració de mèrits en el moment que es fan es fan en un moment adequat; estan avalades pel tribunal d'acord amb el marc normatiu que hi hagi una prova objectiva, una entrevista i la valoració de mèrits. I vostè em diu: «Ui, la fa al final, i això no està d'acord amb la norma.» I jo li dic: «El procediment està avalat.» I si vostè, que parla tant de lleis, en sap més que el tribunal que ens va avalar la nostra, de convocatòria del 13, que hi havia aquesta seqüència... En què quedem? –en què quedem?

Miri, una cosa és recórrer davant del Tribunal Constitucional... (*Pausa.*) Jo li ensenyo les de Barcelona, vostè m'ensenya les d'Extremadura, no anem bé; ja li ho he dit, no anem bé. S'equivoca. Vostè de geografia ha de repassar. El setembre ho podem arreglar, si vol. Escolti... (*Remor de veus.*) Sí, home, senyora diputada, jo li he ensenyat la sentència de Barcelona; vostè no sé de què em parla. (*Veus de fons.*) Ah, les Illes? Les Illes, fantàstic, però no és Catalunya, i deu ser un altre supòsit.

Jo li dic, les nostres fases a les proves i als concursos són correctes –són correctes. Recórrer al Tribunal Constitucional perquè entenem que les competències de les proves externes són nostres no és estar en desacord amb les proves externes. I vostè ho sap, perquè avui mateix jo he tingut l'oportunitat d'explicar-ho. Des de l'any 2000, Catalunya fa proves externes. Catalunya va ser la primera comunitat a fer proves externes, no mostrals, sinó censals. Des de l'any 2000. I a fer-ho en el marc competencial de l'OCDE.

No, és que, és clar, vostè aquí improvisa o no sé d'on ho treu, però diu coses que són altament inexactes. Total per dir –total per dir– que les convocatòries responen a motius polítics. Responen a motius de donar un bon servei al sistema, recordant que qui té la competència és el departament.

I que he vist que no s'ha atrevit a fer-me cap consideració amb relació al que li he dit dels jutges substituïts, que poden accedir a un concurs amb molts menys mèrits que els que exigim nosaltres per ser inspector extraordinari. I, en canvi, l'inspector extraordinari acaba fent una proposta i, en canvi, un jutge substituït...

La vicepresidenta primera

Consellera...

La consellera d'Ensenyament

...acaba fent una sentència. Vostè mateixa valori-ho.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la signatura del Pacte per a la lluita contra la pobresa a Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Interpellació

al Govern sobre la signatura del Pacte per a la lluita contra la pobresa a Catalunya (tram. 300-00316/10)

Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats..., senyora consellera, feia poc, suposo que vostè hi estava atenta, llegíem un informe de l'Institut Nacional d'Estadística –gràcies– que parlava sobre l'evolució de la taxa Arope. La taxa Arope és una de les taxes que mesuren l'evolució de la pobresa a casa nostra i a tot Europa; diguem-ne, és una metodologia a nivell europeu i es mesura. I de forma preocupant vèiem com a tot Espanya, i per tant també a Catalunya, aquesta taxa augmentava. A Catalunya, concretament, la taxa augmentava 1,7 punts, no un 1,7 per cent, sinó 1,7 punts, i, per tant, era una dada preocupant.

Era una dada preocupant perquè, com molt bé vostè ha dit abans, s'havien pres algunes mesures a Catalunya sobre aquest tema, sobre el tema de la pobresa sobre l'àmbit de la infància, però veiem que hi han algunes dades que no acaben de quallar en la seva eficàcia i en la seva eficiència a l'hora de parlar de la reducció de la pobresa.

I jo crec que aquesta dada que vam conèixer tot just la setmana passada ens va bé perquè..., si tot fa preveure que dintre de poc, doncs, acabarà la legislatura i, per tant, tindrem noves eleccions, va bé que vostè faci, doncs, balanç del que ha estat la seva gestió al capdavant d'un dels grans problemes d'aquesta legislatura. I dic «grans problemes», perquè tothom estarà d'acord amb mi que si alguna activitat ha fet aquest Parlament, aquest Ple i en la comissió han estat, doncs, mocions reiterades, propostes de resolució, és a dir, resolucions aprovades reiterades; fins a trenta-sis vegades hem votat en aquest Parlament durant aquesta legislatura, una legislatura curta, trenta-sis vegades, en l'àmbit de la pobresa i tot el que significa: desigualtat, inclusió, exclusió social.

Però veiem que, sincerament, senyora consellera, els resultats no l'han acompanyada. Hem vist que al final de la legislatura hem tingut un augment de la pobresa, un augment de l'exclusió social i un augment de les desigualtats socials. I no és un fenomen que només es produeixi a tot Espanya, sinó també i de forma particular a Catalunya. I, per tant, hem d'analitzar-lo.

I per què ha passat això? Doncs, jo li faig una anàlisi molt ràpida sobre el que jo considero, i aprofitant també..., i vostè va comparèixer fa una setmana a la comissió per parlar de les mesures en contra de la pobresa del Ple que vam tenir, no del pacte, del Ple, perquè el pacte no existeix de moment, ni se l'espera pel que veig, i és un dels temes fonamentals, diguem-ne, a l'hora de parlar d'aquestes polítiques.

Primer, miri, senyora consellera, estarà d'acord amb mi o no, però si analitzem la comparativa entre la inversió social que s'ha fet a Catalunya i la inversió social que s'ha fet a altres comunitats autònomes, vol dir que la voluntat d'aquest Govern, la voluntat dels pactes pressupostaris entre Esquerra Republicana i Convergència i Unió no ha passat per les polítiques socials.

I això no només li ho diem nosaltres; també fa poc li ho deia un informe del BBVA, que vostès interessadament manipulaven quan deien: «No, la culpa és de Madrid», com sempre. És a dir, quan vostès no saben què fer, el que fan és xiular cap a Madrid, xiular cap a Espanya. Això és una dinàmica que vostès sempre fan.

Però en aquest informe parlava que, més enllà de les diferències de finançament, hi havien diferències també a l'hora de gestionar els recursos. I, miri, i a l'hora de gestionar els recursos passava una cosa molt curiosa, i és que nosaltres, fixi's, sent la quarta comunitat autònoma –i jo crec que aquesta és una dada importantíssima–, la quarta comunitat autònoma en capacitat de despesa per habitant, és a dir, en capacitat d'inversió per habitant, la quarta, som la tretzena en les polítiques socials. Amb «tretzena en polítiques socials» em refereixo a totes aquelles polítiques que fan referència

concretament a les polítiques de reducció de la pobresa; és a dir, política social pròpiament dita, la política educativa, la política sanitària i la política d'habitatge. Els trets.

Per què passa això? Perquè hi ha una voluntat política determinada de Convergència i Unió i els seus socis d'Esquerra Republicana de Catalunya, és a dir, del bipartit separatista de Catalunya, de no prioritzar les polítiques socials. I això és una responsabilitat seva que ha d'assumir ara que acabem aquesta legislatura.

I no ens enganyin que no tenen diners, perquè tenen diners; per al que volen en tenen, senyora consellera. Perquè, si no tinguessin diners, no se'n gastarien en luxes, en luxes que no condueixen enlloc. Per exemple: 1,4 milions en una campanya institucional. I em poden dir, perquè jo he sentit..., i jo crec que aquest és un insult a la intel·ligència dels catalans quan diu: «No, si això és la xocolata del lloro.» És que, quan no es tenen diners, 1,4 milions és un luxe. Per tant, no ens vinguin parlant d'unes coses i no parlant d'altres.

O és un luxe, per exemple, obrir cinquanta ambaixades pel món quan no es tenen diners, senyora consellera. O és un luxe, per exemple, augmentar la partida pressupostària de TV3 en 40 milions d'euros, la mateixa setmana que deia –i fixi's que vostè abans ha parlat del Pla del tercer sector social– a les entitats del tercer sector que no podrien disposar de 50 milions d'euros. La mateixa setmana que no en podíem disposar perquè no tenim diners, destinem una partida, nova partida als pressupostos de la Generalitat de Catalunya, de 40 milions més per a TV3. És a dir, són luxes.

Miri, vostès volien ser el Govern dels millors; el que vostès han estat és un govern de luxe, i el problema és que Catalunya no està per luxes en aquests moments, senyora consellera, i, per tant, hi han coses en què no podem fer segons quines despeses.

I, fixi's, i quan vostès fan la revisió de tot allò que han fet –i jo li ho he recordat moltes vegades, i ara aprofitant que arribem a aquest final de legislatura ho podem mirar–, veiem les agendes que vostès van proposar. I és cert que, amb aquesta vena social de què sempre l'esquerra, si vol, doncs, vol fer gala, sempre –en vol fer gala... I jo he sentit abans la interpel·lació que ha fet Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa –ara en tenim una representant aquí–, que ens parlava, no?, de dir: «Bé, és que fixi's el que fa el Partit Popular», que sempre ens posen a nosaltres, eh?, diguem-ne, en l'ull de l'huracà sempre que ha passat qualsevol cosa. Doncs, miri, de la mateixa forma que l'índex Arope ha pujat a Catalunya, ha pujat quatre punts a Andalusia, governada per Izquierda Unida - Convocatoria por Andalucía, els seus homòlegs i companys, que apliquen les polítiques de l'esquerra. Polítiques que sempre –sempre–, i això és un fet, en aquest país, sempre que s'han produït polítiques d'esquerra –en aquest país– ha augmentat l'atur i, per tant, la pobresa. Perquè fixi's si és difícil... –i això no és tant per a vostè–, fixi's si és difícil, hi ha coses que són simples, per exemple, que augmenti la pobresa quan hi ha crisi econòmica, però el més difícil és el que va

passar durant el tripartit, que va augmentar quan hi havia bonança econòmica.

Però això em serveix també per dir una altra cosa: hem de revisar les nostres polítiques socials, cosa que vostè no ha fet, senyora consellera. Si vostè mira la reducció que hi ha de pobresa, per exemple, abans, i vostè ho ha comentat també, i després de les transferències socials, pot fer un exercici molt bàsic, que és que la resta d'Espanya redueix encara més que nosaltres –la resta d'Espanya redueix encara més que nosaltres– la pobresa a casa nostra. I, per tant, és un fet que nosaltres ens hem de plantejar. O el fet, per exemple, que no aconseguim reduir la pobresa més enllà del 18 per cent, és a dir, aquesta pobresa estructural que tenim a casa nostra.

Però fixi's, jo vaig sentir molt atentament totes les mesures que vostès tenien quan van accedir al Govern, i hi havia dos grans fulls de ruta, no?, allò que volíem presentar com el full de ruta social, i que ens parlaven de tot el que volien fer, i el full de ruta, diguem-ne, nacional, o el full de ruta per la independència. Doncs, si vostè analitza tot allò que ens van comentar que farien, i jo me'n recordo, per exemple, del senyor Cleries, que ens va presentar que ja estaven redactant una llei de la dependència pròpia de Catalunya; vostè ens comentava que tenia una llei de protecció social que encara ni coneixem, no sé si la tindrem; ens van presentar l'Agència de Protecció Social, que això sembla que està una miqueta més avançat i que la presentaran, però, vaja, haurem de veure el que faran; ens presentaven una llei, una nova llei, per exemple, de famílies monoparentals i famílies nombroses; una nova llei de família fins i tot, la secretària de Família ens deia que ens presentaria durant aquesta legislatura una nova llei de família... On està tot això? Perquè si el que analitzem i veiem és el que han fet vostès en polítiques socials, escolti, a mi em recorda una mica la Teletienda, que vostès fan molts anuncis, però després, a l'hora de la veritat, no hi ha res. I això li ho van recordar molts grups d'aquesta cambra.

Mapa de prestacions, vostè ens va presentar un suposat mapa de prestacions dimarts passat. Allò era el mapa de les prestacions –allò és el mapa de les prestacions? Això no és el mapa de les prestacions. On està, per exemple, com li deia, la Llei de protecció social? On està, per exemple, la reforma de la renda mínima que vostès havien de presentar? No estem parlant de la renda garantida, l'actualització de l'índex de suficiència, que hi ha una moció, una proposta de resolució aprovada per aquest Parlament. O el pacte per la pobresa.

Home, senyora consellera, jo crec que el fet que després de viure la legislatura on més ha augmentat la pobresa a casa nostra, Esquerra Republicana i Convergència i Unió no hagin prioritzat per sobre d'altres pactes el pacte que afecta una gran part dels catalans, em sembla això, de veritat, indignant, senyora consellera. I que encara no tenim avui dia, quan s'acaba la legislatura, un albirar el pacte per la pobresa em sembla, senyora consellera, que vostès no han fet els deures, i per això la situació actual és com està.

Gràcies, senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, la consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats... Senyor diputat, jo, escoltant-lo a vostè, em venia al cap allò de *consejos vendo que para mí no tengo*. Sap què vull dir? La capacitat que vostès tenen de venir aquí i donar-nos lliçons, per la via de les interpellacions en el meu cas, avui sobre polítiques de lluita contra la pobresa, però també relacionat amb la col·laboració, amb la concertació, amb el diàleg amb les entitats socials. Capacitat de donar lliçons però, en canvi, incapacitat manifesta d'aplicar-s'ho, perquè vostès allà on governen, i vostè ha fet referències al Govern de l'Estat, i lògicament és el Govern del Partit Popular, que no ha aconseguit consensuar cap acord, però és que ni tan sols s'hi ha posat, amb les entitats que en l'àmbit social reclamen grans pactes d'estat. I suposo que aquestes entitats li mereixen el mateix respecte que em mereixen a mi, per exemple, Save the Children, que demana al PP un pacte d'estat per lluitar contra la pobresa infantil, o UNICEF, que també reclama un pacte d'estat per la infància amb indicadors, amb un seguiment, amb una governança, etcètera. O també podrem veure d'aquí uns dies, quan se substanciï una moció a partir d'una interpellació del Grup Socialista en el Congrés dels Diputats, on els reclamen a vostès un pla de lluita contra la pobresa i l'exclusió social, un pacte per la infància, un pla de lluita contra la pobresa en l'àmbit de la infància, també contra la pobresa energètica, i diferents mesures en l'àmbit de la dependència. Tindran vostès, doncs, l'ocasió perfecta per exhibir aquesta manera de ser tan conciliadora que vostès aquí moltes vegades ens demanen a nosaltres.

He dit que no han aconseguit consensuar cap pacte ni cap acord a nivell de l'Estat, l'única cosa que han aprovat vostès és un pla nacional per la inclusió social, que és un simple compendi de tot allò que fem des de les comunitats autònomes, amb el pressupost també de les comunitats autònomes. I li he de dir que és veritat, i després en parlarem perquè era el títol i, entenc, s'hi voldrà referir més, al Pacte contra la pobresa. No el tenim –no el tenim–, no en disposem, no hem pogut signar un pacte contra la pobresa a Catalunya; però, en canvi, disposem de molts altres instruments que impliquen compartir diagnòstic, compartir full de ruta, objectius, i sobretot, i és el més important, consens amb actuacions a realitzar amb les entitats socials, amb el sector, amb les administracions locals. I això és perquè les polítiques d'atenció a les persones sí que, realment, estan en l'eix de la nostra actuació i en la nostra prioritat, per més que vostè digui el contrari.

Abans n'he fet esment, en l'anterior interpellació: aviat farà dos anys que vam signar el Pacte per la infància, aquest que a nivell d'Estat els reclamen però vostès, hi insisteixo, ni hi són ni tampoc se'ls espera, amb més

de setanta institucions. Un pacte del qual penja un pla d'atenció integral que estem treballant també amb el signants del pacte, que representa el full de ruta de les polítiques d'infància i adolescència per als propers anys. Abans també n'he fet esment: un acord pel diàleg social permanent, consensuat amb patronals i amb sindicats, que contempla mesures, algunes immediates, urgents, altres de més llarg recorregut, precisament per lluitar contra els efectes de la crisi econòmica i el benestar de les persones. Un acord que va comportar, l'any 2014, una dotació de més de 240 milions d'euros.

I un altre instrument estratègic: aquest Pla de suport al tercer sector social. Un pla en res semblant al que vostès treballen a nivell de l'Estat. Un pla amb cinquanta mesures, mesures de suficiència econòmica, de formació, de foment social, de simplificació, de simplificació per tal de facilitar la feina al tercer sector social. Miri, vostès a Madrid estan a les antípodes d'això. Aquí treballem per simplificar, i vostès, en canvi, el que fan és aprovar una reforma de l'impost de societats, per exemple, que ha estat llargament criticat pel conjunt de les entitats socials, que el que fa és promoure més càrrega burocràtica i més dificultats a les entitats perquè puguin desenvolupar la seva tasca, per cert, alineada també amb la lluita contra la pobresa. Cap voluntat política per part seva d'arribar a acords en temes tan sensibles.

Vostè parlava abans dels incompliments i de les qüestions que han estat debatudes, ha dit, i aprovades no sé quantes vegades en aquest Parlament. Doncs, miri, sí, com que vostès compleixin amb les sentències que els mandaten com a Govern de l'Estat, territorialitzar el fons del 0,7 per cent de l'IRPF, per exemple, o tampoc cap mena de voluntat política d'incloure l'IVA en els preus de contractació pública quan intervenen licitadors que estan exempts de l'impost, o per reformar la Llei del mecenatge. I li podria continuar citant exemples d'instruments que nosaltres sí que hem pogut concertar i signar, perquè el Pla de suport amb el tercer sector... Per cert, les entitats socials han cobrat puntualment els seus concerts aquest mes. A això se li diu prioritzar dins de les enormes dificultats de tresoreria que vostè coneix molt bé, malauradament, des de l'altra banda, coneix molt bé que té aquest Govern. Res d'això han fet vostès, i tot això, malgrat aquestes dificultats a les quals evidentment també m'hi referiré, hem fet aquí.

Miri, quina és la gran aportació del Govern de l'Estat, del Govern del Partit Popular, en la lluita contra la pobresa? Hi ha un element que és objectiu, que és el pressupost. Vostè ha fet referència al pressupost del Govern de la Generalitat, doncs, jo faig referència també al pressupost del Govern de l'Estat. Fixi's quina ha estat la reducció del finançament en matèria social: un 91,78 per cent, gairebé un 92 per cent de reducció dràstica, en partides que tenen a veure amb les polítiques socials. Això, en números rodons, suposa passar de 76,6 milions d'euros l'any 2010, a 6,3 l'any 2015. L'únic increment, pel que fa a les dotacions pressupostàries, que vostès han fet en programes de serveis socials té a veure amb el Fons de lluita contra la pobresa

infantil. Això sí, després d'haver-lo generat l'any 2014, amb un sistema de distribució que penalitzava greument les comunitats autònomes amb major població, com és el cas de Catalunya, Andalusia i moltes altres. I després de les crítiques i de reconèixer com ho havien fet de malament, han incrementat de manera molt minsa les aportacions per a aquest any 2015. S'ha consolidat la reducció del crèdit destinat al pla concertat, en aquest cas amb una minoració de recursos també espectacular, d'un 71 per cent, i no cal parlar de l'atenció a la dependència, però deixin-me que citi la terrible xifra de 240 milions d'euros que hem perdut –que hem perdut–, que vostès han retallat en els darrers tres anys. I que som la comunitat autònoma, darrere d'Andalusia, la segona amb major retallada en aquesta matèria.

Per tant, malgrat tot això, malgrat les seves retallades, les seves iniciatives com a Govern recentralitzadores i de posar tots els pals a les rodes que vostès poden, per tant, jo diria que és un intervencionisme ben pesat i ben ofegador, hem estat capaços de prioritzar la inversió social en els pressupostos del Govern de la Generalitat. I vostè feia referència a aquest binomi, o no sé com l'ha titllat, aquesta col·laboració entre els grups parlamentaris de Convergència i Unió i Esquerra Republicana; jo no recordo que quan vostès donaven suport al Govern de la Generalitat invertissin cap esforç perquè es dotés amb més recursos la renda mínima d'inserció, o les beques menjador, o la lluita contra la pobresa infantil, com hem pogut fer en aquests darrers anys. Li recordo que en aquest cas, i en el darrer pressupost, el de l'any 2015, una dotació de 100 milions d'euros que hem destinat de manera íntegra, com és evident i com és necessari, a polítiques socials. Vostès no només, hi insisteixo, incompleixen i no només retallen, sinó que ens dificulten enormement les accions d'aquest Govern adreçades a la lluita contra la pobresa. Només recordar-li la suspensió del decret de pobresa energètica, però ja n'hem parlat abans, en el si d'un altra interpellació.

Miri, des del Govern li he parlat d'instruments, però li parlo d'accions: del Pla del dret a l'habitatge, de la millora de les llistes d'espera sanitàries, de l'aposta per l'èxit escolar, d'aquest increment pressupostari, que té uns efectes claríssims, com és el cas de les beques menjador o de la renda mínima d'inserció, o de la formació professional, o amb línies estratègiques que tenen a veure amb la mediació, per exemple, amb les referents. I li deia: no, no hem estat capaços de signar entre tots un pacte contra la pobresa, però sí de desenvolupar tot un seguit d'actuacions que van en aquesta línia. El que no seria perdonable és que el Govern romangués de braços plegats esperant que es produís aquesta signatura d'aquest pacte. El que hem fet és, des de fa molt de temps, treballar al costat de les entitats socials a partir d'un grup de treball que després s'ha convertit en una comissió de seguiment, amb un document que és el full de ruta, i que voldríem, evidentment, poder signar entre tots.

Mentre això no sigui possible, i puc referir-me a les causes que crec al meu entendre que ho dificulten, o que ho fan impossible, vostès no ho posen fàcil, això per

descomptat, senyor diputat; venim de lluny amb aquesta política de concertació, amb aquest diàleg amb les entitats socials, amb els col·legis professionals, amb els agents socials i econòmics, que ens permeten disposar d'un document programàtic compost d'accions, de pressupost, d'objectius, de seguiment i d'avaluació que estem ja desenvolupant, i que estem nodrint i que estem reforçant amb noves mesures, algunes de les quals sorgeixen d'aquest mateix Parlament, com va ser el cas fa poques setmanes de la moció per lluitar contra el sensellarisme, però moltes altres que hem impulsat com a Govern. Les mesures d'estiu, per exemple, adreçades als infants i joves en situació de vulnerabilitat, i moltes altres. Això és acció, senyor diputat, no és romandre amb els braços plegats, i ni tan sols iniciar els contactes o el treball per assolir un pacte. Com que això, exactament això, és el que vostès fan a nivell de l'Estat, no han pogut signar cap acord considerable amb ningú, però ni tan sols s'hi han posat.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, jo li he parlat del drama que viuen milers i milers de catalans i vostè m'ofereix una baralla de galls en aquest faristol. És a dir, tu contra mi, el que feu vosaltres, el que fem nosaltres, vosaltres, nosaltres. Fixi's, aquesta és la mentalitat del nacionalisme, del separatisme, nosaltres i vosaltres. N'hi ha uns, que són ells, que ens impedeixen a nosaltres... Escolti, vostè és consellera del Govern de la Generalitat de Catalunya i jo sóc, amb molt d'orgull, diputat del Parlament de Catalunya, i aquí la interpellació la fa l'oposició al Govern. Si vostè em vol interpellar, jo, escolti, molt agraït. Si vol la presidenta, si aquesta figura es permet, a mi em podrà interpellar tot el que vulgui. Però, de moment, jo sóc diputat al Parlament de Catalunya i vostè és consellera del Govern de la Generalitat de Catalunya. No canviï els rols. I, per tant, vostè ha de respondre sobre el que fa i sobre a què destina els recursos que rep dels catalans. Vostè té la quarta capacitat més gran de tot Espanya per destinar als catalans, i en això menteixen moltes vegades, i en canvi són els tretzens a l'hora de destinar a polítiques socials. Aquesta és la realitat. I, si vol, fa la comparació quan vostè vulgui.

Miri..., i em parla d'algunes coses i d'algunes mesures. Miri, jo li diria que el resum de la seva legislatura ha estat un absolut fracàs. Vostè no ha tingut acció, ha tingut reacció. Em parlava, per exemple, de les beques de menjador, o em parlava, per exemple... (Pausa.) No és competència seva, però és competència del Govern de la Generalitat. Vostè solidàriament representa el Govern de la Generalitat. O tampoc? També hi ha «nosaltres i ells»? Doncs ells, els del Departament d'Ensenyament. Les beques de menjador.

O les beques infantils. Jo me'n recordo; aquell any on no hi havien beques infantils a l'estiu i va sortir el tema de la gana que podien passar alguns infants a casa nostra. Sap quina va ser la resposta de la consellera?

Dir que les entitats feien alarmisme. Això ho va dir vostè. Que feien alarmisme. (*Veus de fons.*) Home..., home, no és mentida, senyora consellera: que feien alarmisme. I després, en reacció, no en acció, vostè va haver de reaccionar per donar-hi resposta. Doncs igual quan parlem del pacte per la pobresa.

Quin és el problema de fer un pacte per la pobresa, en contra de la pobresa? Quin és el problema? Nosaltres no hi tenim cap problema. O no hem signat el Pacte de la infància? No hi hem posat pals a les rodes, al revés. O no ha tingut aquest Parlament, parlant tota l'estona, trenta-sis mocions sobre el tema? Per cert, si vol repassem una a una les mesures que s'han aprovat en aquest Parlament. Això ho podria afegir. Ho només aquell pacte de mínims que van fer aquí, al Parlament, que al final va ser un pacte de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, un pacte polititzat. Això sí que va ser un pacte polititzat. Si vol parlem de les trenta-sis mocions que vam aprovar en aquest Parlament i del compliment d'aquestes trenta-sis mocions, i parlarem de quina és la realitat.

Per tant, escolti, vostè ha de respondre per què és impossible fer un pacte i per què és més fàcil fer un pacte pel dret a decidir, a casa nostra, que no un pacte per una cosa que afecta de forma, de manera, doncs, molt esferidora molts catalans i moltes catalanes.

I ens ha de respondre pel resultat de les seves polítiques: per què a Catalunya o per què les polítiques de reducció de la pobresa de casa nostra són menys eficaces que a altres parts de l'Estat. I no busqui culpables a altres parts de l'Estat. I no busqui culpables al que fa Madrid o al que fa Andalusia. En aquest Parlament, vostè és la responsable i per tant vostè és la que ha de donar resposta a aquestes preguntes.

Jo li ho comentava, la llei de protecció social. Vostè venia, i jo me'n recordo, quan va començar la legislatura, amb un nou paradigma; semblava que havia vist, diguem-ne, aquest nou paradigma, i diu: «La solució està en la llei de protecció social de Catalunya.» On està? O la renovació, per exemple, d'algunes mesures importants, com la cartera de serveis, desactualitzada des de dos anys, o tres anys, ja, desactualitzada absolutament. Han estat incapaços de fer una renovació de la cartera de serveis per adaptar-la a la necessitat dels catalans i de les catalanes.

O, per exemple, les disset mil persones que estan en llista d'espera per accedir a residències. O, per exemple, si vol podem parlar del pacte de la infància. El tenim. Sap el que diuen les entitats? Estan molt contentes perquè han pactat. (*Veus de fons.*) No, no; suposo que ho sap, però jo li ho comento. No, no, no li parlo des de..., no, no sigui tan sensible, consellera. Jo ja sé que parla amb les entitats. Les entitats no només estan contentes per fer un pacte. Quant destinem a les polítiques d'infància? Menys que el 2012, senyora consellera. Ja li ho vaig dir l'altre dia. Miri els pressupostos. Aquesta és la realitat del seu Govern, un govern que ha oblidat allò que és essencial per anar cap a Ítaca. I el problema és que la pobresa, malauradament, la vivim aquí, a Catalunya, senyora consellera.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, jo no l'interpello, m'està interpellant vostè a mi, jo només li responc. Potser són els resultats del 24 de maig els que els han interpellat, i els han interpellat fortament, cregui'm.

Escolti, vostè parlava de la taxa Arope, de la taxa de risc de pobresa, i no sé exactament quines estadístiques està fent servir vostè avui, quines dades està fent servir avui. El 2014, la taxa Arope, a nivell de l'Estat, 29,2 per cent; Catalunya, 21,8. La taxa de risc de la pobresa, 22,2 en el cas de l'Estat, 15,8 a Catalunya.

La nota de premsa de l'Institut Nacional d'Estadística –vostè feia referència a aquestes dades tan recents– parla d'unes mitjanes, des del punt de vista de la taxa Arope, d'*hogares*, de llars que no es poden permetre anar de vacances fora de casa una setmana l'any. La mitjana, a nivell de l'Estat, 45 per cent; en el cas de Catalunya és un 40. No capacitat per afrontar despeses imprevistes: 42; 40 en el cas de Catalunya. Per tant, no sé quina és aquesta lectura que vostè fa que es produeix un increment en el cas de Catalunya i una millora a nivell de l'Estat. Jo no la sé veure, no la sé veure per enlloc.

En tot cas, senyor diputat, i fent referència al pacte o al no-pacte. Li ho torno a dir, no hem estat capaços de signar-lo. Hi insisteixo, vostès no ho posen fàcil, des de cap punt de vista. Li recordo que el debat que es va produir en aquest Parlament amb relació a la pobresa i a les desigualtats va comportar que aparquéssim durant un temps els treballs del pacte, que nosaltres ja teníem força, força avançats. Es va aprovar una resolució... Per cert, suposo que tan legítim és tombar, en el cas del Congrés dels Diputats, a Madrid, totes les mocions que allà es plantegen amb la seva majoria absoluta, com aquí aprovar-les dos grups parlamentaris que donen suport al Govern. Suposo que és igual de legítim tombar-les totes des de la seva majoria absoluta..., allà no es poden comptar gaires mocions en favor de la pobresa, realment, perquè vostès les tomben, amb els seus vots, amb la seva majoria absoluta. Però estan molt sols.

Aquí, en aquell Ple monogràfic, es van aprovar un conjunt de resolucions a les quals hem donat compliment, senyor diputat. Ho he fet jo mateixa, en aquesta cambra. Ho he fet de diverses maneres: ho he fet en la comissió, n'hem parlat a bastament. I les últimes dades que els vam oferir i de les quals els vam donar tota la documentació, com també vam fer a les mateixes entitats, en el si de la comissió de seguiment, mostren un grau de compliment del 77 per cent. Per cert, a algunes de les resolucions aprovades no hi podem donar compliment, com és el cas, per exemple, que té a veure, doncs, amb les sentències del 0,7 per cent de

l'IRPF. No depèn de nosaltres; depèn de vostès. I, com deia, vostès ho posen molt i molt difícil.

Però aquests són uns acords, uns documents i unes accions que a més a més hem pogut anar eixamplant, que hem pogut anar reforçant; amb més pressupost quan l'hem tingut, però sobretot –sobretot– amb noves accions que hem anat incorporant i que comporten, doncs, un treball absolutament transversal del conjunt del Govern. No hem deixat de treballar en cap moment en la lluita contra la pobresa. I disposem d'un pla, d'un pla d'acció que compta amb una previsió pressupostària de més de 1.000 milions d'euros, senyor diputat. M'imagino que això li diu alguna cosa. Que s'ha basat en el diàleg amb les entitats i amb el món local. Que comporta, com li deia abans, diferents eixos: el de la pobresa i la inclusió social, pròpiament dit, però centrat en la infància i l'adolescència; la cobertura de les necessitats bàsiques; l'ocupació; l'habitatge, i, en definitiva, un conjunt de 165 actuacions amb indicadors de seguiment per tal de poder identificar, el departament responsable, el grau d'execució del pressupost i el compliment d'aquestes accions.

I no per això..., no estem traient pit de res –no estem traient pit de res–, seria impensable davant de la situació social i econòmica que estem vivint, però sí que mostra un objectiu i una clara prioritat de treballar per garantir l'accés als serveis socials bàsics i per mantenir aquests espais de concertació, que costen molt de crear i costen molt de conservar. Per cert, no hauré dit mai i no trobarà mai on jo hagi parlat de les entitats socials com a creadores d'alarmisme. Són vostès els que renyen les entitats socials quan elaboren (*veus de fons*) –sí, senyor diputat– informes on qüestionen les polítiques governamentals. Aquells informes, allà, els critiquen. Quan els apliquen aquí, a Catalunya, els serveixen a vostès de documentació i els exhibeixen així, com una arma. En absolut, en cap cas he qüestionat els informes de les entitats ni les he acusat mai de crear alarmisme. Repassi l'hemeroteca i ensenyi'm en quin moment he afirmat això. Tot al contrari, cridem les entitats, analitzem els seus informes i fem tot el possible per incorporar alguna de les seves accions.

I, per acabar, perquè se m'acaba el temps, de fet ja l'estic passant, senyor diputat, dir-li que jo sóc de les convençudes que necessitem un estat, un estat independent, per mantenir el nostre estat del benestar. Jo li agraeixo que, amb intervencions com la que avui ha fet aquí i amb les seves afirmacions, ens dona encara més força, però sobretot més arguments, per treballar per aquest estat que ens doni, realment, la justícia social que ens aquests moments no podem oferir.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Se suspèn la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i vuit minuts.